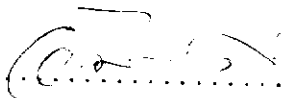
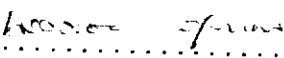

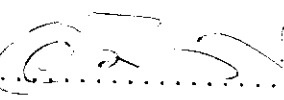
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาบริบูรณ์พร้อมฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
ภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

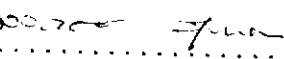
คณะกรรมการควบคุม

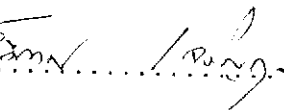
..... ประธาน
(ผศ.ดร.อัมพร ศรี เสริมภักดิ์)

..... กรรมการ
(ผศ.ดร.นวลสะอ อสุภาผล)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผศ.ดร.อัมพร ศรี เสริมภักดิ์)

..... กรรมการ
(ผศ.ดร.นวลสะอ อสุภาผล)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.สมทรง เจริญกุล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาเอนฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่..... เดือน มีนาคม พ.ศ. 2537

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อัมพร ศรีเสริมภาค และผู้ช่วยศาสตราจารย์ นवलระออด สุภาพล ที่ได้ให้ความแนะนำและชี้แนวทางการทำปริญญาโทอย่างค้ำมือ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสอง เป็นอย่างสูงที่ให้ความช่วยเหลือ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม ทาให้ปริญญาโทฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

และขอขอบคุณบุคคลที่เป็นพลังใจให้ผู้วิจัยมุ่งมั่นฝ่าฟันอุปสรรค คือคุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องทุกคน

จุฑามาศ สุคนธา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพและทฤษฎีบุคลิกภาพ	18
ความหมาย	18
เอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพและทฤษฎีบุคลิกภาพ	18
บทบาทของจิตวิทยาในวรรณคดี	28
การวิเคราะห์วรรณกรรมเชิงบุคลิกภาพ	30
3 สภาพสังคมสมัยวิคตอเรีย	32
สังคมสมัยวิคตอเรีย	32
ชาวลอนดอนสมัยวิคตอเรีย	38
เด็กและการศึกษาสมัยวิคตอเรีย	40
4 ลักษณะปัญหาของ เด็กกำพร้า	44
สังเขปเรื่อง	44
ลักษณะปัญหาของ เด็กกำพร้าที่บิดามารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด	53
ลักษณะปัญหาของ เด็กกำพร้าที่บิดามารดาไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงดู	64
ลักษณะปัญหาของ เด็กกำพร้าที่มารดาเสียชีวิตและบิดาเข้ามามีบทบาทใน ลักษณะต่าง ๆ กัน	71

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

เด็กและเยาวชนเป็นประชากรที่มีคุณค่าของสังคม และอาจกล่าวได้ว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของชาติ ทั้งนี้เพราะ เด็กและ เยาวชนอยู่ในวัยและสภาพธรรมชาติที่มีศักยภาพ มีพลังและมีความคิด จิตใจ มีความพร้อมที่จะอุทิศตนเอง และเป็นกำลังสำคัญในการจะ เปลี่ยนแปลงพัฒนาสังคมต่อไปในอนาคต (ไชยยศ เทนะวัชตะ. 2533 : 26) จึงสมควรที่จะได้รับการเลี้ยงดูและพัฒนาให้เป็นประชาชนที่มีคุณภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ในอันที่จะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติสืบไป

ช่วงระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่นั้น ต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มากจากการขาดความเอาใจใส่ของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง จึงทำให้เด็กมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไป สำหรับเด็กกำพร้าซึ่งขาดพ่อแม่ ปัญหาต่าง ๆ ก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น ปัญหา เรื่อง เด็กซึ่งจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีก่อนอนาคตนี้ ก็ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญยิ่ง และน่าจะได้เป็นปัญหาเฉพาะประเทศไทย แต่เป็นปัญหาของทุกประเทศ เป็นที่น่ายินดีว่าเมื่อต้นเดือนธันวาคม 2532 ที่ประชุมสมัชชาขององค์การสหประชาชาติได้มีการลงมติรับรอง (ร่าง) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก สากลอย่างเป็นทางการ อันจะมีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายระหว่างประเทศต่อไปนั้น ทว่าให้พอจะเป็นที่คาดหวังได้ว่า อนุสัญญาดังกล่าวจะเป็นหลักประกันพื้นฐานให้แก่เด็กทั้งหลายทั่วโลก โดยเฉพาะเด็กผู้ด้อยโอกาส เช่น เด็กกำพร้า เด็กพิการ เด็กเร่ร่อน ให้นำสามารถมีชีวิตที่ดีขึ้น และเจริญเติบโตขึ้นได้อย่างสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ (มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก. 2532 : 11)

เด็กต้องการความรักและความเข้าใจจากผู้ใหญ่ทั้งที่เห็นแก่ตัว ซิงเกอร์ (Hans Singer) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการของเด็กที่ควรได้รับการตอบสนอง และพบว่า มีหลายประเทศที่นำข้อเสนอว่าเด็ก ๆ มีความต้องการอะไร ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าจึงได้สรุปความต้องการของเด็กที่ควรได้รับการตอบสนองไว้ 3 ประการคือ (อัจฉรา อัครวิทย์. 2529 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Singer. 1972)

1. การตอบสนองเด็กในเรื่องของอาหารโภชนาให้เด็กได้รับอาหารที่จำเป็นต่อการเจริญ

เก็บตกทางร่างกายอย่างเพียงพอ

2. การตอบสนอง เด็กใน เรื่องสุขภาพกายให้เด็กได้รับการดูแลสุขภาพอนามัยปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

3. การตอบสนอง เด็กโดยจัดสวัสดิการสังคมให้เด็กได้รับอย่างทั่วถึง

นอกจากนี้เฮส. เอส. ซัลลิแวน (H.S. Sullivan) นักจิตวิทยาชาวอเมริกันเชื่อว่ามนุษย์มีความต้องการที่สำคัญเพียง 2 ประการ คือ ความสุขทางกาย อันได้รับมาจากปัจจัยด้านวัตถุ ได้แก่ อาหาร ที่อยู่ เครื่องให้ความอบอุ่น และการรักษาพยาบาลยามป่วยไข้ อีกประการหนึ่งก็คือความอบอุ่นทางจิต ซึ่งได้จากความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน นอกจากนี้ยังเห็นว่าการสื่อสารทางกายยังเป็นรองของความอบอุ่นทางจิต (ประมวล คึกคินสัน. 2519 : 364 ; อ้างอิงมาจาก Sullivan. 1972) ซึ่งก็สอดคล้องตามคำกล่าวของนักสังคมสงเคราะห์ ที่ว่าแนวความคิดของสถานสงเคราะห์จะเลอเลิศสักเพียงใดยังมีข้อจำกัดของการเลี้ยงดูที่ใหม่สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Sense of Belonging) ซากความผูกพัน (Bonding) เป็นพิเศษกับใครอันเป็นพื้นฐานการสร้างความมั่นคงทางอารมณ์และจิตาใจในอนาคต (สำหรับ จิตคินสัน. 2527 : 17) กอปรทั้งผลการศึกษาวิจัยมากมายชิ้นานเด็กที่อยู่ภาวะขาดแม่ (Maternal Deprivation) ได้ให้ข้อสรุปที่ตรงกันว่า ภาวะขาดแม่มีผลเสียอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กทั้งในระยะสั้นและยาว (จินคณา นนทะเปาระยะ. 2530 : 23-24)

เด็กที่ถูกทอดทิ้งจะมีการแสดงออกทางอารมณ์ ในลักษณะที่เก็บกั้ว คือยอมรับสภาพนั้นเงียบขรึม ี้อาย หนีสังคม หรือหนีในลักษณะที่ก้าวร้าวในสังคม คือมีความกระตือรือร้นสูง ี้อิฉฉาคณอื่น (เสริมศักดิ์ วิสาสากรณ. 2520 : 159-160) และอัจฉรา อัครวิทย์ ได้สรุปผลการศึกษาของฟรอสแมน (Frossman) และเทอร์ส (Thurse) เกี่ยวกับสุขภาพจิตและการรับตัวของ เด็กที่นำทิ้งปรารถนาในประเทศสวีเดนพบว่า เด็กที่ต้อง เข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาจิตแพทย์ หรือรับการบำบัดทางจิต ล้วนมีสาเหตุมาจากการถูกทอดทิ้งและไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างเพียงพอ (อัจฉรา อัครวิทย์. 2529 : 84)

เด็กในสถานสงเคราะห์มักจะมีปัญหาอายุอาชญากร หรือปัญหาศึกษาเสหคิค ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจาก เด็กไม่ได้รับความรักความอบอุ่นอย่างเพียงพอ ปัญหาการทอดทิ้ง เด็กทำให้เด็กเป็นคนขาดความรัก และผลสุดท้ายของ เด็กหากนี้ก็คือ การเป็นประชากรที่ขาดคุณภาพ (วัณนิย์ วาสิกะสิน. 2528: 3) ซึ่งวัลลภ นิยะมรินทร์ธรรม หัวหน้าศูนย์ให้คำปรึกษาสุขภาพจิต แห่ง

วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้กล่าวถึงปัญหาเด็กที่กระทำผิดว่า เกิดจากการเลี้ยง
 เด็กแบบล่อหนี้ยิ่ง ไม่มีคนสนใจดูแล ทำให้เด็กมีความรู้สึกเกลียดกฎระเบียบ ต่อต้านกฎเกณฑ์
 ของสังคม นอกจากนี้ยังมีเด็กอีกประเภทที่ม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ หรือม่ได้รับความอบอุ่น
 จะหาทุกอย่างเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ น่ม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกายผู้อื่น ลักทรัพย์
 หรือทะเลาะวิวาท (วัลลภ ปิยะมจรธรรม, 2532 : 3)

ผลการทดลองของนักจิตวิทยาหลายคนเกี่ยวกับพฤติกรรมเด็กที่ถูกทอดทิ้งซึ่ง เศรษฐ สวานา
 นนท์ ได้รวบรวมไว้มีดังนี้ (เศรษฐ สวานานนท์, 2526 : 159-161)

1. ซีริล เบิร์ต (Ceryl Bert) นักจิตวิทยาชาวอังกฤษพบว่า 58 % ของพวกอาช-
 ญากรที่เขาได้เฝ้าติดตามดูนั้นมาจากครอบครัวที่แยกจากกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะการตาย การหย่า
 หรือการขาดพ่อแม่อย่างใดอย่างหนึ่ง

2. ออกัสท์ ไอค์ฮอร์น (Augus Iehorn) นักจิตวิทยาชาวเวียมนพบว่าเด็กในสถาบัน
 อาศรของเขาเกือบทั้งหมดมาจากบ้านที่พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน การทอดทิ้งของพ่อแม่ทำให้เกิดปัญหา
 ทางพฤติกรรมในเด็ก

3. ลาเบอร์ตา คับบลิว แฮทวิก (Laberta W. Hatwick) นักจิตวิทยาเด็กพบว่า
 เด็กวัยก่อนเข้าโรงเรียนที่มาจากบ้านที่สงบและมีความสุขนั้น จะมีความประพฤติกี่ให้ความร่วมมือ
 และมีการปรับอารมณ์ที่ถี่เสมอ เด็กพวกนี้มักจะม่รู้จักความอึดจาวินษา หรือม่มีอาการช็อกใจ และ
 น่ม่ทำหน้าอหรือมีความกลัวในเรื่องใด ๆ ตรงกันข้ามกับเด็กที่มาจากบ้านที่มีแต่ความเครียดและ
 ความขัดแย้งระหว่างบิดามารดา ซึ่งมักจะน่ม่ค่อยให้ความร่วมมือ มีความมาน้มน้คงทางอารมณ์ มี
 ทำทางน่ม่สบายใจ และมักช่้อัจฉา ช่้อ่กัว และช่้อ่กวาง

แพทย์หญิงสำหรั จิตคินันท์ ได้สรุปผลการทดลองของนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงระดับโลก
 สองท่าน เกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กกำพร้าในประเทศอังกฤษ วจยนักจิตวิทยาได้ทำการคัดเลือก
 บุคคลที่มีความรู้เรื่องทัศนากการเด็ก และรู้จิตวิทยาเด็ก เป็นอย่างดี มาทำงานในสถาบันเลี้ยงเด็ก
 กำพร้า ทำให้ปัญหาที่ว่าเด็กกำพร้ากับเจ้าหน้าที่สถาบันจะม่มีความผูกพันกันจึงน่ม่เกิดขึ้น เพราะ
 ทุกคนเข้าใจคี่ว่า ความสัมพันธ์ที่กระหว่าง เด็กกับผู้ใหญ่ม่มีความสำคัญต่อการวางรากฐานเพื่อสร้าง
 บุคลิกของเด็กเพียงไร ผลการทดลองพบว่า เด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์ยังหาอะไรได้ช่้อากว่า
 เด็กที่เติบโตในบ้านที่เลี้ยงดูโดยครอบครัว และได้สรุปไว้ว่าสภาพแวดล้อมในสถาบันแตกต่างจาก
 สภาพแวดล้อมในบ้าน และความผูกพันทางใจของเด็กกับคนดูแลแตกต่างจากความผูกพันทางใจที่
 เด็กมีต่อพ่อแม่ที่แท้จริง (สำหรั จิตคินันท์, 2527 : 35)

เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับผลกระทบของ เด็กกำพร้าที่ขาดความรักความอบอุ่นกับกส่วข้างกัน เป็นการชี้ให้เห็นความรุนแรงของปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเด็กกำพร้าและส่งผลต่อสังคมในอนาคต เนื่องจากเด็กเป็นรากฐานของสังคมในอนาคต สังคมในอนาคตจะเป็นอย่างไรขึ้นกับเด็กในวันนี้ เป็นหน้าที่ของสังคมที่จะต้องเอาใจใส่ดูแล ภาวักรักษาให้เด็ก ๆ ได้เติบโตมาในสิ่งแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อความเป็นมนุษย์ ทั้งทางวัตถุ ทางสังคม และทางจิตใจ ดังนั้นหากบุคคลในสังคมหรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่ตระหนักต่อปัญหาเด็กกำพร้าแล้ว สังคมนั้นย่อมต้องประสบปัญหาต่าง ๆ ที่ยากต่อการแก้ไข

จากการที่ได้ศึกษาวรรณคดีในยุศศตวรรษที่ 19 สมัยพระนางวิกตอเรีย ซึ่งเป็นยุคแห่งความก้าวหน้า ความมั่งคั่ง พบว่านวนิยายเป็นวรรณคดีแขนงที่เจริญมากที่สุดในยุคนี้ ตัวละครเด็กได้รับความนิยมนั้นเรื่อย ๆ (Gellie. 1980 : 856) และมาเรีย บรเซอร์ (Maria Broser) ได้กล่าวว่าเรื่องราวของเด็กกำพร้าที่ปรากฏแพร่หลายในนวนิยายต้นสมัยศตวรรษที่ 19 ได้กระตุ้นให้ผู้อ่านสมัยนั้นตระหนักถึงการเลี้ยงดู ภาวักเด็กกำพร้า และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง (Broser. 1983 : 2882)

นวนิยาย 3 เรื่องที่นำมาวิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้า แห่งรอยนักเขียนมีชื่อเสียงในสมัยวิกตอเรียที่มหาชนยกย่องว่ามีคุณค่าทางวรรณคดี และเป็นเรื่องราวของเด็กกำพร้าที่ต่อสู้อิทธิพลเพื่อความอยู่รอดในสังคม ซึ่งตรงข้ามกับภาพพจน์ของบรรดานิยายเด็กที่โรแมนติกมีฮีโร่วิเศษสนุกสนานรื่นเริง และยังท้าทายภาพพจน์ของสภาครอบครัวสมัยวิกตอเรีย ที่เต็มไปด้วยความรักสันติสุขและความเข้าใจกันดี (Broser. 1983 : 2882)

เรื่อง Great Expectations ของ ชาร์ลส ดิกเกนส์ (Charles Dickens. 1812-1870) มี พิป (Pip) เป็นตัวละครเอกที่เป็นเด็กกำพร้า อยู่ในความดูแลของพี่สาวที่มีอารมณ์ร้ายไร้ความเมตตาเขาต้องต่อสู้ชีวิตจากการพัฒนาที่เริ่มค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง ความหลงผิดไปสู่การยอมรับในตนเองตามสภาพของมนุษย์ที่มีจิตใจหยาบ พิปเติบโตในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาตินิยมชนบท ต่อมาชีวิตเปลี่ยนแปลง เมื่อเขามีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่การยอมรับความเป็นมาของเด็กที่มีชีวิตเรียบง่าย เกิดความหวังใหม่ ๆ พยายามยกระดับตนเองในสังคมแต่คุณธรรมทางด้านจิตใจกลับต่ำลง เมื่อชีวิตล้มเหลวจึงได้สำนึกผิด และยอมรับสภาพความเป็นจริง (Stange. 1954 : 194) ส่วนเอสเทลล่า (Estella) เป็นเด็กที่ มีสฮาวิแฮม (Miss Havisham) นำไปเลี้ยง เป็นบุตรบุญธรรม เพื่อเป็นเครื่องมือในการสนองกตเวทิตาของมนุษย์ (Thomas. 1964 : 16) ภัยที่เอสเทลล่าไม่มีโอกาสทราบว่พ่อแม่ที่แท้จริงของคณยังมีชีวิตอยู่

และเคยเป็นชกกร เนื่องจากได้รับการเลี้ยงดูที่น่ถูกต้องจึงทาให้ชีวิตยุ่งยากและประสบความล้มเหลวในบั้นปลาย และฮาแกน (Hagan) ได้กล่าวว่่าทั้งพิทและเอสเทลล่า เป็นตัวแทนของคนหนุ่มรุ่นใหม่ที่เป็นเหยื่อการกำหนดชีวิต การกคชี่ และการคักลีนใจผิด ๆ ของผู้ใหญ่ (Hagan. 1954 : 229)

เรื่อง Jane Eyre ของ ชาร์ลอตต์ บร็อนเต (Charlotte Bronte. 1816-1855) ซึ่งเคทเทิล (Kettle. 1972 : 138) ได้กล่าวไว้ว่ามีนักเขียนน้อยคนนักที่ประสบความสำเร็จในการเสนอภาพของ เด็กได้ดีเท่ากับ ชาร์ลอตต์ บร็อนเต เจน แอร์ เป็นเด็กกำพร้าที่อยู่ในความดูแลของบ้านสะนาที่ที่จาใจต้องเลี้ยงดู เนื่องจากสามีของนางขอร้องก่อนเสียชีวิต ค้องต่อสู้กับความมโหดร้ายและอญุติธรรมของญาติ ๆ จนานที่สุดถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำที่ได้รับเงินอุดหนุนจากมูลนิธิสงเคราะห์เด็กกำพร้า โรงเรียนนี้มีระเบียบเคร่งครัด เข้มงวดมาก สภาอาหาร การกินน่มีดี ผู้บริหารและบุคลากรก็ไร้ความปราณี เมื่อเรียนจบและมีประสบการณ์การสอนที่โรงเรียนระยะหนึ่งแล้ว เจน แอร์ ก็ตัดสินใจออกไปสู่โลกใหม่โดยการเป็นครูสอนเด็กประจำบ้านผู้มีฐานะ ได้รู้จักความรักและพบอุปสรรค ค้องต่อสู้กับความรู้สึกของตนเอง ระหว่างความค้องการทางจิตใจและความถูกต้องดีงาม ในที่สุดความมีศักดิ์ศรีในตัว เองก็ เป็นสิ่งนำทางให้ได้พบกับความสุขในบั้นปลาย

เรื่อง Wuthering Heights ของเอมิลี บร็อนเต (Emily Bronte. 1818-1848) ที่ ลีวิส (Leavis) กล่าวไว้ว่ามีหลายลักษณะที่เป็นสิ่งบ่งบอกถึงกาที่ผู้แต่งได้เน้นประเด็นเกี่ยวกับกาที่สังคมได้ปล้นเอาความค้งามตามธรรมชาติของเด็กไป และเอมิลียัง เน้นให้เห็นถึงความยากลำบากที่น่อาจหลีกเลี่ยงได้ในการหล่อหลอมชีวิต เด็ก เข้าสู่โลกของวัฒนธรรมที่จอมปลอม อาทิ เช่น ความแตกต่างของชนชั้น ศาสนาที่ได้รับกาจัดค้ง การปะทะสังสรรค์กันน่สังคม และครอบครัวที่เข้มงวดลู่เก่าอนาจ (Leavis. 1983 : 236)

ฮิธคลิฟ (Heathcliff) เด็กยิบยี่จระจัด ถูกนำปเลี้ยงร่วมกับบุตรชายหนึ่งผู้มีพระคุณ ได้รับการกคชี่ทารุณจากบุตรชายเจ้าของบ้านทาให้เขาเป็นคนเก็บภกมาก เมื่อคนรักซึ่งเป็นบุตรสาวของผู้มีพระคุณคักลีนใจแต่งงานกับชายหนุ่มที่มีฐานะร่ำรวย และตระกูลก็ เกิดความอาฆาตแค้นอย่างรุนแรง จิตใจโหดร้าย มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และเป็นอันตรายค้อบุคคลอื่น เก็บน่ด้วยความพยายาม ในที่สุดก็จบชีวิตลงโดยปราศจากคนเห็นใจ

แคเธอริน (Catherine) แม่เสียชีวิตหลังจากการคลอด จึงอยู่ในความดูแลของพ่อเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตัวเอง เนื่องจากถูกตามใจมาคั้งแต่เด็ก เก็บน่มาท่ามกลางโศกเศบ ๆ ของ

ธรัสครอส แกรนจ์ (Thruscross Grange) จึงเป็นอีกคนหนึ่งที่ถูกเป็นเหยื่อของ อีคคลิฟ (Evans. 1982 : 305)

แฮร์ตัน (Hareton) พ่อแม่เลี้ยงชีวิคเมื่อเขายังเล็กจึงอยู่ในความดูแลของอีคคลิฟ ผู้ซึ่งจิตใจทรร้ายเต็มไปด้วยอารมณ์แค้นและอาฆาต แฮร์ตันมีชีวิคเสมือนหาสวนเรือนเบี้ยของอีคคลิฟ

ลินตัน (Linton) ลูกของอีคคลิฟ แม่เลี้ยงชีวิคเมื่อเขาอายุยังน้อยเป็นเด็กที่สุขภาพไม่สมบูรณ์ เนื่องจากขาดการเอาใจใส่ดูแลจึงเลี้ยงชีวิคก่อนวัยอันควร

ลักษณะของตัวละครทั้งเจ็ดที่ปรากฏในนวนิยายสามเรื่องนั้น ได้มีการพัฒนาบุคลิกภาพเริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งวัยผู้ใหญ่ ได้รับการหล่อหลอมจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ใหม่เอี่ยมต่อความเป็นมนุษย์เท่าใดนัก น่าจะเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพที่ก่อให้เกิดปัญหาด้านการพัฒนาของเด็ก ทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม ซึ่งเอริกสัน (Erikson) ได้กล่าวไว้ว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทุก ๆ ด้านสิ่งแวดล้อมในสังคมและสถาบันต่าง ๆ จะขัดเกลาพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็กและพัฒนาแต่ละขั้น จะเป็นผลผลิตของประสบการณ์ การปะทะสังสรรค์ระหว่างเด็กกับโลกของเขา และเขายังกล่าวอีกว่า การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด หรือเพื่อความมีอำนาจ หรือความสำเร็จนั้น เกิดจากกระบวนการของสังคมประภคิต (Socialization) (นวลละออ สุภาพล. 2527 : 74-99) ส่วนพรอยด์ นักทฤษฎีบุคลิกภาพคนแรก ได้ย้่าหนักหนาว่าลักษณะพัฒนาการและประสบการณ์ในวัยทารก และวัยเด็ก เป็นรากฐานบุคลิกภาพของมนุษย์เมื่อเป็นผู้ใหญ่ และท้ายสุด อัลเฟรด แอดเลอร์ เจ้าของทฤษฎีจิตวิทยารายบุคคลได้ให้ข้อคิดเห็นว่า เด็ก 3 ประเภทที่จะเกิดเป็นผู้ใหญ่ที่มีปัญหาคือ เด็กที่มีบวมค้อย เด็กที่ถูกเอาใจจนเลี้ยงเด็ก และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2529 : 29-46)

สมัยพระนางวิคทอเรียเป็นสมัยที่ชาวอังกฤษต้องเผชิญกับปัญหามากมาย เนื่องจากการขยายตัวของอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดความผันผวนทางเศรษฐกิจ ลักษณะอาชีพและการดำรงชีวิคเปลี่ยนแปลงไป ความคิด ความเชื่อและค่านิยมของสังคมเปลี่ยนแปลง มีลักษณะคล้ายกับสังคมประเทศไทยเรานี้ปัจจุบัน ซึ่งกำลังอยู่ในระยะพัฒนาเข้าสู่สังคมอุตสาหกรรมใหม่ หรือที่เรียกว่าสังคมแบบนิคส์นั้น ทาให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงปัญหาของเด็กกำพร้าที่ปรากฏในนวนิยายชุดดังกล่าว ซึ่งทั้งสามเรื่องได้สะท้อนให้เห็นอย่างตอเนื่อง เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก และการศึกษาปัญหาเหล่านั้นน่าจะประมวลเป็นข้อคิด และประโยชน์สำหรับสังคมไทยได้ ผู้วิจัยตระหนักถึงผลกระทบของปัญหาที่มีต่อสังคม เนื่องจาก เด็ก เป็นรากฐานของสังคมในอนาคต เป็นทรัพยากรที่สำคัญของชาติ และ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใส่ใจและพิจารณาแก้ไข

หรือหาทางป้องกัน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาของ เด็กกำพร้าในนวนิยาย เอกในยุคนางวิคทอเรีย
2. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาของ เด็กกำพร้าในยุคนั่งเกล้า

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงปัญหาของ เด็กกำพร้าในยุคนางวิคทอเรีย
2. ทำให้เข้าใจธรรมชาติและความต้องการตลอดจนจิตใจของ เด็กกำพร้า
3. ทำให้เข้าใจและเห็นความสำคัญของ เด็กกำพร้า เพื่อที่จะกระตุ้นให้ผู้เกี่ยวข้องได้หาทางพิจารณา ป้องกัน หรือหลีกเลี่ยงปัญหา ที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กกำพร้าอื่น ๆ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งหาการวิเคราะห์นวนิยายเอกในยุคนางวิคทอเรีย ซึ่งมีตัวเอก และตัวประกอบเป็นเด็กกำพร้าในนวนิยาย 3 เรื่องต่อไปนี้ คือ

1. Great Expectations ของ Charles Dickens
2. Jane Eyre ของ Charlotte Bronte
3. Wuthering Heights ของ Emily Bronte

ตัวเอกและตัวประกอบที่เป็นเด็กกำพร้า คือ

พิพ และเอสเทลล่า จากเรื่อง Great Expectations

เจน แอร์ จากเรื่อง Jane Eyre

ฮิคคิลฟ, แคลเธอริน, แฮร์ตัน และลินตัน จากเรื่อง Wuthering Heights

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กกำพร้า หมายถึง

1. เด็กที่ไร้บิดามารดาเลี้ยงดู
2. เด็กที่ไร้บิดาหรือมารดาเลี้ยงดู

ปัญหา หมายถึง ปัญหาด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรมของ เด็กกำพร้าที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง

ทฤษฎีบุคลิกภาพ หมายถึง ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน (Erikson) และทฤษฎีจิตวิทยารายบุคคลของ อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler)

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นรวบรวม
 - 1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กและ เด็กกำพร้า
 - 1.2 ศึกษานวนิยายทั้ง 3 เรื่อง
 - 1.3 ศึกษาเอกสาร เกี่ยวกับชีวประวัติ ผลงาน และงานวิจัยที่เกี่ยวกับนักประพันธ์ทั้ง 3 ท่าน
 - 1.4 ศึกษาเอกสาร เกี่ยวกับทฤษฎีบุคลิกภาพ
2. ขั้นวิเคราะห์
 - 2.1 จำแนกลักษณะ เด็กกำพร้า
 - 2.1.1 บิดาและมารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด
เจน แอร์ จากเรื่อง Jane Eyre
พิพ จากเรื่อง Great Expectations
 - 2.1.2 บิดาและมารดาไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงดู
อิคคิลิฟ จากเรื่อง Wuthering Heights
เอสเทลล่า จากเรื่อง Great Expectations

2.1.3 มารดาเสียชีวิตและบิดาเข้ามามีบทบาทในลักษณะต่าง ๆ กัน

แคเธอรีน จากเรื่อง Wuthering Heights

ลินตัน จากเรื่อง Wuthering Heights

แฮร์ตัน จากเรื่อง Wuthering Heights

2.2 ศึกษาปัญหาเด็กกำพร้าที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง ครอบคลุมจากบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของเด็กกำพร้าดังกล่าว

2.3 วิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้าศึกษาใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพ

3. เสนอผลการศึกษาวิจัย

4. สรุปผลการวิจัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ชีวประวัติของผู้แต่งนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง

1.1 ชาร์ลส ดิกเกนส์ (Charles Dickens. 1812-1870) ผู้แต่งเรื่อง Great Expectations มีชีวิตอันวัยเด็กที่ไม่ค่อยราบรื่นนัก มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน เขาเป็นคนที่ 2 เมื่ออายุประมาณ 9 ขวบ ต้องออกจากโรงเรียนเพื่อทำงานบ้านช่วยพ่อแม่ดูแลเลี้ยงน้อง เนื่องจากบิดามีปัญหาเกี่ยวกับการเงิน จึงถูกปลดออกจากงาน และภายหลังต้องเข้าไปอยู่ในคุก ดิกเกนส์ต้องไปทำงานในโรงงานที่มีสภาพแวดล้อมเลวร้ายระยะเวลาหนึ่ง เมื่ออายุเพียง 11 ขวบ อันเป็นประสบการณ์อันขื่นขมในชีวิตเขา เมื่อบิดาทันที เขาก็ได้ศึกษาต่ออีก 2 ปี เริ่มทำงานเป็นเสมียนในสำนักงานทนายความเมื่ออายุ 15 ปี แล้วเปลี่ยนไปเป็นนักข่าวของรัฐสภา ดิกเกนส์ เป็นคนที่หาอะไรด้วยความจริงจังและตั้งใจมั่น เขาใช้เวลาว่างจากงาน อ่านหนังสือในท้องสมุดไปรษณีย์ เมื่ออายุ 19 ปี ดิกเกนส์เข้าร่วมทีมผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ของลุง พออายุได้ 21 ปี ก็เริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะผู้สื่อข่าวที่มีความสามารถที่สุดของประเทศ ปี 1833 งานเขียนชิ้นแรกได้รับการตีพิมพ์ภายใต้นามแฝงว่า บอส (Boz) และก็ประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่จากการปรากฏของ The Pickwick Papers ซึ่งเป็นเรื่องราวที่มีภาพประกอบ ทำให้ ดิกเกนส์ กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศ (Foster, 1966 : 1-66) Great Expectations เป็นผลงานชิ้นเอกของเขา แต่งเมื่อปี 1860-1861 เป็นนวนิยายอยู่ในกลุ่มผลงานยุคหลัง ๆ ซึ่งเขียนเมื่อมีฐานะร่ำรวยมาก แต่ก็ไม่ได้สะท้อนภาพของชีวิตที่หอมหวานด้วย

เงินทอง ระยะเวลาสงครามที่ 19 เป็นช่วงปีวิกฤตของศึก เกนส์ในแง่ความคิดอ่านด้านสังคมและ นวนิยายเรื่องนี้ปรากฏหลังจากเรื่อง *Dombey and Son, Bleak House, Little Dorrit* และ *Our Mutual Friend* ซึ่งทำให้ศึกเกนส์ต้องใช้เวลาพยายามอย่างสูง เพื่อความสำเร็จ ที่มากกว่าในการสร้างภาพอันแจ่มชัดของแนวโน้มสังคมในอนาคต (Thomas. 1964 : 11)

1.2 ชาร์ลอตต์ บร็อนเต (Charlotte Bronte. 1816-1855) ผู้แต่งเรื่อง *Jane Eyre* เป็นบุตรคนที่ 3 ของพี่น้องตระกูลบร็อนเตทั้งหมด 6 คน บิดาเป็นชาวไอริชที่มี การศึกษาดี เป็นพระสอนศาสนา มารดาเสียชีวิตเมื่อชาร์ลอตต์อายุได้ 5 ขวบ และพี่สาว 2 คนก็ เสียชีวิตในเวลาต่อมา เด็ก ๆ ที่เหลือจึงอยู่ในความดูแลของพ่อ และป้าซึ่งเป็นพี่สาวของมารดา พ่อชอบชีวิตสันโดษ มุ่งหน้าทำงาน ในท่าเรือกาสิโนลึกลับ ๆ ป้าเป็นเคนหัวโบราณ เจ้าระเบียบ ทาหน้าให้แม่บ้านได้เรียบริ้วย แต่ไม่ได้สร้างความรู้สึกรักและผูกพันอย่างลึกซึ้งกับเด็ก ๆ ชาร์ลอตต์ จึงเป็นพี่ใหญ่ที่เสมือนตัวแทนของแม่ในขณะเดียวกัน เมื่อถึงเวลาอันสมควรชาร์ลอตต์ก็ถูกส่งไปอยู่ ปรังเรียนประจำชื่อ Roe Head เมื่อปี 1831 เธอมีสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แต่มีความขยันหมั่น เพียรในการศึกษาและมีความรับผิดชอบสูง ได้รับเหรียญเชิดชูเกียรติถึง 3 ครั้ง หลังจากจบ การศึกษาได้ทำงานเป็นครูสอนประจำบ้าน ตั้งแต่ปี 1835-1838 ในปี 1842 ในศึกษาภาษาและ ทาประสบการณ์ด้านโรง เรียนที่กรุงบรัสเซล ประเทศเบลเยียม พร้อมกับ เอมิลี (Emily) น้อง สาว เนื่องจาก ชาร์ลอตต์และน้อง ๆ วางแผนตั้งโรง เรียนของตนเอง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จเนื่อง จากป้าซึ่งเป็นหุ้นส่วนสำคัญเสียชีวิต (Fraser. 1988 : 102-107)

ชีวิตช่วงเด็ก ๆ ของพี่น้องตระกูลบร็อนเต ระหว่าง 1825-1831 ทุกคนผูกพัน อยู่กับการเขียน และแต่งเรื่องเล่าสู่กันฟังแทนการเล่นเหมือนเด็กอื่น ๆ เริ่มต้นจากการสร้างตัวละครโดยใช้ตุ๊กตาทหารที่เบรนเวล (Branwell) ได้รับเป็นของขวัญวันเกิดจากพ่อ และได้จินตนาการสมมุติขึ้นมาชื่อแองเกรียน และกอนคอลล (Angrian and Gondal) สำหรับชาร์ลอตต์ นั้นการเขียนนิยายตอนเด็ก ๆ ของเธอเป็นเรื่องจริงจังมาก แต่จะถูกเก็บไว้เป็นความลับแม้แต่ เพื่อนสนิทที่โรง เรียนก็ไม่มีโอกาสทราบ เรื่องที่แต่งมีทั้งหมด 13 เรื่อง ปัจจุบันเป็นที่แพร่หลาย ทั้งในอังกฤษและอเมริกา ระหว่างนักศึกษาและผู้สนใจงานของ บร็อนเต เป็นที่น่าทึ่งมากสำหรับ ขนาดของเรื่องนั้นเล็กจนยากที่จะอ่านด้วยตาเปล่า ส่วนรูปเล่มและปกเต็มไปด้วยศิลปะแห่งการ สร้างสรรค์ ชาร์ลอตต์เลิกเขียนเรื่องเกี่ยวกับโลกแห่งจินตนาการเมื่ออายุได้ 23 ปี (Bentley. 1970 : 30-31)

ปี 1846 บทกวีรวมเล่มของ 3 พี่น้อง ชาร์ลอตต์ เอมิลี และแอน ภายใต้นาม

แฝง Currer, Ellis, and Acton Bell ได้ปรากฏสู่สายตาเป็นงานชิ้นแรกที่ได้รับเกียรติพิมพ์นวนิยายเรื่อง Jane Eyre ประสบความสำเร็จสูงสุด ระหว่างผลงานทั้งหมด 4 เรื่องของชาร์ลอตต์ พิมพ์ออกจำหน่ายเมื่อปี 1847 และต้องพิมพ์ถึง 3 ครั้งในช่วงระยะเวลา 5 เดือนแรกนั้น ปี 1854 เธอแต่งงานและเสียชีวิตในปีต่อมาเมื่ออายุได้เพียง 39 ปี (Chitham. 1983 : 111)

1.3 เอมิลี บร็อนเต (Emily Bronte. 1818-1848) ผู้แต่งเรื่อง Wuthering Heights เป็นน้องสาวรองสุดท้องของชาร์ลอตต์ มีอายุห่างกันเพียง 2 ปี มีบุคลิกที่ต่างจากพี่สาว ชาร์ลอตต์มีเพื่อนสนิท 2 คน ที่ยังเขียนจดหมายติดต่อกันหลังจากจบการศึกษาที่ร็อดเฮ็ด (Roe Head) แต่เอมิลีเป็นคนที่ไม่ชอบหรือไม่ค่อยสนิทสนมกับใครนอกจากแอนน์น้องสาว ไม่ชอบคนแปลกหน้า เธอมีปฏิกริยามากที่ชาร์ลอตต์ได้ค้นพบบทกลอนมากมายที่เธอแต่ง เก็บไว้เป็นการระบายความในใจ และเอลเลน นัสซี (Ellen Nussey) เพื่อนสนิทของชาร์ลอตต์ กล่าวว่า เอมิลีเป็นคนที่ยังกลัวในการเปิดเผยตัวเอง แต่น่าจะเป็นคนนี้อาย

เอมิลีเป็นคนที่รูปร่างสูงระหง และแกร่ง เธอชอบเดินท่องเที่ยวไปตามเนินเขาที่ทอดขึ้นลงในหมู่บ้าน ตามด้วยสุนัขที่เลี้ยงไว้หลายตัว ผิวปาก เรียกสุนัขในลักษณะค่อนข้างจะเป็นเด็กผู้ชายเมื่อยังเล็ก ๆ และบิดามักพาไปเรียนยิงปืนด้วย แต่เมื่อโตขึ้นก็กลายเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อยคนหนึ่ง (Leavis. 1988 : 112-114)

เอมิลี และแอนน์น้องสาวได้แยกไกลห่างเงินตนจากการเอง เกรียน ไปสร้างอาณาจักรใหม่ชื่อคอนคอลล (Gondal) ทั้งเองเกรียนไว้สำหรับชาร์ลอตต์ และแบรนเคลโดยเฉพาะคอนคอลลมีบรรยากาศเหมือนฮาเวอร์ธ (Haworth) เมืองที่ครอบครัวบร็อนเตพักอาศัยอยู่ จากหลักฐานที่พบ สองพี่น้องได้แต่งเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรคอนคอลลจนถึงปี 1845 ผลงานประพันธ์ของบร็อนเตสมัยเด็ก ๆ ยังมีปรากฏให้เห็นอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ (Bentley. 1970 : 32)

เมื่อจบการศึกษาที่ร็อดเฮ็ด ปี 1832 เอมิลีทำงานเป็นครูที่โรงเรียนประจำลอว์ฮิล (Law Hill) มีนักเรียน 40 คน ต้องทำงานหนักตั้งแต่ 6 ทุ่มเช้า จนถึง 5 ทุ่ม มีเวลาพักระหว่างทำงานประมาณชั่วโมงครึ่ง ซึ่งชาร์ลอตต์กล่าวว่ามันเป็นการทำงานเยี่ยงทาส อย่างไรก็ตามเอมิลียังคงหาเวลาแต่งโคลงอยู่เสมอ และที่น่าสนใจอีกอย่างคือ ลอว์ฮิล อยู่ระหว่างไฮซันเคอร์แลนด์ (High Sunderland) และชิบเดนฮอลล์ (Shibden Hall) ซึ่งเป็นบ้านบรรพบุรุษที่เอมิลีใช้เป็นที่ประกอบฉากงานเรื่อง Wuthering Heights (Oldfield. 1976)

หลังจากทำงานที่ Law Hill ใต้ 6 เดือน เอมิลี่ก็กลับบ้านเป็นเวลา 4 ปี เดือนกุมภาพันธ์ 1842 ไปศึกษาเพิ่มเติมด้านภาษาที่กรุงบรัสเซลกับชาร์ลอตต์ เอมิลี่มีความตั้งใจฝึกฝนภาษาอย่างจริงจัง เรื่องความภาษาฝรั่งเศสหลายเรื่องได้รับคำชมจากครูผู้สอนว่าเต็มไปด้วยความสละสลวยของภาษา และเนื้อหาที่มีความคิด และครูยังบ่นเสียคายที่เธอไม่กลับไปเรียนอีก หลังจากที่ต้องกลับบ้านเนื่องจากแบรนเตลเสียชีวิต เมื่อเดือนตุลาคม ในปีเดียวกัน เหตุการณ์สำคัญของชีวิตนักเขียนได้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 9 เดือนตุลาคม 1845 ชาร์ลอตต์บังเอิญค้นพบต้นฉบับของบทร้อยกรองที่เอมิลี่แอบแต่งเก็บไว้ และมีความเห็นว่างานเหล่านั้นน่าจะเป็นการระบายความรู้สึกธรรมดา เป็นงานที่มีการเลือกสรรถ้อยคำ เป็นร้อยกรองที่มีความแน่นกระชับ กึกก้องในความรู้สึก และมีความเป็นธรรมชาติมาก ถ้อยคำที่ถูกกำหนดคนนำมาร้อยเข้าด้วยกันสามารถสะท้อนความไพเราะของดนตรีที่แปลก ทั้งรุนแรง เศร้า สลับกันไป ชาร์ลอตต์ได้แนะนำให้ตีพิมพ์ ครั้งแรก เอมิลี่โกรธและไม่เห็นด้วย งานที่สุกก็ยอมเข้าร่วมกับพี่น้องพิมพ์ผลงานร่วมกัน โดยให้ทุนส่วนตัวทั้งหมด 31 ปอนด์ 10 ชิลลิงก์ งานชิ้นนี้ได้รับความสนใจพอสมควร ทำให้พี่น้องทั้ง 3 มีกำลังใจในด้านการเขียนนิยายต่อไป

Wuthering Heights เป็นนวนิยายเรื่องเดียวของเอมิลี่ และเป็นนวนิยายสั้นยอดเยี่ยม (Superb Masterpiece) แม้จะไม่มีใครคงคงแพร่หลาย อย่างเรื่อง Jane Eyre แต่เป็นเรื่องที่แนวคิดซึ่งกว่า สำนวนโวหารก็สูงกว่า (Bentley, 1970 : 91) นวนิยายเรื่องนี้ปรากฏต่อสายตาประชาชนเมื่อ ธันวาคม 1847 และหลังจากนั้น 1 ปี เอมิลี่ก็เสียชีวิตเมื่ออายุเพียง 29 ปี

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเทศอังกฤษสมัยวิกตอเรีย และนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง

ฮิบเบิร์ต (Hibbert) กล่าวว่าประเทศอังกฤษมีการขยายตัวทางอุตสาหกรรมเกิดขึ้นตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอังกฤษ และปัญหาที่ตามมาหลังการเปลี่ยนแปลง คือสภาพที่หักของแรงงานที่แออัดและสกปรก การใช้แรงงานเด็กและสตรีอย่างโหดร้ายและอยู่ยงกรรม ค่าจ้างแรงงานตกต่ำ การว่างงาน อาชญากรรม และการศึกษา

การใช้ประโยชน์จากแรงงานเด็กมีให้เห็นอยู่ทั่วไปในศตวรรษที่ 19 ตามท้องถนนแทบทุกแห่งจะเห็นเด็กวิ่งขายหนังสือพิมพ์ ขายหนังสือพิมพ์ หรือรับจ้างกวาดหิมะออกจากทางข้ามถนน รับ

หลังจากทำงานที่ Law Hill ได้ 6 เดือน เอมิลี่ได้กลับบ้านไปอยู่บ้านเป็นเวลา 4 ปี เดือนกุมภาพันธ์ 1842 ไปศึกษาเพิ่มเติมด้านภาษาที่กรุงบรัสเซลส์กับชาร์ลอตต์ เอมิลี่มีความตั้งใจฝึกฝนภาษาอย่างจริงจัง เรื่องความภาษาฝรั่งเศสหลายเรื่องได้รับคำชมจากครูผู้สอนว่า เติมไปด้วยความสละสลวยของภาษา และเนื้อหาที่มีความคิด และครูยังบ่นเสียขายที่เธอไม่กลับมาเรียนอีก หลังจากที่ต้องกลับบ้านเนื่องจากแบรินเคลเสียชีวิต เมื่อเดือนตุลาคม ในปีเดียวกัน เหตุการณ์สำคัญของชีวิตนักเขียนได้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 9 เดือนตุลาคม 1845 ชาร์ลอตต์มิ่ง เอ็ดคันทันฉบับของนบร็อยกรองที่เอมิลี่เอนแ่งเก็บไว้ และมีความเห็นว่างานเหล่านั้นน่าจะเป็นการระบายความรู้สึกธรรมดา เป็นงานที่มีการเลือกสรรด้วยคำ เป็นร็อยกรองที่มีความแน่นกระชับ กึกก้องานความรู้สึก และมีความเป็นธรรมชาติมาก ด้วยคำที่ถูกกำหนดคนนำมาร้อยเข้าด้วยกัน สามารถสะท้อนความโหดเหี้ยมของคนที่เบสท์ ทั้งรุนแรง เสรี สลับกันไป ชาร์ลอตต์ได้แนะนำให้ตีพิมพ์ ครั้งแรกเอมิลี่โกรธและไม่เห็นด้วย ในที่สุดก็ยอมเข้าร่วมกับพี่น้องพิมพ์ผลงานร่วมกัน โดยได้รับส่วนหัวทั้งหมด 31 ปอนด์ 10 ชิลลิงก์ งานชิ้นนี้ได้รับความสนใจพอสมควร ทำให้พี่น้องทั้ง 3 มีกำลังใจในด้านกาเขียนนิยายต่อไป

Wuthering Heights เป็นนวนิยายเรื่องเดียวของเอมิลี่และเป็นนวนิยายชิ้นยอดเยี่ยม (Superb Masterpiece) แม้จะน่าดึงดูดใจแพร่หลาย อย่างเรื่อง Jane Eyre แต่เป็นเรื่องที่เนาวลิ่งยิ่งกว่า สำนวนวิหการก็สูงกว่า (Bentley. 1970 : 91) นวนิยายเรื่องนี้ปรากฏต่อสายตาประชาชนเมื่อ ธันวาคม 1847 และหลังจากนั้น 1 ปี เอมิลี่ก็เสียชีวิตเมื่ออายุเพียง 29 ปี

2. เอกสารแะงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับประเทศอังกฤษสมัยวิกตอเรีย และนวนิยายทั้ง

3 เรื่อง

ฮิบเบิร์ต (Hibbert) กล่าวว่า ประเทศอังกฤษมีการขยายตัวทางอุตสาหกรรมเกิดขึ้นตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอังกฤษ และปัญหาที่ตามมาหลังการเปลี่ยนแปลง คือ สภาพที่ทุกข์ของแรงงานที่แออัดและสกปรก การใช้แรงงานเด็กและสตรีอย่างโหดร้าย และอยู่ยุดธรรม ค่าจ้างแรงงานตกต่ำ การว่างงาน อาชญากรรม และการศึกษา

การใช้ประโยชน์จากแรงงานเด็กมีให้เห็นอยู่ทั่วไปในศตวรรษที่ 19 ตามท้องถนนแทบทุกแห่งจะเห็นเด็กวิ่งขายไม้ขีดไฟ ขายหนังสือพิมพ์ หรือรับจ้างกวาดหินและออกจากทางข้ามถนน

รับจ้างงูมาไปเข้าคอก รับขี้กรองเท้า หรือวิ่งซื้อเหล้าให้กับผู้คน เด็กอายุต่ำกว่า 5 ขวบนับพันคนต้องไปรับจ้างทำงานตามบ้าน หรือตามร้านขายของที่มีอากาศร้อนอบอ้าว และจะถูกมัดปากศีรษะ เมื่อง่วงหรือหลับ ในเร็นนาเด็กจะมีหน้าที่ไล่หาหรือเผาแกะ ในเมืองเด็กจะนั่งบนฝ้ายทับกระดาษ ทำลูกปืน ไร่ และที่มีสภาพเลวร้ายที่สุดคือ คอยวิ่งคักและเพนเบบพิมพ์ในโรงงานผลิตหม้อที่มีอุณหภูมิสูงกว่า 120 องศา (Hibbert. 1975 : 122) เด็กและผู้หญิงจะถูกใช้แรงงานอย่างหนักในโรงงานทอผ้า และเหมืองถ่านหินที่สกปรก เหมืองถ่านหินและอากาศสกปรก มีเครื่องจักรที่เป็นอันตรายต่อคนงาน ซึ่งมักจะทำให้คนงานพิการ และเสียชีวิตอยู่เสมอ (Header. 1976 : 125) ในเหมืองถ่านหิน เด็กอายุ 5-6 ขวบ จะถูกกักให้ทำงาน 12 ชั่วโมงต่อวัน อดอาหารทั้งวันความมืดเพียงคนเดียว เพื่อคอยควบคุมระบบถ่ายเทอากาศ ขณะที่เด็กชายหญิงที่มีวัยมากขึ้น และบรรดาคนงานหญิงจะต้องลากและเข็นรถคักถ่านหินคืบคลานด้วยมือและเข้าไปตามอุโมงค์ที่แคบ เบียดเข็นและหนาวเย็น (Wood. 1982 : 117)

ด้านการศึกษา รัฐไม่ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ หรือรับผิดชอบอย่างจริงจังในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 การจัดการศึกษาจึงอยู่ในการจัดการขององค์กรเอกชน หรือผู้ที่มีเงินทุนเท่านั้น มีการสร้างโรงเรียนขึ้นหลายประเภท สำหรับเด็กจากชนชั้นต่าง ๆ ทั้งแบบเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาและไม่เก็บ ลูกคนชั้นกลางมักถูกส่งไปเข้าโรงเรียนมัธยมกินนอน ซึ่งยังใช้ความเชื่อดั้งเดิมในการสอนที่เน้นคำขวัญกรรณ และภาษากรีกและลาตินอย่างเข้มงวด อดอาหารและอดนอน (Hibbert. 1975 : 126) ลูกคนจนไม่มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมหรือโรงเรียนที่เก็บค่าธรรมเนียมทางการศึกษา แต่พวกเขาจะมีโอกาสได้เรียนตามโรงเรียนที่สอนเกี่ยวกับศาสนาเท่านั้น (Sunday School) โรงเรียนเหล่านี้จัดสอนโดยอาสาสมัครตามโรงงาน โดยการอุทิศตัวของโบสถ์ หรือประชาคมในท้องถิ่น แต่การเรียนเช่นนี้ เด็กจะมีความรู้เกี่ยวกับศาสนามากกว่าจะรู้ด้านการอ่านหรือการเขียน (Header. 1976 : 335)

ในแหล่งสลัมผู้คนโดยทั่วไปได้รับการศึกษามีการกระทำทารุณและการทอดทิ้งเด็ก กฎหมายนั้นมีความสำคัญ นัก เลวร้ายเด็กและคนหาเลี้ยงชีพมักและเป็นอยู่เสมอ มีกลุ่มรับจ้างกระทำทารุณที่ผิดกฎหมาย ซึ่งมักจะเกิดการต่อสู้กันเองระหว่างกลุ่มอยู่เสมอ มีการขายสิ่งของที่ปล้นและวิ่งราวมาค้ากำไรราคาถูก บางแห่งในสลัมเจ้าหน้าที่ของรัฐมักล้าเกินผ่าน แทบทุกแห่งในเมืองใหญ่เต็มไปด้วยเด็กจรจัด ไร้พ่อแม่ ขนุน และอาชญากร เด็กหญิงวัยต่ำกว่า 15 ปี ส่วนมากมีอาชีพค้าขายตามประตูบ้าน ขณะที่เด็กผู้ชายจะทำภารโรงวิ่งราว อดอาหารหิวหิวกลุ่มคอยดูแลสั่งสอนวิธีหาเงินแบบผิดกฎหมาย (Hibbert. 1975 : 139-142)

อันสติก (Unstead. 1967 : 70) กล่าวว่าครอบครัวในสมัยวิคตอเรียเคยท้าวไมแล้ว ถือว่าเป็นหน่วยสังคมที่เคร่งครัดต่อระเบียบกฎเกณฑ์ พ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว ซึ่งลูกและภรรยา จะต้องเชื่อฟัง เด็ก ๆ จะถูกลงโทษหากเขาละเลย พวกเขาต้องไม่พูดบ่น ไม่ผิดเวลาอาหาร ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องผู้ใหญ่ นอกจากนั้นมารยาทต่าง ๆ และการแต่งกายเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ผู้คนในสมัยวิคตอเรียพยายามอย่างดีที่สุดที่จะท้าวไมให้มีเกียรติ และนำนิยมนับถือ หลีกเสี่ยง เรื่องที่จะนำไปสู่การนินทาว่าร้ายเคยเกิดขึ้น

สมัยพระนางวิคตอเรีย เป็นยุคแห่งความก้าวหน้า ความมั่งคั่ง และความสลับซับซ้อน อาณาจักรอังกฤษแผ่ไพศาลออกไป จนได้รับสมญานามว่าเป็นแผ่นดินที่พระอาทิตย์ไม่เคยตกดิน นวนิยายเป็นวรรณคดีแขนงที่เจริญมากที่สุดยุคนี้ ยุคนี้เป็นยุคแห่งการเขียนร้อยแก้ว การอ่านมีอยู่อย่างกว้างขวางในชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นชนหมู่มากในยุควิคตอเรีย (Altick. 1986 : 59)

ตัวละครที่นักเขียนแต่ละคนสร้างขึ้น มักจะสะท้อนมาจากคนในสังคมที่นักเขียนเหล่านี้ได้คลุกคลีใกล้ชิด หรือได้พบเห็นมา อันเป็นประสบการณ์ในชีวิตของเขา ไม่ว่าจะเป็นตัวละครเด็กหรือตัวละครผู้ใหญ่ก็ตาม นักเขียนบางคนประสบความสำเร็จในการเขียนนวนิยาย ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ใหญ่ และนักเขียนอีกหลาย ๆ คน ประสบผลสำเร็จจากการเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็กจนกลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง เป็นคันทา ซาลส์ ดิคเกนส์ (Charles Dickens) เขียนเรื่อง David Copperfield, Oliver Twist และอื่น ๆ สำหรับเรื่อง Oliver Twist นั้น ดิคเกนส์ได้ตีแผ่ความเป็นไปในสังคมอังกฤษในยุคนั้น ภัยผ่านทางตัวละครเด็ก เนื่องจากเขาเห็นว่าโลกเต็มไปด้วยความอยุติธรรม สังคมถูกรักรังด้วยกฎเกณฑ์อันล้าสมัย ซึ่งทำให้ประชาชนแก่คนชัวเป็นส่วนมาก เฉพาะอย่างยิ่ง เด็กจะตก เป็นเหยื่อของคนที่ปราศจากหิริหัย คิคเกนส์ เราอาจให้ผู้อ่านสงสาร และ เห็นอก เห็นใจผู้ที่ได้รับความอยุติธรรม (อ้างอิงมาจาก วัฒนาพร วัฒนาศิลป์. 2528 : 3)

ก่อนศตวรรษที่ 19 ตัวละครเด็กไม่ค่อยปรากฏในวรรณกรรม ระหว่างศตวรรษนี้ตัวละครเด็กได้รับความนิยมนั้นเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จบ มีนักเขียนน้อยคนนักที่ประสบความสำเร็จในการเสนอภาพของเด็กได้ดี เท่ากับชาร์ลอต บร็องเต ตัวละครที่ชื่อ เจน แอร์ มีลักษณะนิสัยที่แสดงออกถึงความบริสุทธิ์ใจ ไร้จริตมารยา ผิดกับตัวละครเด็กอื่น ๆ หลายคนในวรรณกรรม ความเป็นตัวของตัวเอง และมีความคิดอ่านเป็นผู้ใหญ่ที่พบใน เจน แอร์ วัยเด็ก ได้ก่อตัวให้เธอเติบโตเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจงดงาม เป็นภาพสะท้อนที่แจ่มชัดของชาร์ลอต คือ ไม่มีอคติต่อใคร ๆ (Kettle. 1972 : 108)

ส่วนมากมักเขียนจะใช้ตัวละครจากชีวิตจริง และบางทีก็เป็นชีวิตของผู้เขียนเอง แต่สอกลแทรกอุปนิสัยใหม่อย่างฉลาด อย่างไรก็ตาม เขาจะหนีจากสภาพความเป็นจริงไปนั้พัน เพราะนวนิยายเปรียบเสมือนภาพจำลองของชีวิตมนุษย์ ดังนั้นนักเขียนจึงมักพยายามสร้างตัวละครให้เด่นเหมือนชีวิตจริง ๆ (เจือ สดเวทิน. 2518 : 83-85)

เอ็ดการ์ จอห์นสัน (Edgar Johnson) ได้เขียนว่านหนังสือ Charles Dickens : His Tragedy and Triumph ว่า ประสบการณ์ในวัยเด็กมีผลสะท้อนถึงงานและชีวิตของคิคเกนส์ในเวลาต่อมา ข้อมูลของชีวิตในวัยเด็กนั้น บอกเล่าถึงเหตุการณ์ของชีวิตและเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดของนักเขียน นักวิจารณ์สมัยใหม่ นักเขียนชีวประวัติ และตัวคิคเกนส์เองกล่าวว่า สิ่งนี้เองคือกุญแจที่จะนำไปสู่ความเข้าใจนักเขียนและผลงานของเขา เอ็ดมันด์ วิลสัน (Edmund Wilson) ได้กล่าวถึงความสำคัญของชีวิตในวัยเด็กของคิคเกนส์ว่า "ความทรงจำสมัยเด็กได้ประทับตราลึกลงไปในจิตใจของคิคเกนส์ซึ่งทำให้เขาค้องทุกข์ทรมานไปตลอดชีวิต" (Johnson. 1977 : 32) และเฮาส์ (House) กล่าวว่า ความทรงจำและประสบการณ์ในวัยเด็กอันขมขื่นและปวดร้าวของคิคเกนส์ เริ่มจากความผันผวนของชีวิตครอบครัวจากระดับชนชั้นกลาง มาเป็นคนยากไร้อย่างกระชั้นหัน การถูกจ่าคุกของบิดาเนื่องจากไม่มีเงินจ่ายหนี้ การทำงานหาเลี้ยงตัวเองเมื่ออายุเพียง 11 ขวบจนถึงสภาพสังคมยุคนั้นที่คุกรุ่นไปด้วยความขุ่นเคืองของผู้คนต่อสภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ค่าจ้างแรงงานถูกแต่ราคาสินค้าและอาหารแพง การใช้แรงงานเด็กอายุ 6 ขวบ ค่าจ้างได้รับการถ่ายทอดลงในงานเขียนของคิคเกนส์ทั้งสิ้น (House. 1976 : 10)

เฟรเซอร์ (Fraser) กล่าวว่า ชาร์ลอตต์ (Charlotte) ก่าพ่้าแม่เมื่ออายุได้เพียง 5 ขวบ และแทบจะม่มีความทรงจำเกี่ยวกับแม่เลย นอกจากภาพอันรางเลือนเกี่ยวกับการเล่นกับน้องชายในห้องนั่งเล่นตอนเย็น ๆ ในวันที่แม่เสียชีวิต อาจเป็นได้ว่าชาร์ลอตต์พยายามลบภาพความหลังแห่งช่วงระยะเวลาอันเจ็บปวด ตัวละครส่วนใหญ่ของนิยายสมัยเด็กจึงเป็นก่าพ่้า และตัวเอกหญิงของนวนิยายที่เขียนสมัยถัดแล้ว ก็มีเพียงคาร์ดิน เฮลสโตน (Cardine Helstone) เท่านั้นที่ม่เป็นเด็กก่าพ่้า (Fraser. 1988 : 116)

นิตยสารเฟรเซอร์ (Fraser's Magazine) วิจารณ์นวนิยายเรื่อง Jane Eyre ว่าเป็นหนังสือที่มีลักษณะความสมจริงมาก คล้าย ๆ กับเป็นลักษณะของอัตประวัติ ทั้งนี้ม่ได้มองถึงเรื่องข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์จริง แต่มองในแง่ของความเจ็บปวดทุกข์ทรมานจากประสบการณ์ที่ได้รับ (Evans. 1982 : 365)

านเรื่อง Wuthering Heights เอมิเลียได้สะท้อนภาพความม่เป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นจริง

นุษุคสมัยของเธอได้อย่างที่ยิ่ง รวมทั้งได้แสดงให้เห็นถึงการใช้อำนาจอย่างไร้ขอบเขตของเพศชายในฐานะที่เป็นหัวหน้าครอบครัวได้กระทำต่อสมาชิกที่อ่อนแอกว่า (Davies. 1988 : 24) และจากจดหมายของชาร์ลอต เขียนถึง คัมบลิว วิลเลียมส์ (W.S. Williams) เมื่อ 14 สิงหาคม 1848 กล่าวว่า ฮีตคลิฟ (Heathcliff) ในเรื่อง *Wuthering Heights* เป็นตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตที่พบแต่ความอยุติธรรม และการปฏิบัติต่ออย่างโหดร้าย อันเป็นสาเหตุทำให้จิตใจเขา มีความวิปริตผิดจากมนุษย์ธรรมดา มีความอาฆาตพยาบาท ปราศจากความเมตตา หากเขาได้รับการเลี้ยงดูที่ดี ได้รับความเอื้ออาทร อาจทำให้เด็กยับยั้งชั่งใจ วจริญเก็บใจเป็นผลเมืองดี ความกตัญญูและไม่ได้รับการเอาใจใส่ ทำให้เขามีจิตใจผิดมนุษย์ (Evans. 1982 : 385)

มาเรีย บรอสเซอร์ (Maria Broser) ได้กล่าวว่าเรื่องราวของเด็กก่าพรัที่ปรากฏแพร่หลายในนวนิยายเด่นสมัยศตวรรษที่ 19 ได้กระตุ้นให้ผู้อ่านในสมัยนั้นตระหนักถึงปัญหาการเลี้ยงดู หนำบังเด็กก่าพรั และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง (Broser. 1983 : 2882)

อี. ริกบี (E. Rigby) ได้วิจารณ์เรื่อง *Jane Eyre* ใน *Quarterly Review* เมื่อ ธันวาคม 1848 ว่า *Jane Eyre* เป็นเรื่องของเด็กก่าพรัที่ต้องต่อสู้ในรลอย่างโดดเดี่ยว อ่านแล้วเกิดความรู้สึกว่า คล้ายกับเป็นคำสารภาพความในใจของบุคคลที่มีความอยาก และความกระตือรือร้น ซึ่งมักเป็นแรงบันดาลใจของผู้เริ่มงานเขียนชิ้นแรก แต่สิ่งที่ประทับใจเป็นพิเศษคือการที่ผู้แต่งมุ่งมั่นเพียรพยายามใช้ถ้อยคำ ที่ระมัดระวังจิตใจผู้อ่านได้อย่างลึกซึ้ง ต่ออารมณ์อันเจ็บปวด ที่สะท้อนให้เห็นถึงความโหดร้ายของสังคม อดทนไม่ได้รับรองความยุติธรรมจากสังคมที่ได้กระทำต่อชะตากรรมอันน่าเศร้าของเธอ (Evans. 1982 : 367) และบาร์บารา (Barbara) ได้กล่าวว่า ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องใช้จินตนาการหรือสติปัญญามากนักก็จะได้เห็น ว่า เจน แอร์ เป็นตัวละครที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของเด็กทั้งหลายที่ถูกริครอนสิทธิ ซึ่งพวกเขาควรต้องมีไม่เพียงแต่สิทธิในเรื่องวัตถุสิ่งของเท่านั้นที่เจน แอร์ ถูกปล้นเอาไป ยังรวมถึงความรักความเมตตาใจจากคนในสังคมด้วย (Evans. 1982 : 245)

เมอร์ริน วิลเลียมส์ (Merryn Williams) กล่าวว่า แนวคิดหลักของนวนิยายเรื่อง *Wuthering Heights* คือ การที่เด็ก ๆ ถูกกดขี่จากความทารุณโหดร้ายของผู้เป็นบิดา อดทนผ่านพฤติกรรมของตัวละครชื่อ ฮินลีย์ (Hindley) และฮีตคลิฟ (Heathcliff) (Williams. 1984 : 98)

ทอมัส (Thomas) กล่าวว่า นิยายเรื่อง *Great Expectations* เป็นชื่อเรื่องที่ดี

และเหมาะสมที่สุดในนวนิยายทั้งหมดของคิคเกนส์ เป็นนิยายที่เตือนมาว่าให้หลงเชื่อในภาพลักษณ์ที่
 ลวงตาของการแบ่งชั้นวรรณะในวงสังคม (Class and Caste) บุคลิกภาพพื้นฐานของทุกคนได้
 ถูกหล่อหลอมตั้งแต่เยาว์วัย และไม่สามารถเปลี่ยนได้ สิ่งที่สามารถหาได้คือ การเรียนรู้จาก
 ประสบการณ์ถึงวิธีการนำเอาความเค้นและความค้อยที่ได้มาแต่กำเนิดมาเข้าให้เป็นประโยชน์และ
 คิคเกนส์สะท้อนความคิดที่ผ่านตัวละครเอกที่ชื่อ พิต ที่เจ็บปวดต่อความหวัง ความไม่ฝันค้อยทั้ง
 ทะลาย เหลือแต่เพียงความรักความเข้าใจของผู้ใกล้ชิด ที่ยื่นขอบนความเป็นตัวคนที่แท้จริงของ
 เขา (Thomas. 1964 : 221) และสแตนก็ได้เขียนว่า นิยายสอนใจที่คิคเกนส์ได้บรรจงทำ
 อย่างประณีตนี้มีความน่าสนใจ ทั้งในระยะเวลาอดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ในความพิเศษนี้เป็น
 เรื่องราวของ พิต ในอมตะตำนานสมัยศตวรรษที่ 19 เรื่อง Great Expectations จัดว่า
 เป็นนิยายประเภทที่ให้การศึกษ หรือพัฒนาการ สะท้อนให้เห็นถึงการดิ้นรนของเด็กหนุ่มที่มีพร
 สวรรค์จากชนบทเข้าสู่ชีวิตในเมืองหลวง พยายามเป็นป้าระบบชั้นวรรณะของสังคม และสะท้อน
 ให้เห็นถึงการพัฒนาของตัวเอง จากความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ความเป็นผู้มีประสบการณ์ พิต เป็น
 เด็กกำพร้า ที่ต้องแสวงหาแบบฉบับของความเป็นชาย เพื่อสนองต่อความต้องการแห่งคน
 (Stange. 1954 : 194-197)

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพและทฤษฎีบุคลิกภาพ

เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจความรู้เชิงทฤษฎี สภาพจิตใจตลอดจนพฤติกรรมของ เด็กก่าหรีว่า ผู้วิจัยจะกล่าวถึงทฤษฎีบุคลิกภาพที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการวิจัย ดังนี้ .

1. ความหมาย
2. เอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพและทฤษฎีบุคลิกภาพ
3. บทบาทของจิตวิทยาในวรรณคดี
4. การวิเคราะห์วรรณกรรมเชิงบุคลิกภาพ

1. ความหมาย

บุคลิกภาพ คือ ลักษณะโดยส่วนรวมของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อความรู้สึของผู้พบเห็น (กันยา สุวรรณแสง . 2533 : 11)

ทฤษฎีบุคลิกภาพ คือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยพฤติกรรมมนุษย์ ที่อยู่ภายใต้ระเบียบและกฎเกณฑ์ทางจิตวิทยา (นาลละออ สุภาพล . 2527 : 11)

ทฤษฎีบุคลิกภาพ คือคำอธิบาย "ทำไม" และ "อย่างไร" เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ที่ประกอบกันเป็นลักษณะหรือแบบเฉพาะตัวของบุคคลทั้งคน นำเข้าแง่ใดเพียงแง่เดียว การเรียนรู้ทฤษฎีบุคลิกภาพต่าง ๆ แล้วสามารถนำการสังเกตพฤติกรรมของผู้ใดผู้หนึ่งตามแนวที่ทฤษฎีแนะไว้ เราอาจจะคิดปะต่อเหตุผล สามารถเข้าใจผู้นั้นอย่างลึกซึ้งถึงจิตใจของเขาได้ทั่วถึง (ศรี เรือนแก้วกั้วาล . 2529 : 23)

2. เอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพและทฤษฎีบุคลิกภาพ

เนื่องจากแนวคิดเชิงทฤษฎีบุคลิกภาพมีหลายแนว และพฤติกรรมมนุษย์มีความแตกต่างกัน หลากหลาย อันเนื่องมาจากแรงจูงใจที่ผิดแผกแตกต่างกัน พฤติกรรมของคนหนึ่งอาจนำแนวคิดหนึ่งมาอธิบายได้ แต่เอาแนวคิดอื่นมาอธิบายไม่ได้ บางทีพฤติกรรมของคนหนึ่งอาจนำแนวคิดหลายแนวมาอธิบายให้สมเหตุผลในขั้นสุดท้ายให้ตรงกันก็ เป็นได้ (Hall . 1978 : 19) ซึ่งประมวล ทิศดินสัน ได้กล่าวไว้ว่า จิตใจมีทางศึกษาได้หลายแง่ เนื่องจากองค์ประกอบแห่ง

พฤติกรรมของมนุษย์นั้นทั้งละเหยและซับซ้อน เมื่อหลายคนลงมือศึกษาอย่างจริงจัง ย่อมได้ทฤษฎีอันทรงอนุภาพประกอบกันขึ้น ทาให้เข้าใจจิตาของมนุษย์แจ่มแจ้งขึ้น ทฤษฎีนี้มีเค้าเงื่อน และมีทางเป็นไปได้ ถ้าหยิบเอาจุดเด่นของทฤษฎีขึ้นมาประกอบการวินิจฉัย ก็จะช่วยหาผลแห่งพฤติกรรมได้มากขึ้น (ประมวล ทิศคืนสัน. 2519 : 261) ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวคิดทฤษฎีบุคลิกภาพของ 3 ท่าน ดังนี้

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ อธิบายบุคลิกภาพของบุคคลโดยการวิเคราะห์จิต มีแนวคิดที่สำคัญ ดังนี้

1. **กระบวนการทางจิต** فروยด์ได้อธิบายถึงพลังงานของจิตใจว่าเป็นพลังงานที่มีความสัมพันธ์ และความสำคัญต่อรูปแบบของพฤติกรรมของมนุษย์เป็นอย่างมาก เมื่อเราศึกษาการทำงานของจิตใจของบุคคลหนึ่ง ก็จะทาให้ทราบถึงสาเหตุแห่งพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถสังเกตหรือมองเห็นการทางานของจิตใจได้อย่างที่เรามองเห็นการทางานของร่างกาย แต่กระบวนการทางานทั้งสองระบบนี้มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอยู่

พลังงานของจิตใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณหึ่งมนุษย์มีติดตัวมาตั้งแต่เกิดนับเป็นความต้องการของมนุษย์ เมื่อบุคคลเกิดภาวะความต้องการ สัญชาตญาณจะถูกกระตุ้นแล้วสภาวะทางจิตของบุคคลนั้นจะมีความเครียดเกิดขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งพลังงานของจิตใจจะเพิ่มขึ้น ซึ่งเรียกว่าเกิดความปลอดภัย อันเป็นประสบการณ์ทางจิตที่น่เป็นสุข ผลที่ตามมาคือ เกิดพฤติกรรมขึ้น โดยพฤติกรรมนี้จะมุ่งตอบสนองความปลอดภัยดังกล่าว พลังงานของจิตใจที่มีสาเหตุจากสัญชาตญาณได้รับการกระตุ้นนี้ แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ หลังที่เกิดจากสัญชาตญาณทางเพศ (Sexual Instinct) และพลังงานที่เกิดจากสัญชาตญาณทางการทำลาย (Destructive Instinct) ซึ่ง فروยด์เรียกพลังงานทางจิตอันเกิดจากสัญชาตญาณทั้งสองนี้ว่า ลิบิโด (Libido) โดย فروยด์จะเน้นความสำคัญของสัญชาตญาณทาง เพศมากกว่าสัญชาตญาณทางการทำลาย

ความหมายของสัญชาตญาณทางเพศ ตามทฤษฎี فروยด์นั้นกว้างมาก เพราะนอกจากจะหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์แล้ว ยังหมายถึงการมีลูกหลานสืบสกุล ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการมีชีวิตสืบต่อไปอีกด้วย นอกจากพฤติกรรมที่แสดงออก เพื่อการอยู่รอด ก็ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากสัญชาตญาณทางเพศด้วย ส่วนสัญชาตญาณทางการทำลายนั้น فروยด์อธิบายว่า ในส่วนลึกของจิตใต้สำนึกมนุษย์ปรารถนาจะตาย มนุษย์ตระหนักดีว่าเป้าหมายสุดท้ายของชีวิต คือ ความตาย ลักษณะที่เด่นชัดของสัญชาตญาณนี้คือ แรงกระตุ้นให้ก้าวร้าว ทำลาย เป็นความจริงที่มนุษย์ยอมก้าวร้าวต่อตนเอง เช่น ทาตัวเองให้เจ็บปวด หรือลำบาก และต่อผู้อื่น เช่น รังแก ช่มแวง (ศรีเรือน

แก้วกั้ววาล. 2529 : 31)

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาจากสาเหตุมาจากสภาวะของจิต ซึ่งมีสัญชาตญาณเป็นตัวกำหนด เมื่อสัญชาตญาณนี้ไม่ได้รับการตอบสนอง ความเครียดของจิตจะเพิ่มขึ้น และพลังงานของจิตใจก็จะมีปริมาณมากขึ้น หากไม่สามารควควบคุมพลังงานทางจิตปริมาณมากนี้ได้ บุคคลก็จะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตามแต่บุคลิกของแต่ละคน

พรอยด์ ได้แบ่งการทางานของจิตเป็น 3 ระดับคือ ระดับรู้ตัวเรียกว่า จิตสำนึก (Conscious Mind) ระดับใกล้รู้ตัว เรียกว่า จิตกึ่งสำนึก (Preconscious Mind หรือ Subconscious Mind) และระดับไม่รู้ตัว เรียกว่าจิตไร้สำนึก (Unconscious Mind) นวลละออ สุภาพล. 2527 : 28 ; อ้างอิงมาจาก Hall. 1978) อธิบายได้ดังนี้

1. จิตสำนึก เป็นสภาวะที่บุคคลรับรู้ตามประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น ผิวกาย ดังนั้นจึงสามารถบอกได้ว่า ตนกำลังมีพฤติกรรมมาเคอยู่ รู้ตัวว่าได้ทำอะไรในและกำลังจะทำอะไรต่อไป พรอยด์ได้เปรียบเทียบว่า จิตสำนึก เป็นเสมือนภูเขาน้ำแข็งโผล่พ้นน้ำขึ้นมา ซึ่งมีอัตราส่วนที่ต่ำมาก หากเปรียบเทียบส่วนที่จมอยู่ใต้ผิวน้ำ

2. จิตไร้สำนึก เป็นการเก็บกักสิ่งที่ไม่ต้องการนำมาปรารถนา หรือสิ่งที่ทำให้คนรู้สึกเจ็บปวด หรือการป้องกันตน คนเราไม่สามารถรับรู้ถึงกระบวนการทางานของจิตในระดับนี้ได้ หรือบางครั้งอาจรับรู้ได้เพียงเล็กน้อย ดังนั้นพฤติกรรมจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุที่แท้จริง ทั้งนี้เพราะบุคคลจะเก็บเอาความรู้สึก ความคิด ความงำ ที่ตนเองไม่ต้องการหรือไม่ยอมรับไว้บนจิตไร้สำนึก และสิ่งที่เก็บกักไว้นี้ ยังทางานและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล ซึ่งพรอยด์ได้เปรียบเทียบว่า จิตไร้สำนึก เสมือนภูเขาน้ำแข็งที่จมอยู่ใต้น้ำ เป็นส่วนที่ใหญ่ที่สุด เป็นที่สะสมองค์ประกอบของจิตไว้มากมาย

3. จิตกึ่งสำนึก เป็นประสพการณ์ที่ระสมไว้ มีลักษณะรางเลือนถ้าถูกภาวะ หรือสิ่งกระตุ้นที่เหมาะสม สิ่งเหล่านั้นก็จะเข้ามาอยู่ในจิตสำนึกได้ จึงมีความใกล้ชิดกับจิตสำนึกมากกว่าจิตไร้สำนึก

อนึ่ง จุดสำคัญของทฤษฎีจิตวิเคราะห์อยู่ที่การศึกษากระบวนการของจิตไร้สำนึก อันเป็นส่วนหนึ่งของการทางานของจิต ที่มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบของพฤติกรรมมนุษย์เป็นอย่างมาก พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากกระบวนการของจิตที่บุคคลไม่อาจรู้สึกตัวได้

2. โครงสร้างบุคลิกภาพ พรอยด์ได้ศึกษาโครงสร้างของบุคลิกภาพอันเป็นการศึกษาพัฒนาการที่แตกต่างกันของบุคคล เขาอธิบายว่าโครงสร้างของบุคลิกภาพประกอบด้วยระบบที่

สำคัญ 3 ระบบ คือ อิค (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) (Hall, 1978 : 36) และอิค อีโก้ ซูเปอร์อีโก้ เป็นตัวแทนของจิต การศึกษาโครงสร้างบุคลิกภาพของบุคคลหนึ่ง จะสามารถอธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ หลังทั้ง 3 มีลักษณะ เฉพาะตัว แต่ก็มิมีอิทธิพลต่อกัน และทำงานร่วมกัน บุคลิกภาพของผู้ใดมีลักษณะใดขึ้นอยู่กับ หลัง อิค อีโก้ และซูเปอร์อีโก้ ทำงานประสานร่วมกันในลักษณะอย่างไร

อิค เป็นตัวแทนของจิตที่เกิดจากการทำงานของสัญชาตญาณและลักษณะทางจิตวิทยาที่ได้รับ การถ่ายทอดทางพันธุกรรม (นวลละออง สุภาพล, 2527 : 31 ; อ้างอิงมาจาก Hall, 1978) มัก เกี่ยวพันกับความปรารถนาทางกายเป็นหลัง เพื่อให้ได้มาซึ่งความพอใจ ระบายความแค้น ถึง เหตุผลตามความเป็นจริงหรือความถูกต้องดีงาม อาจกล่าวได้ว่า อิคถูกควบคุมโดยหลักการแสวงหาความสุข (Pleasure Principle) พฤติกรรมที่แสดงออกจะเข้าแต่ประสพการณ์เข้าข้างตนเอง ในช่วงวัยเด็กหลังอิคมีแรงผลักดันสูงมากกว่าหลังอีโก้และซูเปอร์อีโก้ หากเด็กถูกกักกันมากเกินไป ไม่ได้รับความพึงพอใจตอบสนอง อิคนี้จะ เป็นผลร้ายต่อพัฒนาการบุคลิกภาพที่สมดุลย์ ภายนอกหน้า และตลอดระยะเวลาการมีชีวิตรของบุคคล แรงกระตุ้นรวมถึงความประทับใจหลาย ๆ อย่างได้ถูก เก็บบดกลองในอิค จึงเป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพที่เสมือนมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ เป็นบุคลิกภาพที่ยังไม่ได้รับการชัก เกลาหรือยังไม่ได้รับการปรับปรุง

อีโก้ เป็นส่วนของโครงสร้างบุคลิกภาพที่พัฒนาขึ้นในช่วงอายุประมาณ 6-8 เดือน เป็น หลังแห่งการรู้และเข้าใจ การรับรู้ข้อเท็จจริง การใช้เหตุผล การดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมาย การแสวงหาวิธีการเพื่อตอบสนองหลังอิค (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2529 : 28 ; อ้างอิงมาจาก Freud, 1955) อีโก้พัฒนาหรือได้รับพลังมาจากอิคและจะมีการพัฒนา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสพการณ์ของแต่ละบุคคล ประสพการณ์เริ่มจากความสัมพันธ์ของร่างกายกับสิ่งเร้ารอบ ๆ ตัว หากบุคคลได้รับประสพการณ์ที่อีโก้ยอมพัฒนามาในทางที่ถูกต้องชัดเจนหรือเป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคม อีโก้ถูกควบคุมโดยหลักการของความเป็นจริง (Reality Principle) นั่นคือ อีโก้มีหน้าที่ปรับหรือควบคุมพฤติกรรมให้ถูกต้อง เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงที่อยู่รอบข้างของบุคคลนั้น ๆ

ซูเปอร์อีโก้ เป็นระบบที่พัฒนามาจากอีโก้ แต่เป็นส่วนที่แตกต่างออกมา ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของอีโก้ ความแตกต่างของอีโก้และซูเปอร์อีโก้ สามารถเปรียบเทียบได้จากความแตกต่างของมนุษย์และสัตว์โลกประเภทอื่นคือมนุษย์นั้นนอกจากจะสามารถรับแรงกระตุ้นของสัญชาตญาณ และหอคระณะการปลดปล่อยพลังของอิคให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่เพราะต้องการหลีกเลี่ยง

การถูกลงโทษ เหมือนคังที่สัตว์บางประเภทไม่สามารถทำได้แล้ว มนุษย์ยังสามารถควบคุมพลังของอีก ๒ โดยอาศัยค่านิยมที่ปลูกฝังในจิตใจของมนุษย์ได้ด้วย ระบบควบคุมนี้คือ ซูเปอร์อีโก้เอง (ชลลัคคา สุกเจริณ. 2534 : 33 ; อ้างอิงมาจาก Hilgard. 1971)

ส่วนใหญแล้วซูเปอร์อีโก้จะทำงานในระดับจิตไร้สำนึก และบุคคลจะพัฒนาซูเปอร์อีโก้ของตนขึ้นมาในช่วงอายุประมาณ 3-5 ปี โดยพัฒนาส่วนประกอบของซูเปอร์อีโก้ขึ้นมา 2 ส่วนคือ อุดมคติของอีโก้ (Ego-Ideal) และมโนธรรม (Conscience) นวลละออ ใต้อธิบายเกี่ยวกับความคาดหวังที่ตึงตางและสูงส่งของบุคคล (อุดมคติของอีโก้)ว่า เป็นช่วงที่ประกอบด้วยความคาดหวังที่ตึงตางและอุดมคติที่ตึงตาง เช่น เด็กผู้ชายที่มีความต้องการจะเป็นนักบาสเก็ตบอลที่มีชื่อเสียง (นวลละออ สุกาผล. 2527 : 35) การพัฒนาการอุดมคติของอีโก้ เริ่มจากการสั่งสอนของผู้ปกครองและครู ซึ่งจะค่อย ๆ ปลูกฝังแนวความคิดที่เห็นว่าดีให้แก่เด็ก โดยอาศัยการให้รางวัลและการลงโทษเป็นเครื่องมือ นอกจากนี้ความคาดหวังที่ตึงตางและสูงส่งของบุคคล (อุดมคติของอีโก้) ยังพัฒนามาจากการพยายามลอกเลียนแบบ หรือการเปรียบเทียบพฤติกรรมซึ่งบุคคลจะกระทำเองโดยอัตโนมัติต้องมีใครมาสอน ส่วนมโนธรรมนั้นเป็นส่วนของซูเปอร์อีโก้ที่คอยบอกให้บุคคลทราบว่ามีสิ่งใดไม่สมควรปฏิบัติ และยังรวมไปถึงการลงโทษตัวเอง เมื่อมีพฤติกรรมที่ตนเองเห็นว่าไม่สมควร นั่นคือ บุคคลจะรู้สึกผิดและสละอายแก่ใจ พัฒนาการของมโนธรรมมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับการที่บุคคลเคยถูกลงโทษในวัยเด็ก เมื่อมีพฤติกรรมใดที่ทาให้เด็กถูกลงโทษ ต่อมา มโนธรรมจะยับยั้งไม่ให้มีพฤติกรรมเช่นนั้นอีก จึงอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมของบุคคลหนึ่งอาจเกิดจากอิทธิพลของความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หรืออาจเกิดจากอิทธิพลของความต้องการหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษก็ได้

3. **ขั้นตอนการพัฒนาบุคลิกภาพ** فروยด์ได้ย้าว่าลักษณะพัฒนาการและประสบการณ์ในวัยทารกและวัยเด็ก เป็นรากฐานบุคลิกภาพของมนุษย์ เมื่อเป็นผู้ใหญ่ ระยะที่วางรากฐานนั้นกินเวลาตั้งแต่ 0-5 ขวบ เมื่อพ้นระยะนี้ไปแล้ว ลักษณะอื่น ๆ ของบุคลิกภาพ จะเป็นการเสริมต่อจากรากฐานนั้น فروยด์แบ่งขั้นตอนการพัฒนาบุคลิกภาพออกเป็น 5 ลำดับขั้นดังนี้

1. **ขั้นความสุขจากปาก (Oral Stage)** ช่วงนี้กินเวลาตั้งแต่คลอดจนถึง 1 ขวบ ทารกมีความสุขในชีวิตโดยกิจกรรมที่เข้าปาก
2. **ขั้นความสุขทางอวัยวะขับถ่ายหรือทวารหนัก (Anal Stage)** ช่วงนี้กินเวลาตั้งแต่ 1-2 ขวบ เป็นช่วงที่ทารกมีความสุขในชีวิต โดยกิจกรรมที่เข้าทวารหนัก
3. **ขั้นความสุขทางอวัยวะเพศ (Phallic Stage)** ช่วงนี้กินเวลาตั้งแต่ 3-5

ชาว เด็กจะมีความสุขกับการกระตุ้นบริเวณอวัยวะเพศ หากเด็กไม่มีความสุขแข็ง และความลับ
 ซึ้งใจมากจนเกิดการคิดแน่นอนขึ้นในพัฒนาการขั้นนี้ เด็กจะมีพัฒนาการทางเพศที่ถูกต้อง

4. ขั้นความสุขจากสิ่งแวกล้อม (Latency Stage) อายุประมาณ 6-14 ขวบเป็น
 ระยะเวลาที่ห้ามเรื่องเพศ และจินตนาการทางเพศที่รุนแรง ภัยเด็กจะเก็บเรื่องเพศและจินตนา
 การทางเพศลงสู่จิตไร้สำนึก เด็กจึงแสวงหาความพอใจจากการคิดต่อสัมพันธ์กับผู้คนรอบตัว และ
 เพื่อนวัยเดียวกัน เป็นระยะที่เด็กเริ่มรู้จักใช้เหตุผล

5. ขั้นเพศถึงวุฒิภาวะ (Genetal Stage) อายุประมาณ 13-20 ปี เป็นระยะที่
 แสดงถึงการพัฒนาการของวุฒิภาวะทางเพศอย่างแท้จริง นั่นคือเด็กจะพัฒนาความรู้สึกทางเพศต่อ
 เพศตรงข้ามขึ้น ศูนย์กลางของการแสวงหาความสุขตามสัญชาตญาณทางเพศในช่วงนี้ จะอยู่ที่
 การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

4. ความหวาดกังวล (Anxiety) พรอยด์เชื่อว่า ความหวาดกังวลเป็นเรื่องที่มนุษย์
 หลีกเลียงไม่พ้น เพราะความปรารถนาของมนุษย์ไม่ได้รับการสนองสมใจเสมอไป หรืออีกนัยหนึ่ง
 สามารถควบคุมอีกและซูเปอร์อีโก้ ำกันอย่างสมบูรณ์เหมาะสมจะอยู่ตลอดเวลา ความวิตกกังวลมี
 ความสำคัญเกี่ยวข้องกับความเครียดและการปรับตัว เพราะความทุกข์ยากของมนุษย์ หรือความ
 ล้มเหลวในการปรับตัว หรือแม้แต่นความสำเร็จของชีวิต ล้วนมีเรื่องความวิตกกังวลเกี่ยวข้อง
 ด้วยตลอดเวลา ความวิตกกังวลหมายถึงปฏิกิริยาตอบโต้สถานการณ์บางอย่างที่ทำให้คนเรายู่ใน
 ภาวะอึดอัดและกังวลใจ ซึ่งจะสังเกตได้จาก การหุดจา กริยาท่าทาง หรือการเปลี่ยนแปลง
 ทางสรีระที่เกิดขึ้น หรือหมายถึงภาวะทางจิตอย่างหนึ่งที่เป็นลักษณะประจำตัวของบางคน ซึ่งอาจ
 เกิดจากสิ่งกระตุ้นบางอย่างจากประสบการณ์ที่ผ่านมา เช่น จากการศึกษาที่สังคมไม่ยอมรับ การถูกตำ
 หนิติเตียน ความล้มเหลว หรือภัยอันตรายจากความเจ็บปวดหรือบาดเจ็บ (นิภา นิธยาน. 2520 : 120-129) พรอยด์แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

4.1 ความวิตกกังวลที่ตรงตามสภาพแวดล้อม (Realistic Anxiety) คือ ความ
 วิตกกังวลที่เกิดจากความกลัวอันตรายที่มาจากสิ่งเร้าภายนอก ไม่ว่าจะ เป็นประสบการณ์ที่ทาสัง
 เกิดขึ้น หรือคาดว่าจะเกิดและอาจเป็นอันตรายต่อบุคคลได้ ความรู้ความจำจากประสบการณ์ที่
 ชมขึ้น ทำให้บุคคลสามารถคาดการณ์ได้ว่า จะเกิดอันตรายแก่ตนในสถานการณ์ใดบ้าง ความ
 สามารถคาดการณ์ได้นี้ทำให้เกิดความวิตกกังวล และความวิตกกังวลนี้จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกว่า
 บุคคลจะสามารถหาวิธีหลีกเลี่ยง หรือลดความวิตกกังวลนั้นลงได้

4.2 ความวิตกกังวลแบบประสาท (Neurotic Anxiety) เกิดจากการหวาดกลัว

การคุกคามจากหลังกระตุ้นของอีก หรืออีกนัยหนึ่งคือความหวาดกลัวการลงโทษจากสังคม เพราะคนควบคุมหลังกระตุ้นของอีกมาได้ หลังกระตุ้นนี้เป็นพลังที่มุ่งให้มีการตอบสนองตามหลักของความพึงพอใจ นั่นคือ เมื่ออีกได้รับการตอบสนองบุคคลจะเกิดความพึงพอใจ ความต้องการของอีกเป็นพลังของสัญชาตญาณที่ยังมุ่งได้รับการชดเชย หากบุคคลแสดงพลังของอีกที่มีลักษณะชดเชยกับความต้องการของสังคม ย่อมเกิดอันตรายขึ้นแก่คน โดยบุคคลอาจถูกลงโทษจากสังคมในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ทั้งนี้เมื่อบุคคลลาออกจากกระตุ้นด้วยพลังของอีกที่ตนเห็นว่าจะนำอันตรายมา บุคคลนั้นก็เกิดความกังวลขึ้นว่า จะไม่สามารถควบคุมพลังที่คุกคามตนไว้ได้ และหากอีกก็ไม่สามารถแสวงหาหนทางที่ถูกต้องการระเบียบสังคม มาตอบสนองอย่างตรงความต้องการของอีกแล้ว ก็ทำให้เกิดความวิตกกังวลเช่นกัน

4.3 ความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับจริยธรรม (Moral Anxiety) เกิดจากความหวาดกลัวการถูกลงโทษจากมโนธรรมของตนเอง เมื่อบุคคลมีพฤติกรรม หรือความผิดที่ขัดต่อศีลธรรม จรรยา หรือข้อตกลงเบรุตส์ของตน เช่นการฉ้อฉล การก้าวร้าวและการหมิ่นประมาท (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 45-50 ; อ้างอิงมาจาก Hartmann. 1964)

ทฤษฎีจิตสังคมของอีริคสัน อีริคสันเป็นนักจิตวิเคราะห์ชาวเคมมาร์ค สนใจเกี่ยวกับการพัฒนาในวัยต่าง ๆ ของมนุษย์ เขาได้ศึกษาวิจัยการสังเกตพัฒนาการทางจิตใจของคนปรกติในวัฒนธรรม และสังคมต่าง ๆ ตั้งแต่แรกเกิดจนเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ผลการศึกษาอย่างท้อเนื่องนี้ ทำให้เขาสรุปได้ว่า สังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ อีริคสันเป็นศิษย์ของ فروยด์ ทฤษฎีของ เขาก็มีแนวคิดพื้นฐานมาจากทฤษฎีของ فروยด์ แต่มีแบบแผนที่แตกต่างสำคัญ ๆ 3 เรื่อง ดังนี้ (นวลละออ สุภาพล. 2527 : 67)

1. ระบบโครงสร้างของบุคลิกภาพ فروยด์เน้นการหางานของอีก แต่อีริคสันเน้นระบบอีโก้ซึ่งเป็นตัวตัดสินในการที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใด ๆ ออกมาโดยนำความรู้จากประสบการณ์มาร่วมพิจารณาด้วย อีโก้จึงเป็นระบบที่แสดงคุณค่าของมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ และมีความสามารถในการปรับตัว การพัฒนาบุคลิกภาพจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบภายในตัวเองของบุคคล และองค์ประกอบภายนอกซึ่งได้แก่สิ่งแวดล้อม อีริคสันเห็นว่าแรงจูงใจของจิตไร้สำนึกเกิดขึ้นจริง แต่ไม่ได้เกิดจากหลังเพศ หากเกิดจากกระบวนการสังคมประภค (Socialization) ดังนั้นบุคลิกภาพจึงไม่ใช่อะไรอย่างหนึ่งที่ตายตัวคงที่ แต่เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ และขึ้นอยู่กับสถานการณ์แต่ละครั้ง ซึ่งกำหนดว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างไร สถานการณ์ที่บุคคลประสบในสังคมต่าง ๆ กัน และพฤติกรรมที่แสดงออกจะมุ่งแก้ปัญหาในสถานการณ์นั้น และเขา

กล่าวว่า บุคลิกภาพของบุคคลจะเป็นอย่างไรขึ้นกับพัฒนาการตามขั้นตอน 8 ขั้น ต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 เป็นพัฒนาการเกี่ยวกับความรู้สึกไว้ใจ และน่าไว้ใจ หน้านี้ถ้าความต้องการของเด็กได้รับการตอบสนองด้วยดี ได้รับความเมตตา กรุณา ความอบอุ่น ความสนใจจากผู้ใหญ่ เขาจะมองสิ่งแวดล้อมแง่ดี ไว้วางใจผู้อื่น และจะเติบโตจนโรค แต่ถ้าเด็กถูกเลี้ยงดูแบบตรงข้ามเด็กจะกลายเป็นคนมองโลกแง่ร้าย น่าไว้วางใจใคร เป็นคนเห็นแก่ตัว ทำอะไรก็เพื่อตนเอง

ขั้นที่ 2 ขวบครึ่งถึง 3 ขวบ เป็นการพัฒนาการด้านความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น วนการเลี้ยงดูถ้าหากผู้ใหญ่ให้อิสระผ่อนปรนให้เขาช่วยตัวเองบ้างในบางเรื่อง การกินอยู่ แต่งตัว เขาได้ทำอะไรเองบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ เขาจะรู้สึกมั่นใจในตัวเอง ภูมิใจ แต่ถ้าถูกบังคับหรือขู่ขู่รอบ กวดเกณฑ์ เคร่งระเบียบมากเกินไป คุณค่ากล่าวอยู่เป็นประจำ เด็กจะรู้สึกท้อแท้ มองตนเองว่าไม่มีความสามารถ ไร้คุณค่า เกิดความไม่มั่นใจในตนเอง

ขั้นที่ 3 อายุ 3-5 ขวบ อยู่ในช่วงอยากรู้อยากเห็น ช่างซักช่างถาม ช่างคิด บางครั้งก็คิดและถามเกินเสียบ ผู้ใหญ่เห็นเป็นสิ่งที่สมควรก็ควรทำ ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณดี ต่อมาจึงไม่กล้าคิดไม่กล้าถาม เลยกลายเป็นคนที่มีความคิดริเริ่ม แต่ถ้าผู้ใหญ่ยอมสนองความอยากรู้อยากเห็นของเด็กบ้าง พูดจา ตอบคำถาม อธิบายด้วยถ้อยคำง่าย ๆ อย่างมีเหตุผลว่าสิ่งใดควรไม่ควรอย่างไร ก็จะช่วยพัฒนาสติปัญญา และความคิดของเด็กได้มาก

ขั้นที่ 4 อายุ 6-12 ปี หน้านี้ชอบประเมินผลารกระทำของคน ถ้าทำอะไรได้ผลดี ก็จะภูมิใจมาก ถ้าผิดหวังจะเกิดความรู้สึกน้อย อาจมองตนเองต่ำกว่าความเป็นจริง

ขั้นที่ 5 อายุ 13-17 ปี เป็นช่วงระยะวัยรุ่น สนใจตนเองมากเป็นพิเศษ ถ้าเลี้ยงดูดี ก็จะรู้บทบาทหน้าที่ของคน ถ้าเลี้ยงดูไม่ดีอาจมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ขั้นที่ 6 อายุ 18-21 ปี พัฒนาการวัยนี้ขึ้นอยู่กับวัยต้น ๆ ด้วย ถ้าพัฒนามาก็มีมองสิ่งแวดล้อมแง่ดี ปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี แต่ตรงกันข้าม ถ้าพัฒนามาไม่ดี ก็จะแยกตัวหนีสังคม แยกตัวจากเพื่อน

ขั้นที่ 7 อายุ 22-40 ปี เป็นระยะที่มีความรับผิดชอบแก่ผู้ใหญ่ เป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับพัฒนาการตอนต้น ๆ ด้วย ถ้าไม่ดีก็มีความเฉื่อยชา หมกมุ่นพอใจแต่ตนเอง มีความผูกพันกับบุคคลอื่นอย่างผิวเผิน เห็นประโยชน์ของคนเป็นใหญ่ รักหรือหลงตนเองอย่างมาก

ขั้นที่ 8 อายุ 40 ขึ้นไป ถ้าช่วงต้นพัฒนามาก็ จะมีความรับผิดชอบสูง มองโลกด้วยสายตาที่เป็นจริง ถ้าพัฒนามาไม่ดี จะมีความหมกมุ่น หอคอาลัย ลึนหวัง มีความไม่พอใจ

ชาวคริสต์ในตัวเองและบุคคลอื่น มองไม่เห็นความหมายในการดำรงชีวิต (กันยา สุวรรณแสง, 2533 : 138-139)

2. อีริกสันได้เสนอแบบพิมพ์ทางสังคม (Social Matrix) กว้างออกไปมากกว่าพรอยซ์ เขากล่าวว่า แบบพิมพ์ทางสังคม คือ ความสัมพันธ์ของบุคคลกับผู้เลี้ยงดู และบุคคลภายนอกครอบครัว ซึ่งแสดงว่า เขาคำนึ่งถึงสิ่งแวดล้อมของบุคคลด้วย แต่พรอยซ์ได้วางตัวแบบของความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ-แม่-ลูก ว่าเป็นสังคมที่สมบูรณ์แบบ

3. พรอยซ์คำนึงถึงการคงอยู่และการปฏิบัติงานของจิตไร้สำนึก แต่อีริกสันมุ่งความสนใจไปยังโอกาสที่บุคคลจะพัฒนาตนเอง เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เขาเห็นว่าทั้งบุคคลและสังคมต่างก็มีความต้องการที่จะเจริญก้าวหน้า การพัฒนาบุคลิกภาพเป็นหน้าที่ของอีโก้ และกระบวนการทางสังคม ความเจริญเติบโตทางร่างกาย จิตใจ และสังคม เป็นผลจากการทำงานร่วมกันของอินทรีย์ ซึ่งประกอบด้วยอีโก้และความตระหนักรู้ในการเป็นสมาชิกของสังคม (นวลละออ สุภาพล, 2527 : 68-72)

ทฤษฎีจิตวิทยาของบุคคลของอีริก แอคเลอร์ เป็นทฤษฎีบุคลิกภาพที่มุ่งทำความเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์โดยคำนึงถึงความซับซ้อนและการจัดระบบของแต่ละบุคคล จะเห็นว่าพฤติกรรมและบุคลิกภาพของมนุษย์ ได้รับความเร่งเร้าจากลักษณะสัมพันธ์สภาพกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มนุษย์จะสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ร่วมกับผู้อื่นดำเนินกิจการทางสังคม โดยคำนึงถึงสวัสดิการทางสังคมมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม และเรียนรู้วิถีการดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นปกติสุข มนุษย์จะสนใจกิจกรรมทางสังคมตามธรรมชาติ แต่วิธีสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และสถาบันทางสังคมจะมีรากฐานมาจาก สภาพของสังคมที่บุคคลดำรงชีวิตอยู่ เขาย้ำว่าจิตสำนึก (Consciousness) จะเป็นศูนย์กลางของบุคลิกภาพ มนุษย์จะพยายามแสดงพฤติกรรมอย่างมีเหตุผล มีแนวคิดที่สำคัญดังนี้

1. ความรู้สึกค้อยและแสวงหาความเด่น (Feeling of Inferiority and the Striving for Superiority) มนุษย์มีความพยายามเอาชนะความรู้สึกว่าตัวเองนั้นต่ำค้อย โดยการสร้างบมเด่น เพื่อลบล้างความรู้สึกที่เป็นบมค้อยให้หมดสิ้นไป จุดหมายของคนเรานั้นอยู่ที่ความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ มิใช่แต่จะมุ่งแสวงหาแต่ความพอใจให้แก่ตนเอง แอคเลอร์เน้นอยู่เสมอว่า มนุษย์ทุกคนมีบมค้อย เด็กที่ม่ได้รับความช่วยเหลือหรือขาดความอบอุ่น จะมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ อันจะทำให้เป็นบมค้อยค้อบ และเป็นธรรมดาที่คนเราจะพยายามเอาชนะความรู้สึกนั้นเพื่อเป็นการชดเชย โดยการพัฒนาแบบแผนของบุคลิกภาพ เพื่อให้ชีวิตประสบความสำเร็จ เขาเชื่อว่าความรู้สึกค้อยเป็นแหล่งของการต่อสู้ทั้งหมดของมนุษย์ และอธิบายค้อยอีกว่า เราทุกคน

เคยมีความรู้สึกด้อยค่าด้านจิตใจและสังคม เริ่มตั้งแต่ชีวิตวัยเด็กในครอบครัว พ่อแม่ไม่เพียงแต่จะคิดว่าพวกเขายังมีความชำนาญในการแก้ปัญหาเก่งกว่าอีกด้วย จากความรู้สึกด้อยนี้เอง เป็นพื้นฐานของการแสวงหาความเด่น ความรู้สึกด้อยจะก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ หรือทำลายอย่างมาก ภายก็ได้ การรู้ตัวว่ามีความด้อยของคนเราทำให้มีการร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อเอาชนะปัญหาในชีวิต แต่ถ้ามีความรู้สึกด้อยมากเกินไป ไม่ว่าจะ เป็นจริงหรือจินตนาการไปเอง จะทำให้คนนั้นเฝ้าระวังผู้อื่นและตนเองน้อยลง อันเป็นผลให้ชอบหาสิ่งที่ไม่ประจบสอประนอมต่อชีวิตและยังผูกเขยื้อยต่อความปรองมอกมากเกินไป เพื่อสร้างความรู้สึกสมบูรณ์แบบในลักษณะที่เกินความจริง

2. ความสนใจสังคม (Social Interest) หมายถึง การที่บุคคลพยายามช่วยเหลือชุมชนให้บรรลุถึงความสมบูรณ์ พยายามร่วมมือกันจรรโลงสภาวะที่ดีงามของสังคม สร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลอื่น หากทำให้เป็นสมาชิกที่มีค่าของสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเป็นพื้นฐานอันสำคัญของบุคลิกภาพ แอดเลอร์เชื่อว่าความสนใจทางสังคมเป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด มารดาเป็นบุคคลแรกที่ทารกมีความสัมพันธ์ด้วย มารดาสามารถที่จะสนับสนุนและพัฒนาความสนใจทางสังคม หรืออาจจะชักชวนการพัฒนาแก่นี้ได้เช่นกัน เขาย้ำว่าความสนใจทางสังคมนี้เป็นธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน มีสิ่งที่เกิดขึ้นจากนิสัยหรือความเคยชิน แต่คุณลักษณะเช่นนี้จะปรากฏให้เห็นได้ ภายหลังการฝึกฝนและได้รับการชักนำจากผู้อื่น

3. ประสบการณ์วัยเด็ก (Childhood Experience) แอดเลอร์ค้นพบองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการของประสบการณ์วัยเด็กที่มีผลต่อบุคลิกภาพ (นวลละอ อสุภาผล, 2527 : 123)

3.1 เด็กที่มีมด้อย เด็กที่มีร่างกายหรือสติปัญญาไม่สมบูรณ์ เด็กเหล่านี้ต้องออกทนอย่างมากในสภาพการณ์นี้ และมีความรู้สึกไม่พอใจในวัยเด็ก เขามักนึกถึงแต่ตัวเอง มีความรู้สึกผิดหวัง อย่างไรก็ตามถ้าเขาได้รับความเข้าใจ และสนับสนุนให้ทำสิ่งใจจากพ่อแม่ เขาก็สามารถประสบความสำเร็จได้

3.2 เด็กที่ถูกความใจจนเสียเด็ก แอดเลอร์กล่าวว่า การตามใจเป็นประสบการณ์ที่สำคัญที่สุดที่เกิดขึ้นกับเด็ก การตามใจเด็กทำให้เด็กไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางสังคม เด็กกลายเป็นคนเอาแต่ใจคน และหวังว่าสังคมจะหาเงินสิ่งที่เขาปรารถนา ซึ่งแอดเลอร์เห็นว่าความรู้สึกเช่นนี้ต่อสังคมเป็นเรื่องที่อันตรายที่สุด

3.3 เด็กที่ถูกทอดทิ้ง การถูกทอดทิ้งย่อมเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดขึ้นหลายประการในภายหลัง และถือว่าการกระทำที่ทรยศต่อเด็ก เด็กที่ถูกทอดทิ้งเมื่อเติบโตเป็นผู้

าห์ เขาจะกลายเป็นศัตรูกับสังคม แบบแผนชีวิตของเขาคือ เป็นคนชอบชมผู้วางอำนาจ มีความต้องการที่จะแก้แค้น

3. บทบาทของจิตวิทยาในวรรณคดี

จิตวิทยามีบทบาทที่สำคัญทั้งในการสร้างสรรค์และการวิเคราะห์งานวรรณคดีหรือความคิดหรือทฤษฎีของนักจิตวิทยาคนสำคัญ ๆ มีอิทธิพลของงานวรรณคดีสมัยใหม่อย่างเห็นได้ชัด นับตั้งแต่ซิกมันท์ ฟรอยด์ได้ศึกษาเรื่องจิตใต้สำนึกและตีพิมพ์เรื่อง The Interpretation of Dreams และคาร์ล กุสตาฟ จุง (Carl Gustav Jung) ศึกษาเกี่ยวกับการผลิตวรรณกรรม และจิตใต้สำนึกร่วม ในบทความเรื่อง Psychology and Literature และ On the Relation of Analytical Psychology to the Poetic Art โดยนักเขียนวรรณคดีก็นำทฤษฎีจิตวิทยาเหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในงานวรรณคดีทั้งในแง่ เนื้อหาและวิธีการเขียน

นักเขียนสมัยใหม่บางคนนำการวิเคราะห์ของฟรอยด์มาเป็นประเด็นสำคัญในการผูกเรื่อง ulya ใช้เป็นแก่นเรื่อง เช่น ยูจีน โอ'Neill (Eugene O'Neill) เขียนบทละครเรื่อง Mourning Becomes Electra โดยนำเค้าโครงบทละครโศกนาฏกรรมของกรีก เรื่อง Electra ของโซโครีส (Sophocles) มาดัดแปลงเป็นบทละครสมัยใหม่ แต่แทนที่โอ'Neill จะใช้ชะตาชีวิตแบบกรีก เป็นเครื่องกำหนดชะตากรรมของตัวละคร เขากลับใช้ความผิดปกติทางจิต แทน ulya ให้ตัวละครเอกทั้ง 3 ตัว ล้วนแต่มีปมออดิปุส (Oedipus Complex) ทั้งสิ้น ปมออดิปุสนี้ ฟรอยด์ได้วิเคราะห์ไว้ว่า เป็นปมเพศและเป็นปัญหาทางจิตในวัยเด็ก ที่เด็กชายมีความรักและหึงหวงแม่ จนกลายเป็นความเกลียดชัง และในทางตรงข้ามเด็กหญิงจะรักพ่อและเกลียดแม่ ถ้าเด็กโตขึ้นแล้วยังมีปมนี้ฝังลึกในจิตใจ ก็จะทำให้เขาผู้นั้นมีการกระทำ หรือความคิดที่ผิดไปจากคนปกติธรรมดา โอ'Neill ใช้ปมเพศนี้เอง เป็นจุดเด่นสำคัญสำหรับอธิบายความเครียด และการตัดสินใจของตัวละคร ซึ่งนำทุกอย่างไปสู่ความตาย

นักเขียนหลายคนได้นำความคิดทางจิตวิทยามาคิดค้นสร้างวิธีการเขียนใหม่ เช่น อังเดร เบรตง (Andre Breton) ได้คิดวิธีการเขียนกวีนิพนธ์แบบเซอร์เรียลลิสต์ (Surrealist) ขึ้น เบรตงได้รับอิทธิพลจากฟรอยด์ในเรื่องจิตใต้สำนึกของมนุษย์ เขาเห็นด้วยกับฟรอยด์ในเรื่องความต้องการอันพื้นฐานของมนุษย์ บทบาทของสัญชาตญาณทางเพศ และความคิดเรื่องความสุข เบรตงเคยยกย่องฟรอยด์ไว้ในหนังสือชื่อ ซิทูเอชัน คือ ซิทูเอชัน (Situation du

Surrealisme) ว่าพรอยค์เป็นผู้ที่ช่วยให้นักเขียนมีรอกาลเขียนร่วมกับเสรีภาพได้อย่างเต็มที่ ส่วน มาเซล พรูสต์ (Marcel Proust) นั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้นำมาการเขียนนวนิยายแบบอิมเพรสชันนิสต์ (Impressionist) เขาได้รับอิทธิพลโดยตรงจากนักจิตวิทยาชาวฝรั่งเศสชื่อ อองรี แบร์กซง (Henri Bergson) (ชัคสกี สินธุสิงห์, 2532 : 120-122)

การนำเอาหลักจิตวิทยาเข้ามาในการเขียนนวนิยายนั้นมีวิธีที่แตกต่างกันออกไป นักเขียนหลายคนสามารถนำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมเช่นในปี 1934 เอ็ดมันด์ วิลสัน (Edmon Wilson) ก็ได้ทำการวิเคราะห์นวนิยายเรื่อง The Turn of the Screw ของ เฮนรี เจมส์ (Henry James) ในบทความชื่อ "The Ambiguity of Henry James" ในวารสาร Hound and Horn วิลสันพบว่าตัวเอกของเรื่อง เป็นผู้เก็บกอดอารมณ์เพศของหล่อนเอาไว้เธอจึงเกิดภาพหลอน (Hallucination) ขึ้นในจิตใจของเธอเช่น เห็นผี ซึ่งหล่อนเป็นแค่เพียงผู้เยาว์เท่านั้น ลักษณะของเธอผู้นี้เป็นลักษณะของผู้หญิงในสังคมชนชั้นกลางสมัยวิกตอเรีย ซึ่งไม่สามารถแสดงอารมณ์ทางเพศออกมาได้อย่างเสรี สัญลักษณ์ทางเพศของหล่อนถูกขังขวางอย่างรุนแรงจากพ่อแม่

นักวิจารณ์วรรณคดีอีกผู้หนึ่งที่ได้รับการวิจารณ์อย่างกว้างขวาง และได้รับการยกย่องมาก แมรี โบนาบาร์ต (Marie Bonaparte) ซึ่งเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของพรอยค์ งานวิจารณ์ที่ทาให้เธอมีชื่อเสียงคือ Life and Works of Edgar Allan Poe เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและงานของ เอ็ดก้า อัลเลน โพ เธอพบว่าโพนั้นมีมโนคติปฐ คือเกลียดพ่อ ในขณะเดียวกันก็รักแม่มากเมื่อแม่ของเธอตายไปแล้ว เขาก็หันมาดื่มเหล้าอย่างหนัก ทั้งนี้เป็นการหลบหนีจากโลกแห่งความเป็นจริง เพื่อแสดงว่าเขานั้นยังยึดอยู่กับแม่นั่นเอง (อ้างอิงจาก อัมพร วัฒนธำยี่, 2530 : 11)

โจนส์ (ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข : 2521 ; อ้างอิงมาจาก Jones, 1957 : 77) ได้ทำการวิเคราะห์บทบาทและพฤติกรรมของแฮมเล็ต (Hamlet) ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในบทละครเรื่อง Hamlet ของวิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespear) วิจารณ์การวิเคราะห์บทบาทต่าง ๆ ของแฮมเล็ตตั้งแต่เล็กจนโต และค้นพบว่า แฮมเล็ตก็มีมโนคติปฐจึงได้ฆ่าพ่อเลี้ยง นอกจากนั้นเขายังได้อธิบายถึงเหตุผลที่แฮมเล็ตสังเผลที่จะฆ่าพ่อเลี้ยง วิจารณ์ทฤษฎีบุคลิกภาพของพรอยค์มาอธิบายว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะกลไกของอีโก้ ซึ่งทำหน้าที่เลื่อนเวลาให้ความปรารถนาของอีโก้ช้าลง แต่ในที่สุดอีโก้ก็เป็นฝ่ายชนะ จะเห็นได้ว่าปัญหาที่สามารถอธิบายให้เห็นชัดเจนด้วยทฤษฎีพรอยค์นั่นเอง

ชลธิรา สักยาศึกษา (2513 : 37-65) ให้นำความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับจิตวิทยา และจิตวิเคราะห์มากกล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง การนำวรรณคดีวิจารณ์แผนกวันทกมาใช้กับวรรณคดีไทย โดยวิเคราะห์ความก้าวร้าวในตัวละคร เรื่องขุนช้างขุนแผน พบว่า ตัวละครทุกตัวมีความก้าวร้าวอย่างเร่าร้อนแฝงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ โดยแสดงออกมาเป็นความนึกคิดบ้าง วาจาบ้าง การกระทำบ้าง ความก้าวร้าวนี้มีลักษณะต่าง ๆ กันแล้วแต่สถานการณ์ เหตุการณ์ และความกดดันหรือประสบการณ์ที่ได้รับในวัยเยาว์ ตัวเอกของเรื่องคือ วันทอง และขุนแผน ก็มีความก้าวร้าว ซึ่งเห็นได้ชัดเมื่อวิเคราะห์ตามหลักจิตวิทยา

4. การวิเคราะห์วรรณกรรมเชิงบุคลิกภาพ

วิชาบุคลิกภาพ เป็นวิชาที่มีจุดประสงค์เพื่อเข้าใจลักษณะประจำตัวของตนเองและบุคคลอื่นหรือ เพื่อเข้าใจลักษณะธรรมชาติของมนุษย์มากมายหลายแบบ ทั้งอย่างผิวเผินและที่ซ่อนเร้นลึกซึ้งอยู่ในจิตใจ โดยมีการจำแนกแจกแจงเป็นหมวดหมู่เป็นแนวคิดหลายแนว ซึ่งเรียกว่าทฤษฎี ทฤษฎีเหล่านี้เป็นหลักการ เพื่ออธิบายและทำนายพฤติกรรม ตลอดจนสืบสาวค้นหาความเป็นมาของพฤติกรรมปัจจุบัน ส่วนวรรณกรรมเช่น นวนิยาย มีคุณสมบัติพรรณนาถึงธรรมชาติของมนุษย์ เป็นการถ่ายทอดชีวิต จิตใจ อารมณ์ ความคิด ของมนุษย์อย่างตรงไปตรงมา ด้วยภาษาอย่างมีศิลป์ และมีสุนทรีย์ภาพ มิได้มีการจำแนกแจกแจงมนุษย์ออกเป็นหมวดหมู่ เป็นประเภทบนพื้นฐานของทฤษฎีใด ๆ แต่การอ่านวรรณกรรมอย่างพิถีพิถันวิเคราะห์ เป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้เราได้เข้าใจลักษณะนิสัยบุคลิกภาพของคนหลาย ๆ แบบ การวิเคราะห์วรรณกรรมเพื่อเข้าใจบุคลิกภาพของตัวละครนั้น อาจทำได้โดยความสามารถเชิงวิเคราะห์ธรรมดา ๆ ก็ได้ แต่ก็อาจทำได้โดยความสามารถที่กล้าว่า ผสมกับความรู้จากทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพประกอบด้วยก็ได้ วิธีประการหลังนี้ ทำให้การวิเคราะห์วรรณกรรมมีหลักเกณฑ์น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2529 : 20-21)

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้แสดงทัศนะว่า การศึกษาบุคคลจากทฤษฎีจิตวิทยาทำให้เราได้ใช้สมอง แต่การศึกษาบุคคลจากวรรณกรรมทำให้เรามีอารมณ์ร่วม และเห็นภาพมนุษย์เป็นตัวอย่างหลาย ๆ แบบ ท่านได้กล่าวว่า แท้ที่จริงวรรณกรรม เช่นนวนิยาย มีลัทธิซับซ้อน และมีโอกาสจะเปลี่ยนแปลงและคลี่คลายได้มาก อีกทั้งงานทางที่จะนำผู้ศึกษามีความรู้ลึกซึ้งประณีตเกิดขึ้น เข้าใจอารมณ์และชีวิตมนุษย์ได้กว้างขวาง ถ้าเราศึกษามนุษย์เฉพาะจากคนที่เรารู้จักความรู้เรื่องมนุษย์ของเรา ยิ่งแคบเหลือเกิน เป็นคนหันโหล่นำได้แน่นอน และถ้าเราจะศึกษามนุษย์เฉพาะ

จากหนังสือจิตวิทยา และสังคมวิทยา เราก็จะไม่ได้เห็นภาพบุคลิกภาพ ลักษณะของมนุษย์ต่างชนิด ใดก็ตามมากนัก เพราะการศึกษาจากหนังสือจิตวิทยาและสังคมวิทยาจะให้โอกาสให้แก่ตนเอง ผู้อ่าน นำเอาข้ออารมณ์ร่วมเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ในการอ่านนวนิยาย หรือวรรณกรรมที่อาศัยจินตนาการประเภทอื่น ๆ (ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ. 2514 : 155)

ศาสตราจารย์ กอร์ดอน ออลพอร์ต (Gordon Allport) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ค เจ้าของทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ เอกัตบุคคล (Individual Psychology) ได้กล่าวว่า "วิธีการศึกษาบุคลิกนิสัยต่าง ๆ ของบุคคลนั้น มีวิธีที่สำคัญอยู่ 2 วิธีคือ ศึกษาจากหนังสือจิตวิทยาบุคลิกภาพโดยตรง และศึกษาจากการอ่านวรรณกรรม ทั้ง 2 วิธีนี้ มีคุณค่าเฉพาะตัวของมันเอง จะว่าวิธีใดดีกว่าวิธีใดหาได้ไม่ทั้งทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ และวรรณกรรมต่างสนับสนุนส่งเสริมซึ่งกันและกัน" (Allport. 1964 : 3)

บทที่ 3

สภาพสังคมสมัยวิคตอเรีย

ดังที่กล่าวในบทที่ 1 แล้วว่า สมัยพระนางวิคตอเรียเป็นยุคแห่งความก้าวหน้า ความมั่งคั่ง และนวนิยายเป็นวรรณคดีแขนงที่เจริญมากที่สุดคนยุคนี้ เรื่องราวของเด็กกำพร้าปรากฏแพร่หลายในนวนิยายเด่น ๆ หลายเรื่อง ผู้วิจัยเห็นว่า การรับรู้ถึงสภาพสังคมสมัยนั้นอย่างละเอียดยิ่งขึ้น จะยังประโยชน์ต่อผู้อ่าน จึงขอกล่าวเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. สังคมสมัยวิคตอเรีย
2. ชาวลอนดอนสมัยวิคตอเรีย
3. เด็กและการศึกษาสมัยวิคตอเรีย

1. สังคมสมัยวิคตอเรีย

สังคมสมัยวิคตอเรีย หมายถึง สังคมของชาวอังกฤษทุกชนชั้น ซึ่งอยู่ในสมัยการครองราชย์ของพระนางวิคตอเรียอันยาวนานถึง 64 ปี ระหว่างค.ศ. 1837-1901 (Evans and Hilary. 1973 : 7) เป็นสมัยที่อังกฤษประสบความสำเร็จทางการเมือง การเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ และวรรณคดี มีคนสำคัญทางแขนงต่าง ๆ ดังกล่าวเกิดขึ้นมากมาย ทว่าให้อังกฤษมีอิทธิพลไปทั่วมุมโลก และอำนาจของอังกฤษนั้นเป็นที่ยำเกรงกันทั่วทุกประเทศ

อย่างไรก็ดี นักประวัติศาสตร์บางคนเห็นว่า สมัยพระนางวิคตอเรียเป็นสมัยแปลกประหลาด คือมีทั้งคิที่สูงสุดและเลวที่สุดเกิดขึ้น เขาว่าสมัยนี้เป็นสมัยแห่งความศรัทธา แต่ก็ เป็นสมัยแห่งความสงสัย เป็นสมัยแห่งศีลธรรม แต่ก็ เป็นสมัยแห่งการหลอกลวง เป็นสมัยแห่งความมั่งคั่ง แต่มีความยากจน เป็นสมัยแห่งความก้าวหน้า แต่ก็มีทารกอดยหลัง มีทั้งความรุ่งโรจน์และความเสื่อมทราม นับว่าเป็นสมัยที่เหมาะสมจะบังเกิดศิลปิน (เบลีง ๓ นคร. 2529 : 250)

สมัยวิคตอเรียประชาชนให้ความเคารพในตัวพระมหากษัตริย์มาก มีอุดมคติต่อชีวิตครอบครัวว่าเป็นสิ่งที่มีค่าสูงส่ง อันเป็นผลให้เกิดความเป็นปึกแผ่นของสังคมอังกฤษ ความมุ่งมั่นทั้งหลายมีเป้าหมายเพื่อรักษาความเป็นอิสระ และความเป็นส่วนตัวของครอบครัว ชาววิคตอเรียนมีลักษณะเป็นคนกระหายต่อความรู้ (Thirst for Knowledge) เคร่งครัดในศาสนา ใฝ่บุญเป็นปกติวิสัย (Devout Church-Goers) สำหรับเรื่องฐานะของประชาชนมีการแบ่งสังคมเป็น

3 ชั้นต่าง ๆ กันคือ

1. พวกคนชั้นสูง (Aristocracy) เป็นพวกที่มีอิทธิพลต่อประเทศมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ทิวเตอร์ (Tudor) เป็นครอบครัวของพวกมีตระกูลสูง มั่งคั่ง และเป็นที่เคารพนับถือ ในสมัยวิกตอเรียตอนต้น ลักษณะนี้มีจำนวนถึง 300 ครอบครัว ซึ่งการแต่งงานานหมู่พวกเดียวกันได้สร้างความเป็นปึกแผ่นยิ่งขึ้น และมีอิทธิพลทางการเมืองมาก เป็นพวกที่ได้ผลประโยชน์จากการครอบครองที่ดินอันมหาศาล (Landed Interest) ความมั่งคั่งของเขาได้ผลจากการที่ประเทศมีเศรษฐกิจแบบเกษตรกรรม ซึ่งต่อมาเขาได้รับผลกระทบอย่างมาก เมื่อเศรษฐกิจเปลี่ยนไปสู่ระบบการผลิตแบบอุตสาหกรรมและการพาณิชย์

ภายในระยะเวลาครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 การครอบครองที่ดินอันมหาศาลนั้นได้ขยายขอบเขตออกไปอีกจากการใช้ระบบรวบรวม (Enclosure System) ก่อนนั้นการเกษตรในชนบทส่วนใหญ่มีการผลิตแบบอุปถัมภ์ (Subsistence Basis) โดยผู้มีกรรมสิทธิ์ที่ดินผืนเล็ก ๆ และคนงานจะทำอาหารเพาะปลูกในเนื้อที่ของตนซึ่งอยู่ติด ๆ กัน ในพื้นที่ร่งอันกว้างใหญ่ และจะมีกรรมสิทธิ์ร่วมในพื้นที่ว่างเปล่า เพื่อใช้เลี้ยงสัตว์ และทำประโยชน์จากไม้ ต่อมารัฐสภาได้ออกกฎหมายหลายร้อยฉบับภายใต้ชื่อแอ็คชอก (Ad Hoc Acts) ในระหว่างปี ค.ศ. 1760-1840 ที่ดินผืนเล็ก ๆ เหล่านั้นรวมทั้งพื้นที่ว่างเปล่า ถูกกว้านซื้อและรวมกันเป็นเอเคอร์ในรั้วเดียวกัน (Hedge-Enclosed) เพื่อความเหมาะสมสำหรับการทำเกษตรกรรมแบบใหม่ ซึ่งนำวิธีการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาใช้ ในสมัยวิกตอเรียตอนต้นชนชั้นสูงที่เป็นเจ้าของที่ดินจะมีพื้นที่ในครอบครองอย่างน้อยคนละ 10,000 เอเคอร์หรือถึงปี 1883 จำนวนของชนชั้นสูงที่มีที่ดินมากกว่า 100,000 เอเคอร์ มีจำนวนถึง 28 ราย (Altick, 1973 : 20)

นอกจากนี้ พวกชนชั้นสูงยังมีรายได้จากค่าเช่าบ้านในกรุงลอนดอน สิทธิบัตรการทำเหมืองแร่ โดยเฉพาะค่าธรรมเนียมจากบริษัทเหมืองถ่านหิน พวกนี้จึงไม่จำเป็นต้องหางานทำ คอยเก็บเกี่ยวผลกำไรจากที่ดินซึ่งมีชนชั้นกรรมาชีพหางานหนัก เพื่อพวกเขาทั้งในที่ดินและงานบ้าน และมักเชื่อมั่นว่าตนเป็นพวกที่สูงส่งกว่าคนส่วนใหญ่อื่น ๆ มีชีวิตอยู่อย่างหรูหราฟุ้งเฟ้อ น้อยรายที่จะรับใช้สังคมโดยการมีส่วนร่วม และรับรู้ปัญหาต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตเวียนว่ายกับวัฏจักรของผู้ว่างงานเต็มเวลา (Cycle of Full-Time Leisure) โดยมีกิจกรรมบันเทิงเป็นฤดูกาล อาทิเช่น ฤดูยิงนก (Shooting Season) ฤดูล่าสัตว์ (Hunting Season) เอาอกเอาใจภรรยาและลูกสาว โดยพาไปใช้ชีวิตในกรุงลอนดอนชั่วระยะหนึ่ง ซึ่งเรียกกันว่า ฤดูลอนดอน (London Season) พวกนี้มีอิทธิพลมากในช่วงสมัยวิกตอเรียตอนต้น

ถึงประมาณปี ค.ศ. 1847 ตำแหน่งส่วนใหญ่นักเศรษฐศาสตร์จะเป็นของชนชั้นสูง ส่วนปลายสมัยนั้น ความสำคัญถูกลดลงไปมาก (Evans. 1973 : 12)

2. พวกชนชั้นกลาง (The Middle Class) เป็นชนชั้นที่กว้างประกอบด้วยเชื้อสายเจ้าขุนนางซึ่งมีการสืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา และเชื้อสายชาวนาที่มีอิสระในการประกอบอาชีพ สามารถแสวงหาความร่ำรวยเข้ามาเป็นชนชั้นกลาง ลักษณะที่เด่นชัดของชนชั้นนี้คือ มีอุดมการณ์ที่ยึดมั่นในการทำงาน ใฝ่หาความสำเร็จเป็นจุดหมายปลายทาง การขยายและขึ้นสู่อำนาจของชนชั้นกลาง เป็นปรากฏการณ์อันยิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์สังคมที่เกิดขึ้น ในศตวรรษที่ 19 นี้ ชนชั้นกลางเป็นเรื่องราวความสำเร็จของสังคมวิคตอเรีย การปฏิรูปสังคมตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 ก็เริ่มโดยชนชั้นกลาง อาจกล่าวได้ว่า การปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นสาเหตุให้เกิดชนชั้นนี้ขึ้นมา สำหรับชนชั้นกลางที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างดี มักเลียนแบบในสิ่งที่เขาคิดว่า เป็นมารยาทและการปฏิบัติของคนชั้นสูงจึงหาให้มีการแบ่งชั้นภายใน เป็นชนชั้นกลางระดับสูง (Upper Middle-Class) เป็นกลุ่มที่ร่ำรวยมากประกอบด้วยผู้ที่มีอาชีพเลือก นายธนาคาร และพ่อค้าผู้มั่งคั่ง หมอและนักกฎหมาย ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพอย่างสูง อีกกลุ่มหนึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่าเป็นชนชั้นกลางระดับต่ำ (Lower Middle-Class) ประกอบด้วยเจ้าของที่ดิน นักบวช พวกพนักงานที่ใช้ความรู้ความสามารถ และพ่อค้าวานิชต่าง ๆ กลุ่มนี้มีความพยายามที่จะยกฐานะของตนให้สูงขึ้นอยู่เสมอ

เนื่องจากระบบความคิด ความเชื่อ ค่านิยมในการดำเนินชีวิตของชนชั้นกลางนี้ ทำให้ลักษณะสังคมวิคตอเรียเด่นชัดขึ้นมา เป็นระลอกหลังสังคมเชิงพาณิชย์ที่มีความคิดกว้างไกล มีความมุ่งมั่นที่จะก้าวไปข้างหน้า (Evans. 1973 : 14) และเขาคิดว่าเป็นตัวแทนแบบฉบับของสังคมวิคตอเรียผู้มีบทบาทหลักศูนย์กลางทางเศรษฐกิจมากที่สุด ดังนั้นสิ่งที่ดีสำหรับเขาก็แสดงเป็นนัยว่าดีสำหรับประเทศชาติด้วย อาชีพและศาสนาเป็นค้ำบั๋งซึ่งถึงสถานภาพทางสังคมของชนชั้นกลางซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๆ มากมาย อาทิเช่น สถานภาพนายจ้างซึ่งมีคนงานจะสูงกว่าช่างฝีมือ เจ้าของกิจการผู้ทำงานด้วยตนเอง (Self-Employed) เจ้าของโรงเลื่อยที่นับถือลัทธิเองกลัน (Anglican) มีสถานภาพสูงกว่าคนอาชีพเดียวกันที่นับถือลัทธิโนนคอนฟอร์มมิส (Nonconformist) ซึ่งมีรายได้น้อยแตกต่างกัน (Altick. 1973 : 25-33)

3. พวกชนชั้นสามัญ (The Working Class) ชนชั้นนี้เป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในสังคมวิคตอเรีย เป็นพวกยากจนแค้นแสนแค้น ถูกแยกออกและมีถูกรังแกจากชนชั้นอื่น ๆ ใฝ่หาเงิน เป็นพวกที่ทำงานหาเลี้ยงชีพเพื่อมีชีวิตรอยู่วันต่อวัน สำหรับกลุ่มผู้ใช้แรงงานค้ำนเกษตรกรรม มักอาศัย

อยู่ในกระท่อมเล็ก ๆ สร้างด้วยหินเหนียว ไม้ระแนง และปูนฉาบฝ้าผนัง ที่บ้านเป็นหินหรือหิน
 ไม่มีเพดานภายในหลังคาที่ทำด้วยหญ้าแห้ง ผนังห้องแคบมีคสลัว ขึ้นฉะ จะมีส้วมเรียง เช่น หมู
 อาศัยอยู่ด้วยกับครอบครัว ห้องนั้นแทบจะไม่มีเครื่องตกแต่งใด ๆ เลย ผนังมีการสุขาภิบาลและมี
 ผนังความอบอุ่นเพียงพอนอกฤดูหนาว เป็นสภาพของชีวิตที่เร้นแค้น ชีวิตผ่านพ้นไปแล้วมีเสาค้ำค้ำ
 ใช้หยาบ เหนือและแรงงานในไร่และทุ่งหญ้า เพื่ออาหารและเครื่องนุ่งห่มอันน้อยนิด

ความมีชีวิตชีวาจะปรากฏเมื่อถึงวันหยุดเทศกาลต่าง ๆ และงานการละเล่น (Fairs)
 ที่จัดขึ้นระหว่างฤดูกาล ในศตวรรษที่ 19 มีการนำระบบรวบรวมที่ดินเป็นรายใหญ่ มาใช้อย่าง
 แพร่หลาย ทำให้ชีวิตผู้ใช้แรงงานด้านเกษตรกรรมทุกข์เข็ญมากกว่าพวกบรรพบุรุษ ในสมัยก่อนที่
 รกร้างว่างเปล่าเขาสามารถใช้เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงหมู วัว เป็ดไก่ ที่ดินผืนเล็ก ๆ ก็ปลูกพืชผัก
 สำหรับบริโภคในครอบครัว สมัยนี้อาหารพวก เนื้อและผักสำหรับครอบครัวในชนบทเป็นสิ่งที่ยาก
 มาก คงมีแค่ขนมปัง มันฝรั่ง และชา เจ้าของที่ดินนำค่าใช้จ่ายที่ค่ามากอยู่แล้วเพื่อทดแทน
 การสูญเสียที่ดินรวม (Common Land) ดังนั้นจำนวนผู้ยากไร้จึงมีอยู่มากมาย

จากการใช้ระบบการรวมไร่นาผืนเล็ก เข้าเป็นเจ้าของ เกียวกันนี้ ทำให้เจ้าของนา
 อีสระซึ่งเรียกกันว่า ภัยแมน (Yeomen) กลายเป็นผู้เช่าที่นาหรือในที่อยู่สภาพสูงจ้าง
 ธรรมดา การลดสภาพของพวกภัยแมนนี้ เป็นผลกระทบอันน่าเศร้าอย่างหนึ่งของการพัฒนา
 ยังผลให้สภาพสังคมชาวชนบทเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นเวลานานหลายศตวรรษแล้วที่พวก
 ภัยแมนเป็นภาพลักษณ์ของกลุ่มคนที่มีความเป็นปึกแผ่น ความรุ่งเรือง ความค้ำจุน ความเป็นอีสระ
 เวลาที่ประเทศชาติอยู่ในระยะวิกฤต ความกล้าหาญของพวกเขาก็แสดงออกนั้น อาจเปรียบ
 เสมือนได้ว่าเป็นภาพชาวอังกฤษที่แข็งแกร่ง นอกจากเขาเหล่านี้ที่ต้องพรากจากผืนนาที่เคยทำกิน
 แล้ว ยังมีพวกค่างานอันเนื่องมาจากเครื่องจักรได้ถูกนำมาแทนที่แรงงาน ร่วมอยู่ในชะตากรรม
 เกียวกันด้วย (Altick. 1973 : 35-36)

นอกจากแรงงานด้านเกษตรกรรมแล้วงานอื่น ๆ ที่มีให้สำหรับชนชั้นสามัญเป็นงานที่หนัก
 มาก เช่นการเป็นค่างานในโรงงานอุตสาหกรรม ค่างานท่าเหมืองถ่านหิน เป็นกรรมกรสร้าง
 ทางรถไฟ หรือกรรมกรท่าเรือ พวกเขาทำงานสัปดาห์ละ 6 วัน ผู้หญิงและเด็กทำงานด้วยหากมี
 งานให้ทำ แต่ค่าจ้างที่ได้รับนั้นน้อยมากจนน่าพอใจเพียงกับค่าใช้จ่ายในบ้าน ซึ่งอยู่กันอย่างแออัดใน
 ย่านสลัม บ้านที่เจ้าของโรงงานสร้างและให้ค่างานเช่ามีราคาสูง ในกรณีที่มีการขยายโรงงาน
 อย่างรวดเร็ว การสร้างบ้านให้เพียงพอกับจำนวนค่างานยิ่งกระทำกันอย่างรีบเร่ง และอย่าง
 ลวก ๆ มากขึ้นทุกที่โดยไม่มีระบบการถ่ายเทอากาศที่ถูกต้อง นอกจากจะมีความชื้นอยู่เป็นประจำ

แล้วบ้านเหล่านั้นซึ่งมีผู้นับพัน ๆ หลัง ที่ทั่วประเทศยังมีน้ำประปา ห้องน้ำ และท่อระบายน้ำ อีกด้วย การขาดสุขลักษณะ การมีฝุ่นและสิ่งโสโครกยิ่งมีมากขึ้นตามจำนวนผู้คนที่อยู่กันอย่างแออัด (Trevelyan. 1965 : 204)

ทางด้านอาหารและเครื่องนุ่งห่มนั้น อาหารสำหรับชนชั้นกรรมกรเป็นอาหารที่มีคุณภาพต่ำมาก ในหนังสือชื่อ The Condition of the Working Class in English ที่เขียนโดย เองเกิลส์ (Frederich Engels) เกี่ยวกับเรื่องอาหารคนงานที่ทำงานในแมนเชสเตอร์ว่า มันฝรั่งที่ซื้อขายกันนั้นส่วนมากจะเสียแล้ว ผักที่เหี่ยว เนยก็เก่าและมีคุณภาพต่ำ เนื้อสัตว์เหนียวและมีเชื้อโรคบางอย่าง เจือปนสารราคาถูก อาหารส่วนมากไม่มีคุณค่าทางโภชนาการเพียงพอ ผลก็คือพวกคนงานไม่มีโปรตีนและวิตามินเพียงพอที่จะทำให้ตนเองแข็งแรง และด้านทานเชื้อโรคซึ่งแพร่กระจายอยู่ตามแหล่งแออัดต่าง ๆ ทั่ว (Edwards. 1970 : 136)

ทางด้านเครื่องนุ่งห่ม คนงานส่วนใหญ่มักใส่เสื้อผ้าราคาถูกกระรุงกระรัง ทั้งหญิงและชายต่างใช้ผ้าฝ้ายแทนผ้าลินิน และผ้าขนสัตว์ ซึ่งไม่เหมาะสมกับอากาศที่ชื้น และเปลี่ยนแปลงได้ทุกขณะ ผลจากการที่มีที่ห้อยอาศัย อาหาร และเครื่องนุ่งห่มที่ไม่เหมาะสมก็คือ นอกจากจะเป็นหวัดกันอยู่เป็นประจำแล้ว พวกคนงานที่อยู่ตามแหล่งสลัมในเมืองอุตสาหกรรมเป็นโรคชนิดต่าง ๆ อยู่เสมอ โรคที่เป็นกันมากที่สุดคือ โรคบาดในข้อและโรคข้อคอบวม รองลงมาเป็นโรคประเภทที่เกิดจากความสับสน และการขาดสุขลักษณะ เช่นโรคไทฟอยด์และอหิวาต์ ถัดมาก็เป็นโรคที่เกิดจากการหายใจเอาฝุ่นและควันเข้าไปสะสมไว้ในปอดเป็นเวลานาน ในระหว่างที่ทำงานตามโรงงานอุตสาหกรรมหรือในเมือง เช่นโรคหืด หอบ เป็นคัน (Hibbert. 1975 : 148) และสิ่งเลวร้ายที่มักจะเกิดขึ้นกับพวกเขาบ่อยครั้งก็คือ การว่างงาน การที่จะมีงานทำอย่างถาวรมั่นคงนั้นเป็นสิ่งที่เขาจะหวังไม่ได้ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาว่างงาน ก็จะพากันไปยังบ้านสงเคราะห์ (Workhouse) สถานที่ที่มีเงื่อนไขเข้มงวดกว่าการทนอดอยากหิวโหยเท่าใดนัก (Unstead 1967 : 56)

สามัญชนกลุ่มใหญ่อีกกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ พวกที่รับจ้างทำงานในบ้าน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงงานเหล่านั้นได้แก่ สาวใช้ของบรรดาศาสนาพุทธ สาวใช้ในบ้านและตามรมสียสถาน คนครัวและลูกมือ คนเลี้ยงเด็กและแม่นม สาวใช้ที่ทำงานเบ็ดเตล็ด คนซักผ้า ฯลฯ งานสำหรับผู้ชาย เช่นหัวหน้าคนใช้ คันห้อง ผู้คอยบริการที่โต๊ะอาหารและเปิดปิดประตู คนขับรถม้า คนทำสวน คนเก็บหนังสือ และยาม เป็นคัน ค่าแรงเหล่านั้นต่ำ ในขณะที่เป็นงานซึ่งต้องทำตลอดเวลา และเหน็ดเหนื่อย เด็กผู้หญิงอาจเริ่มคันจากการทำงานเบ็ดเตล็ด เข็ญที่เก็บถ้วยชาม จักผัก ต่อจากนั้น

เธอก็อาจได้ทำงานบ้าน ต้องแบกขนถ่านหิน หรือหิ้วถังน้ำร้อนขึ้นลงบันไดบ้านซึ่งมีหลาย ๆ ชั้น วันละหลาย ๆ เที้ยว เรียกดูบักควาด หากความสะอาด ขึ้น ๆ ลง ๆ และซ้ำซากจำเจ เธอต้องทำงานทั้งวันตลอดสัปดาห์ ยกเว้นวันอาทิตย์ หากตลอดปีได้หยุด 14 วันในฤดูร้อนและงานที่เธอทำตลอดปีนั้น ได้ค่าตอบแทนเพียงปีละ 7 ปอนด์เท่านั้น (Crow. 1971 : 315)

ดูเหมือนว่า ความแร้นแค้นขาดแคลนของชนชั้นสามัญ คอยเวียนว่ายเป็นวัฏจักรอยู่ในชีวิตของพวกเขา เมื่อแรกที่ชายหญิงแต่งงานกันนั้น ทั้งคู่ต่างก็ทำงานมีรายได้ ชีวิตของพวกเขาก็น่าจะลำบากนัก ครั้นเวลาผ่านไปสมาชิกใหม่ก็มีเพิ่มขึ้น จากลูกคนแรกแล้วก็ตามมาเป็นคนที่สอง ที่สาม และต่อ ๆ ไป ฝ่ายหญิงจึงต้องหยุดทำงานนอกบ้านหันมาดูแลลูก ๆ และทำงานบ้านแทน ในภาวะเช่นนี้การเงินของครอบครัวก็ฝืดเคือง เพราะรายได้นั้นมาจากพ่อซึ่งทำงานอยู่เพียงคนเดียว แต่ต้องจุนเจืออีกหลายปากหลายท้อง เมื่อลูก ๆ เติบโตพอที่จะทำงานหาได้ พวกเขา ก็จะไปทำงานหา ซึ่งทำให้ฐานะทางการเงินของครอบครัวกระเตื้องขึ้น มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น ต่อจากนั้นก็ถึงเวลาที่ลูก ๆ เป็นผู้ใหญ่ ทำงาน และออกไปเริ่มต้นชีวิตของเขาเอง ชีวิตของพวกเขา ก็เริ่มพบกับความลาเคียด ระทมทุกข์อีกวาระหนึ่ง เมื่อพ่อแม่แก่เฒ่าลง ทำงานไม่ค่อยได้แล้ว ถ้าพวกเขาไม่สามารถจะพึ่งพิงอยู่กับบรรดาลูกชายหรือลูกสาวได้ ก็จะไปพักกันไปยังบ้านสงเคราะห์ ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับคนยากจนในประเทศอังกฤษสมัยวิกตอเรีย (Harrison. 1971 : 45-56)

อนึ่ง การแบ่งชนชั้นทางสังคมจะปรากฏเด่นชัดในยุควิกตอเรียคอนตัน อย่างไรก็ตาม แม้จะแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน แต่พวกเขาก็มีค่านิยมร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่รวมพวกเขาเข้าด้วยกันอย่างลึกซึ้งกว่าความแตกต่างที่มีอยู่ ค่านิยมนั้นคือ ความเชื่อมั่นในตัวเอง ในประเทศชาติ ในวิถีชีวิต ซึ่งเป็นค่านิยมของชาววิกตอเรียส่วนใหญ่ "Confidence-in themselves, in their country, in the way of life - was a quality shared by Victorian of all walks of life." (Evans and Hilary. 1973 : 19)

2. ชาวลอนดอนสมัยวิกตอเรีย

เนื่องจากนวนิยายทั้ง 3 เรื่องที่ทำการวิเคราะห์นั้น ได้กล่าวถึงชีวิตและความเป็นอยู่ของเก็ททราห์ในกรุงลอนดอนด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นว่า พื้นฐานกว้าง ๆ เกี่ยวกับชาวลอนดอนสมัยวิกตอเรีย จะมีประโยชน์ให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจน และสะดวกต่อการลำดับความคิดและความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ที่อาศัยในกรุงลอนดอนสมัยวิกตอเรีย ได้รับการแบ่งออกอย่างชัด

เจนเป็น 3 ระดับคือ คนรวย (The Rich) คนชั้นกลาง (The Middle Class) และคนยากไร้ (The Near Destitute)

คนรวยจะมีชีวิตอย่างหรูหราฟุ้งเฟ้อ ย่านแมนชั่นย่านพาร์เลน (Park Lane) ถนนอาลิงตัน (Arlington) และพิกคาดีลลี (Piccadilly) พวกนี้จะเข้ามาอยู่ในกรุงลอนดอนเป็นระยะชั่วคราว เขาจะมีคฤหาสน์อยู่ต่างเมือง สุภาพบุรุษบางคนทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาล และสุภาพสตรีบางคนก็ทำงานถวายองค์ราชินี ลักษณะของสังคมเป็นแบบปิด (Closed Circle) สังคมผู้ดี (Aristocratic) สังคมเคร่งกระเปียบกฎเกณฑ์ (Formal) และสังคมที่มีความต้องการสูง งานเลี้ยงอาหารค่ำ คนตรีเพื่อการบันเทิง งานบอลล์และงานเลี้ยงต้อนรับต่าง ๆ จะหรูหรา รดมัว เสื้อผ้าที่สวยงามใส่ ตลอดจนเครื่องประดับ ส่วนแต่เป็นสิ่งที่บ่งบอกแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่ง และความเฉพาะตัว สมบัติผู้ดีเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องมี การแต่งงานเป็นเกมส์กีฬาที่ยุ่งยาก และต้องใช้ความอดทนสำหรับบรรดามารดาทั้งหลาย ที่มีบุตรสาวถึงสี่ห้าคน น่าจะมีใครได้รับการยินยอมให้แต่งงานกับชายที่มีฐานะต่ำกว่า หรือเหลือค้ำงเป็นสาวแก่ จะเป็นเรื่องที่น่ากระหนกตกใจมาก หากมารดาของหญิงสาวที่มีฐานะดีพบว่า ลูกสาวตัวเองมีความสนใจอย่างจริงจังในการอ่านตำราทางแพทย์ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่น่าสมควรสำหรับเพศหญิง แทนที่จะพออกพอใจต่อการรอคอยผู้ชายที่เหมาะสมขอความรักและแต่งงาน

ครอบครัวคนรวยมีคนรับใช้มากมาย มีตำแหน่งต่าง ๆ อาทิเช่น คันห้อง (Butlers) คนใช้ผู้ชายแต่งเครื่องแบบ (Footmen) คนขับรถม้า (Coachmen) คอยดูแลความสะดวกสบาย ส่วนคนชั้นกลาง ก็ลดความหรูหราและจำนวนคนใช้ลงบ้างตามตามเศรษฐกิจของแต่ละครอบครัว สำหรับคนเหล่านี้ การมีคนใช้ผู้ชายและรถม้าเป็นสัญลักษณ์ของสถานภาพ (A Status Symbol) ที่แสดงถึงความมั่งคั่งมีมากกว่าคนชั้นกลางอื่น ๆ เรียกกันว่าชนชั้นกลางที่รวยมาก (Upper Middle Class) แต่ครอบครัวส่วนใหญ่มักจะว่าจ้างรถม้า และมีคนรับใช้เป็นผู้หญิง ประกอบด้วย คนหาคั่ว หัวหน้าสาวใช้ในบ้าน (Head Parlour Maid) สาวใช้สำหรับซักกวาด (Housemaid) และสาวใช้ลูกมือ (Tweeny Maids) อีก 2-3 คน เพื่อวิ่งขึ้นลงระหว่างห้องใต้ดิน (Basement) กับห้องต่าง ๆ ที่อยู่ชั้นบน คนรับใช้เหล่านี้ทำงานหนักตลอดวัน โดยการแบกถังทองแดงใส่น้ำร้อนขึ้น ๆ ลง ๆ ซักดูพื้น ซักลูกกรง ทำความสะอาดเครื่องใช้ที่หาคั่วของเหลือง แม้กระทั่งทำความสะอาดกระดาษฝาผนังด้วยขนมบึง เนื่องจากว่าถ้าจะมีผู้ประคิษฐิตค้นเครื่องทำความสะอาดออกมาช่วยงานบ้าน ก็อยู่ช่วงปลายศตวรรษแล้ว อย่างไรก็ตามสำหรับครอบครัวที่มีการจัดการดีนั้น พวกสาวใช้เหล่านี้ก็มีชีวิตที่ดี อาหารการกินสมบูรณ์และสบายกว่า

หญิงสาวอื่น ๆ ที่ต้องคืนรถคู่กับชีวิตการทำงานในโรงงาน

อิทธิพลของพระนางวิกตอเรีย และเจ้าชายอัลเบิร์ต (Prince Albert) พระสวามีได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตครอบครัวของชนชั้นกลางมาก แบบแผนในการดำรงชีวิตของชาวลอนดอนลอกเลียนมาจากราชสำนักซึ่ง เครื่องครัดต่อระเบียบและกฎเกณฑ์ บิดาผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวจะออกไปทำงานในเมืองโยธาสำหรัมหกทรงสูงและ เสื้อคลุม ส่วนมารดาจะอยู่บ้านจัดการดูแลคนรับใช้ รดน้ำต้นไม้ในเรือนกระจก และควบคุมความประพฤติของลูก ๆ เป็นลักษณะครอบครัวใหญ่ ความมั่งคั่งหาให้เลี้ยงดูเด็กได้คนแล้วคนเล่า บางครอบครัวมีลูกจำนวนถึง 12 หรือ 13 คน แม้ว่าบิดาเป็นผู้หาเงินเลี้ยงดู และเป็นเสมือนพระเจ้าของครอบครัว แต่สำหรับการจัดการภายในบ้านนั้นเป็นสิทธิ์ขาดของผู้เป็นมารดา

บิดาจะเล่นเพลิกเพลินกับเด็กก่อนเวลานอน หรืออ่านหนังสือให้ฟังในเวลาเย็น เด็ก ๆ มีความสุขและเพลิกเพลินอยู่บ้านที่อบอุ่น นอกจากทีู่กทานานาชนิดและม้าโยก เด็ก ๆ จะมีทะเลียงวิเศษและของเล่นที่เรียกว่ากล่องส่องสามมิติ ซึ่งมีภาพต่าง ๆ สำหรับเปลี่ยน อาทิเช่นภาพของพืชมาสาสและกองหลม้า เบา ปรกติทุกบ้านจะมีเปียโน ซึ่งค่าน้ำนมมีลวดลายแกะสลักเป็นรูปดอกไม้ และโคมกึ่งเป็นเกลียว เพื่อให้มารดา ลูกสาว เล่นและร้องเพลง ชีวิตทั่วไปมีลักษณะเคร่งครัดศาสนา และความรักภายในครอบครัว จนอาจมองเห็นเป็นภาพของการกตัญญู วันอาทิตย์เป็นวันที่เงียบสงบ สมาชิกครอบครัวมาจับสวดคอนเข้า ช่วงบ่ายจะมีการบันเทิงใจ ๆ ทั้งสิ้นอาหารเย็นจะเป็นประเภทย่าง ๆ เพื่อให้คนไข้มีเวลาบสวคมนตรีเย็น

คนชั้นกลางที่มีฐานะค่อนข่าจะอาศัยตามชานเมืองย่านเคนนิงตัน (Kennington) หรือทูทิง (Tooting) พวกนี้จะพยายามลอกเลียนแบบชีวิตความเป็นอยู่ของพวกที่รวยกว่าซึ่งอาศัยอยู่บริเวณที่เรียกว่า ซิดเดนแฮม (Sydenham) และนอร์วูด (Norwood) แต่ทั้งสองกลุ่มนี้ก็ดำเนินชีวิตที่เข้มงวดตอกฎเกณฑ์ในโรงแคบ ๆ ของแต่ละฝ่าย วิทยานมีการรับรู้ถึงสภาพของชาวลอนดอนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่อย่างลำบากแร้นแค้น วิทยานี้ครอบครัวอาศัยในห้องเล็ก ๆ ใกล้กับย่านเบอร์มอนด์ซี (Bermondsey) เป็นห้องที่ซ่อมช่อ ปราศจากน้ำประปา ชาวสลัมที่มั่งงานหาบับว่าเป็นผู้รชคคีสามารถมีเงินเลี้ยงชีพได้ ส่วนผู้สูงอายุอยู่กับอย่างหวาดกลัวต่อการคองถูกส่งไปยังบ้านสงเคราะห์ ส่วนเด็ก ๆ สวมใส่เสื้อผ้าที่ขาดวันเดินควายเท้าเปล่า คอยเก็บหาสิ่งของที่เก็ลื่อนถนนไปวันหนึ่ง ๆ (Margetson. 1969 : 49-52)

จากสถิติของตำรวจที่เชื่อถือได้ านปีค.ศ. 1867 มีคนนงน้อยกว่า 1 แสนคนในกรุงลอนดอนที่ยังชีพด้วยการบลังงาน และไม่รู้ว่อาหารของคนนงแต่ละวัน เมื่อคืนขึ้นจะมาจากที่คมี

นักล้างกระเป่า นักโจรกรรมตามบ้าน ชรมย คนลักขโมยม้า และโจรปล้นคนเดินทางมากมาย มีขอกานับพันที่อ้างว่าตนเป็นกลาสีเรือแตก หรือผู้พิการจากการทำงานในเมือง

ในตอนกลางคืน คนนับพันจะนอนเกสื่อนกลาคาบหัว หึ่งบนพื้นห้อง เข้าแคบ ๆ ราคาถูกไปจนถึงห้องครัว ประปนกันทั้งผู้หญิงและเด็ก ผู้ชายส่วนมากจะหลับไปด้วยความเมามายถ้ามีเงินบ้างในตอนกลางวัน เด็กผู้ชายจะต้องออกนอกร่างงานให้หับหัวหน้าแก๊งที่คูร์าย ที่คอยควบคุมเขาอยู่ ถ้าเด็กคนใดกลับบ้านมือเปล่าจะถูกลงโทษ เด็กผู้หญิงถ้าไม่ป็นรสเมื่อยแล้วก็กำลังจะเป็นนางขี้ขานทศวรรษ 1860 ประมาณกันว่ามีรสเมื่อยอาชีพ 8 หมื่นคน ในกรุงลอนดอน และยังมีประเภทสมัครเล่นอีกหลายพันคน (Hibbert. 1975 : 139-140)

3. เด็กและการศึกษาศูนย์วิศพอ เรียม

คงได้กล่าวมาแล้วว่า ชาววิศพอ เรียมให้ความสำคัญต่อชีวิตครอบครัวสูง เช่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกคนมีความมุ่งมั่นที่จะรักษาความเป็นอิสระและส่วนตัวของบ้านเรือน ความมุ่งมั่นที่จะดำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นลักษณะที่เด่นชัด แม้ว่าอัตราการเสียชีวิตของทารกค่อนข้างสูง คือ 1 : 10 สำหรับชนชั้นสูง 1 : 6 ชนชั้นกลาง และ 1 : 4 สำหรับชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ขนาดของครอบครัวเป็นลักษณะครอบครัวใหญ่ ครอบครัวทั่ว ๆ ไปมีลูกจำนวน 5-6 คน ถ้าน้อยกว่า 3 คน ถือว่าไม่ปกติ ลูกทุกคนต้องอยู่ในรอกาหและ เชื้อหังพ้อแม่อย่างไม่มีข้อสงสัยสูงพระเจ้าเป็นเจ้า และภรรยาต้องเชื้อหังสามี ("Children, obey your parents in Lord ! was an injunction as inviolable as "Wives, obey your husbands !)

เด็ก ๆ ต้องได้รับอนุญาตให้พบพ้อแม่ และไม่ส่งเสียงดังรบกวน ยิ่งเด็กที่พ้อแม่มีฐานะร่ำรวยมักไม่ค่อยปรากฏตัวให้เห็น เขาจะอยู่ในห้องสำหรับเลี้ยง เด็กที่นำยัดคัดแยกออกนอกร่างหากมีที่เลี้ยงและเพื่อนเล่นโดยมีครูสอนพิเศษ (Governess) เป็นผู้ดูแลทานอาหารที่มองดูแล้วน่ารับประทานส่วนใหญ่เป็นผักคัมและขนมเบ้งคัมนม ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เขาเห็นว่าเหมาะกับกระเพาะเด็ก ๆ นาน ๆ ครั้ง เด็กจะได้รับอนุญาตให้ไปที่ห้องอาหารหลังจากที่พ้อแม่รับประทานเสร็จแล้วเพื่อไปทานผลไม้สักชิ้นหรือเยลลี่ บางครั้งเด็กจะได้รับอนุญาตให้นั่งร่วมโต๊ะทานอาหารเย็นด้วย สำหรับเด็กเล็กจะพบพ้อแม่วันละประมาณหนึ่งชั่วโมง อดยถูกคาดหมายว่าจะต้องประพฤติคนแบบผู้ใหญ่ตัวเล็ก ๆ (...expected to behave like miniature adults) ส่วนใหญ่จะอยู่ในความดูแลของพยาบาลที่เลี้ยง ซึ่งรับผิดชอบทุกอย่าง ตลอดจนจัดการอาบน้ำ สำหรับเหล่าอุงุ่นนั้นปรกติหมอเป็นผู้สั่งให้ทาน แต่พวกลูกา เม็ด ยาง และยาบำรุงกำลังอื่น ๆ นั้น ที่เลี้ยงจะเป็นผู้จัด

าให้อย่างมีอิสระ ส่วนผสมต่าง ๆ ของยา ก็อาจหาซื้อได้ง่ายตามร้านขายยา ตามรายงานเมื่อปี ค.ศ. 1844 มีเด็กเสียชีวิตเป็นจำนวนมากจากสาเหตุเพราะได้รับยาเกินขนาดหรือที่เป็นกันบ่อยมากคือ มีอาการเจ็บภายในอย่างช้า ๆ หากบ้านไหนที่นมียาประจำตัวก็จะใช้เหล้ายีนผสมในนม ให้เด็กดื่ม ส่วนเด็กชายจากครอบครัวชนชั้นกลาง เมื่อไปอยู่ที่โรงเรียนเตรียมอุดม (Preparatory School) มักถูกาให้รับประทานมะกัน น้ำเชื่อม ผักรูดบาร์บ และวิชา อยู่เสมอ และโรงเรียนเหล่านี้ก็มีการลงโทษนักเรียนอย่างโหดร้ายและทารุณ (Hibbert. 1975 : 112-115)

โรงเรียนเด็กอนาถา (Ragged School) เป็นการศึกษาประเภทเดียวสำหรับเด็ก ผู้ยากไร้ เริ่มมีปรากฏครั้งแรกก่อนสมัยพระนางวิกตอเรียขึ้นครองราชย์ โดย จอนห์ เพนดส์ (John Pounds) ที่เมืองพอร์ตสมัธ (Portsmouth) ต่อมาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมแบบเขาจนถึงปี ค.ศ. 1855 มีโรงเรียนประเภทนี้ถึง 150 แห่ง ซึ่งอยู่ได้ด้วยเงินบริจาคทั้งสิ้น สภาพการศึกษาที่นั่นคึกคัก เปรียบเทียบกับการอยู่บ้านเฉย ๆ หรือวิ่งเล่นบนท้องถนน การมาโรงเรียนก็ย่อมดีกว่า

สมัยวิกตอเรียตอนต้น ยังมีการออกพระราชบัญญัติการศึกษา จึงอาจพบเด็กที่เคิบเคิบ เป็นผู้ใหญ่ โดยไม่ผ่านการศึกษาระดับใดเลย ทั้ง ๆ ที่มีโรงเรียนรองรับอยู่หลายระบบแน่นอน สำหรับครอบครัวผู้มีอันจะกิน หรือผู้ปกครองที่มีความกระตือรือร้น ย่อมมีความประสงค์ให้บุตรของตนได้รับการศึกษา ส่วนครอบครัวชนชั้นสามัญชน การศึกษานี้ไม่ได้หมายความถึง เฉพาะต้องเสียเงินเท่านั้น ยังเป็นการขาดรายได้จากแรงงานเด็กอีกด้วย ในระยะครึ่งหลังของสมัยวิกตอเรีย ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการศึกษาโดยมีพระราชบัญญัติการศึกษา เมื่อปี ค.ศ. 1870 มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการศึกษาแห่งชาติ โดยเริ่มต้นให้บริการการศึกษาระดับประถมทั่วประเทศ ในราคาเหมาะสม หลังจากนั้นสิทธิการศึกษากว้างค้ำค้ำขยายเป็นเด็กอายุระหว่าง 5-10 ขวบ ปี 1890 การศึกษาระดับนี้สามารถจัดให้ฟรีสำหรับทุกคน และในที่สุดเมื่อปี 1899 ได้ขยายการศึกษาภาคบังคับจนถึงอายุ 12 ขวบ

โรงเรียนแห่งชาติ (The National School) เป็นโรงเรียนที่บริหารโดยวัด แองกลิคัน มักจะมีกลุ่มอาสาสมัครที่เข้มแข็งเป็นผู้จัดการในสภาพการณ์ที่แม่เอื้ออาทรน้อย เช่น โรงเรียนแห่งหนึ่งตั้งอยู่ที่รามาถ์ ๆ กับร้านขายของ แสงสว่างเข้าได้ทางเดียวคือจากหลังคาที่ทาจากแถบผ้ารองเพาะชา กระงก้านข้างมีรอยแตกหลายแห่งกลายเป็นที่สำหรับระบายอากาศ (Evans. 1973 : 47-49) ต่อมากมีโรงเรียนสอนศาสนาว่าเอาทิกซ์เกิดขึ้นในโรงงาน ให้เด็ก

เรียนระหว่างสัปดาห์ เด็กที่เรียนจะเรียนอ่านเพื่อให้อ่านคำที่รับใบไม้ได้ แต่จะไม่ได้รับการสอนให้เขียนหรือบวกเลข และความรู้เหล่านี้ไม่จำเป็นต่อชีวิตในความเห็นของศาสนา นายจ้างที่เคยส่งเสริมโรงเรียนเพื่อการกุศลที่ทันสมัยสนับสนุนโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์เต็มที่ เป็นโรงเรียนที่เน้นมีการเก็บเงิน ครูส่วนมากเป็นอาสาสมัครที่ไม่ได้ค่าจ้าง ค่าใช้จ่ายด้านต่าง ๆ ผู้บริหารศาสนาวัดเองทั้งสิ้น และกลุ่มนอคอนคอนพอร์มิสต์เป็นผู้รับผิดชอบ (Hearder, 1976 : 335)

สำหรับเด็กที่อยู่ในชนบท อาจมีโอกาสดีกว่าเพื่อนที่อยู่ในเมือง เขามีโรงเรียนสำหรับเด็กหญิง (Dame School) บริการเป็นการให้การศึกษานเบื้องต้น แต่มีผลดีในแง่ที่ได้รับความเอาใจใส่อย่างทั่วถึง เนื่องจากมีจำนวนนักเรียนน้อย และนอกจากนี้ตามหมู่บ้านหลายแห่ง และเมืองเล็ก ๆ ส่วนใหญ่จะมีโรงเรียนประจำตำบลหรือไม่มีโรงเรียนการกุศล ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของผู้มีชื่อเสียงประจำท้องถิ่นหรือกลุ่มคนในท้องถิ่นนั้น ๆ หากเป็นโรงเรียนที่มีเงินบริจาคเพียงพอก็ก็อาจมีครูมีลูกจ้างคนหนึ่งหรือสองคน แต่ถ้ามีเงินน้อยภรรยาของพระหรือลูกสาวที่ยังเป็นโสดมักจะหาหน้าที่เป็นครู โรงเรียนประเภทนี้รับเด็กไม่จำกัดอายุและความสามารถ

เด็กของครอบครัวที่มีฐานะดี การศึกษาขั้นแรกจะเริ่มขึ้นที่บ้านโดยมีครูมาสอน (Governess) ครูสอนตามบ้านเป็นอาชีพหนึ่งวัน 2-3 อย่างที่สังคมยอมรับและเปิดโอกาสสำหรับหญิงสาวชนชั้นกลางได้ทำงาน สถานภาพของครูสอนตามบ้านค่อนข้างต่ำเช่นเดียวกับค่าจ้างซึ่งน้อยนิดเฉลี่ยเพียงปีละ 40 ปอนด์ สำหรับบ้านที่อยู่ในชนบท ครูจะพักกับครอบครัว ถ้าบ้านอยู่ในเมืองครูจะไปเช่าบ้านกลับ เด็กผู้ชายที่อายุ 7-8 ขวบ มักจะมีครูที่เรียกว่าคิวเตอร์ (Tutor) ซึ่งส่วนมากเป็นพระประจำท้องถิ่น ที่ต้องการหารายได้เพิ่มเติม ถ้าไม่เช่นนั้นเด็กจะถูกส่งไปโรงเรียนเอกชนที่มีหลักสูตร เพื่อเตรียมเด็กเข้าโรงเรียนประจำต่อไป

โรงเรียนมัธยมแกรมมาร์ (Grammar School) ส่วนใหญ่มีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ทิวคอร์ดริเริ่มโดยผู้อุปถัมภ์ที่ใจบุญ และดำเนินต่อโดยคณะเอกชน เป็นสถานศึกษาชั้นมัธยมสำหรับชนชั้นกลาง เศรษฐีตามชนเมือง (A Country Squire) จะส่งลูกไปเรียนที่นี้ซึ่งเป็นโรงเรียนไปกลับ มีมาตรฐานต่ำกว่าโรงเรียนมัธยมประจำ จะมีส่วนเสียบ้างเล็กน้อยที่นักเรียนเหล่านั้นยังไม่ต้องเปลี่ยนลักษณะการพูดด้วยภาษาท้องถิ่น ซึ่งบรรพบุรุษได้ปฏิบัติมาเป็นเวลาอันยาวนาน

การศึกษาสำหรับเด็กหญิงล้วนหลังกว่าของ เด็กชายมาก มีโรงเรียนสำหรับเด็กหญิงเพียง 2-3 แห่งเท่านั้นที่ได้รับเงินบริจาค เด็กหญิงจึงมีโอกาสน้อยกว่า (Evans and Hilary, 1973 : 49-52)

ในยุควิคตอเรียตอนปลาย ครอบครัวของชนชั้นกลางบางส่วน เริ่มมีแนวความคิดในการ

ครอบครัวชนากเล็กลง พ่อแม่ที่ยังหนุ่มสาวเคยถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี จึงยังคงต้องการความสะดวกสบายสำหรับลูก ๆ และตัวเขา พวกเขาต้องการใช้จ่ายในเรื่องการศึกษาของบุตรให้มากขึ้น ต้องการสนุกสนานในวันหยุดและการบันเทิงต่าง ๆ ขณะเดียวกันเงินรายได้อีกก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่นยุคกัน ๆ ภาวะการตกต่ำของเศรษฐกิจมีผลกระทบต่อพวกเขามาก เขาจำเป็นต้องจ่ายค่าแรงที่สูงขึ้นสำหรับคนรับใช้ ซึ่งอาจไปทำงานอื่นในร้านขายของหรือสำนักงาน การปรับเปลี่ยนขนาดของครอบครัวนี้ไม่มีผลกระทบต่อชนผู้ใช้แรงงานจนกระทั่งปี ค.ศ. 1920-1930 (Unstead. 1963 : 75-76)

บทที่ 4

ลักษณะปัญหาของ เด็กกำพร้า

ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะปัญหาของเด็กกำพร้าจากนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง คือ Great Expectations Jane Eyre และ Wuthering Heights ซึ่งมีเด็กกำพร้าชื่อ พิต เอสเทลล่า เจน แอร์ อีคคลิฟ แคลเธอริน แอร์ตัน และลินคิน โดยพิจารณาจากบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของเด็กกำพร้าดังกล่าว พร้อมทั้งอาศัยเนื้อหาทั้งหมดของนวนิยายเป็นหลักฐานอ้างอิง โดยมีผลการศึกษารายง่าดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. สังเขปเรื่อง

1.1 Great Expectations

1.2 Jane Eyre

1.3 Wuthering Heights

2. ลักษณะปัญหาของเด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด

2.1 เจน แอร์ จากเรื่อง Jane Eyre

2.2 พิต จากเรื่อง Great Expectations

3. ลักษณะปัญหาของเด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงดู

3.1 อีคคลิฟ จากเรื่อง Wuthering Heights

3.2 เอสเทลล่า จากเรื่อง Great Expectations

4. ลักษณะปัญหาของเด็กกำพร้าที่มารดาเสียชีวิต และบิดาเข้ามามีบทบาทในลักษณะต่าง ๆ กัน

4.1 แคลเธอริน จากเรื่อง Wuthering Heights

4.2 ลินคิน จากเรื่อง Wuthering Heights

4.3 แอร์ตัน จากเรื่อง Wuthering Heights

1. สังเขปเรื่อง

1.1 Great Expectations มี พิต และ เอสเทลล่า เป็นเด็กกำพร้าที่จะหาการวิเคราะห์

พิทเป็นเด็กกำพร้าพ่อแม่มาตั้งแต่เล็ก ๆ มีพี่สาวซึ่งอายุแก่กว่ามากและอารมณ์ร้าย เป็นผู้เลี้ยงดูเขามาอย่างไร้ความปราณี ส่วนพี่ชายชื่อ โจ การ์เจอร์ (Joe Gargery) เป็นผู้ให้ความเมตตาและความรักต่อพิท ทั้งสามพักอยู่ที่บ้านหลังเล็ก ๆ ในชนบทใกล้ชายทะเล ภัยพิทพี่ชายมีอาชีพเป็นช่างตีเหล็กมีโรงงานอยู่ที่บ้าน วันหนึ่งพิทไปเดินเล่นคนเดียวในสุสาน ซึ่งพ่อแม่และพี่ ๆ เขาฝังอยู่ ขณะนั้นพิทอายุได้ประมาณ 7 ขวบ พิทถูกจู่โจมประชิดตัวโดยชายแปลกหน้า คนหนึ่งซึ่งมีลักษณะค่อนข้างร้าย ชายผู้นั้นข่มขู่พิทให้นำอาหารและตะไบเหล็กมาให้เขา ภัยพิทให้สาบานว่าจะไม่บอกใครทั้งสิ้น สำหรับตะไบเหล็กนั้นชายแปลกหน้าจะนำใช้ตัดศีรษะคนที่สามเท่าเขา ชายแปลกหน้าเป็นนักโทษที่หนีออกมาจากคุก การร้องขอของ เขาพร้อมทั้งให้พิททำการสาบาน ทำให้พิทมีความกลัวมากเกินกว่าที่จะปฏิเสธได้ เช้าวันรุ่งขึ้น พิทกลับมาพร้อมอาหารคือพายหมู (Pork Pie) ซึ่งพี่สาวเตรียมไว้สำหรับงานเลี้ยงวันคริสต์มาสและตะไบเหล็ก ก่อนถึงจุดนัดพบ เขาเห็นชายแปลกหน้าอีกคนหนึ่ง เมื่อพิทเล่าให้ชายคนแรกฟัง เขาจึงถามชายคนนั้นไปและเกิดการต่อสู้กันขึ้น ชายคนแรกถูกจับส่วนอีกคนหนีไปได้ ชายคนที่พิทช่วยเหลือไว้ ได้ให้สัญญาว่าจะตอบแทนบุญคุณพิท

ต่อมานางโจทีสาวได้ส่งพิทไปทำงานที่คฤหาสน์หลังใหญ่ ซึ่งมีสหายวิแฮมพิงประหลาดผู้เป็นเจ้าของได้ร้องขอมามาก บ้านนั้นชื่อซาทิส (Satis) เป็นบ้านที่มีลักษณะทึม ๆ ทุลลิลับ ประศูลือคไว้ตลอดเวลา นาฬิกาทุกเรือนที่บ้านนี้ได้หยุดที่เวลาเช้าของวันแต่งงานของมิสซาวีแชม ซึ่ง เจ้าบ่าวนั้นมาปรากฏตัวในงานพิธี มิสซาวีแชมชอบแต่งชุดแต่งงานของเธออย่างสวยงาม รอคอยอาหารเข้าตลอดจนเด็กแต่งงานที่มีราขึ้นเต็ม วางเกะกะอยู่บนโต๊ะในห้องที่เต็มไปด้วยการใส่สอย พิทมีหน้าที่ต้องไปที่บ้านนั้นเพื่อหามิสซาวีแชมนั่งรถเข็นไปรอบ ๆ ห้อง รับน้ำชานางตามแต่จะสั่ง รวมทั้งเป็นเพื่อนเล่นของเด็กหญิงหน้าคาศีที่นางเลี้ยงไว้เป็นบุตรบุญธรรมชื่อเอสเทลล่า มีความสุขสนุกสนานที่ได้แกล้งพิทเด็กซึ่งอายุให้มีความทุกข์ทรมาน มิสซาวีแชมรู้สึก เพลิดเพลินที่เห็นเด็กทั้งสองเล่นด้วยกัน และนางก็สั่งเสริมาให้เอสเทลล่าแกล้งพิท พิททำงานที่บ้านซาทิสประมาณหนึ่งปีก็กลับเป็นเป็นผู้ช่วยพี่ชายทำงานในโรงตีเหล็ก

พิทรู้สึกว่ายิววิคและสภาพแวดล้อมที่โรงงานรวมทั้งที่บ้านของพี่สาวซึ่งยากไร้และห่างไกลความจริงเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย เขามีความกระหายใคร่จะเรียนรู้เพื่อยกระดับฐานะให้คู่ควรกับเอสเทลล่า เด็กสาวที่เขาหลงรัก วันหนึ่งนายความจากกรุงลอนดอนชื่อ แจ็กเกอร์ส (Jaggers) ได้ยื่นข้อเสนอกับพิทไปใช้ชีวิตในเมืองหลวง เพื่อที่จะฝึกฝนความเป็นสุภาพบุรุษผู้ดี ทั้งพิทและโจได้ตกลงใจรับข้อเสนอนั้น พิทวาดภาพไว้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังความภรุณครั้งนี้ต้องเป็น

มิสซาวีแชนมอย่างแน่นอน เขาผันไปตลอดกระทั่งนางคงต้องการให้เขาเป็นสุภาพบุรุษ เพื่อจะได้
เหมาะสมต่อการแต่งงานกับเอสเทลล่า

ในกรุงลอนดอน พินได้พบว่ามือพาร์ทเมนท์เล็ก ๆ เตรียมไว้ให้เขาโดยมีเพื่อนร่วม
อาศัยเป็นญาติผู้เข่าวของมิสซาวีแชนที่ชื่อ เฮอริเบิร์ต พอคเก็ต (Herbert Pocket) หากพิน
ต้องการใช้เงินเขาก็เบิกจาก แจ็ก เกอร์ส แม้ว่าพินจะร้องขอ แจ็ก เกอร์สให้เปิดเผยชื่อผู้อุปถัมภ์
แต่ก็ได้รับคำแนะนำว่าอย่าถามจนกว่าจะถึง เวลาอันสมควรที่บุคคลผู้นั้นจะ เปิด เผยตัวเอง

หลังจากที่ไปอยู่ลอนดอนไม่นานพินได้กลายเป็นสมาชิกของกลุ่มชายหนุ่มที่ชอบแต่งตัว
กับหญิงเบสิ่งสรรคกัน ในสโมสร ท่ามกลางสมาชิก เหล่านี้เมื่อมีคนหนึ่งที่มักไม่ลงรอยกับผู้อื่น เขามี
ชื่อว่า เบนท์ลีย์ คริมเมล (Bentley Drummle) วันหนึ่งจึงได้ไปเยี่ยมพินที่พาร์ทเมนท์ ซึ่ง
สร้างความยุ่งยากใจให้แก่พินเป็นอันมาก เนื่องจากขณะนี้เขามีชีวิตอยู่ในสังคมชั้นสูง เกรงว่าจะ
ต้องอับอายขายหน้าต่อมารยาทของเจตน์ที่ดูข่มขามเคอะเขินแต่เฮอริเบิร์ต พอคเก็ต เป็นผู้คอยช่วย
พินต้อนรับใจด้วยความยินดี จึงรู้สึกมีศักดิ์ไม่สยบขยจขณะที่อยู่พาร์ทเมนท์ของพิน จริง ๆ แล้ว
จอร์จพินมาก แต่ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นเขาวางตัวไม่ถูก จอร์จบอกพินว่า เหตุที่เขามาที่นี่เพราะมิส
ซาวีแชนต้องการพบพิน เมื่อจอร์จกลับไปที่รู้สึกสะอายแก่ใจตนเองที่เกิดความรู้สึก เช่นนั้นกับจอร์จ พิน
รีบไปที่บ้านซาทิส มิสซาวีแชนและ เอสเทลล่าได้เอ่ยถึงความเปลี่ยนแปลงของเขา เมื่อพินอยู่ตาม
ลาห่างกับมิสซาวีแชน นางได้บอกให้พินรัก เอสเทลล่า ซึ่งกลายเป็นหญิงสาวสวยมีเสน่ห์เพ็งกลับ
จากไปซบตัวที่ต่างประเทศ นางบอกว่าถึง เวลาที่เอสเทลล่าจะไปอยู่ลอนดอน และนางอยากทำให้
พินได้รับฐานะของนางที่สถานีเมื่อเธอเดินทางไปถึง การร้องขอของนางครั้งนี้ยิ่งเพิ่มความ
มั่นใจให้กับพินว่า เขาถูกส่งไปอยู่ลอนดอนโดยนาง เพื่อเตรียมตัวเป็นเจ้าบ่าวของเอสเทลล่า

เอสเทลล่าไปอยู่ลอนดอนไม่นานก็มีชายหนุ่มมากหน้ามามากคิดพิน ท่ามกลางชายหนุ่มเหล่านั้น
ผู้ที่เธอให้ความชื่นชอบเป็นพิเศษคือเบนท์ลีย์ คริมเมล นั่นเอง พินแทบเอสเทลล่าบอช ๆ แม้ว่า
เธอจะให้ความกรุณาและมีศรัทธาต่อเขา แต่พินก็ตระหนักดีว่าเธอหวังได้ครอบครองความรักของ
เขาที่มีต่อเธอเลย

ในวันเกิดครบรอบปีที่ 23 ของพิน เขาพบว่ามีคนมาหาซึ่งก็คือชายแปลกหน้าที่พินเคยช่วย
เหลือในสุสานหลายปีก่อนนั้น ด้วยลักษณะที่นำเกลียดและหยามถาะค่างชายแปลกหน้าบอกพินว่า
เขาเป็นผู้ส่งเสียค่าอาหารเงินให้พินตั้งแต่เขามาอยู่ลอนดอน ครั้งแรกพินรู้สึกตื่นตระหนกที่พบว่า
คนเป็นหนี้้อย่างมหาศาลต่อคณิกที่หยามถาะค่างผู้นี้ซึ่งมีชื่อว่า เอเบล แมกวิทช์ (Abel Magwitch)
แมกวิทช์บอกพินว่าเขาถูกส่งไปอยู่ที่อาณานิคมและทำงานหนักจนร่ำรวย ขณะนี้เขา

อยากทำให้พิพามีความสุขสบายจากทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งตัวเขาเองนั้นมีโอกาสนั้นเสียในชีวิต และที่เขากลับมาอังกฤษก็เพื่อได้พบเห็นเด็กที่เขาได้พยายามส่งเสียให้เป็นสุภาพบุรุษผู้ดี เขานอกใจว่ากำลังอยู่ในอันตรายหากมีจนพบว่าเขาหนีกลับ เนื่องจากผู้ที่ถูกส่งไปยังอาณานิคมจะต้องถูกเขานคอหากมีคนพบว่าได้กลับมา

พิพรู้สึกจริงเท็จ ชะแหยงต่อโชคชะตาของตนเอง ขณะนี้เขาแน่ใจว่ามีสฮาวีแชนมมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี ในโชคความอันยิ่งใหญ่ของเขาเลย แต่เขาก็ตระหนักถึงหนี้สินอันมากมายกว่าที่จะคิดถึงการหลบหนีชายผู้ซึ่ง เขารังเกียจ พิศักคิดจิตใจที่จะพยายามให้ผู้อุปถัมภ์เขาปลอดภัย แม่วิชจึงต้องใช้ชื่อว่า พรอวิส (Provis) เพื่อปกป้องความเป็นจริงของเขา พรอวิสเล่าให้พิพฟังว่า ชายแปลกหน้าอีกคนที่พิพเห็นในสุสานนั้นเป็นศัตรูเขาชื่อ คอมเพย์สัน (Compeyson) เป็นคนที่มีมุ่งมั่นในการทำลายตัวเขา พิศจึงนึกถึงเรื่องที่เฮอร์เบิร์ต เคยเล่าให้ฟังว่า ชายคนรักของนางฮาวีแชนที่หลอกลวงนางจนถึงวันแต่งงานนั้นชื่อ อาร์เธอร์ คอมเพย์สัน (Arther Compeyson)

พิพที่บ้านซาทิสเพื่อต่อว่ามีสฮาวีแชนที่ปล่อยให้เขาเข้าใจผิดมาเป็นระยะเวลาานานว่านางเป็นผู้ที่ช่วยเหลืออุปถัมภ์เขา เมื่อเขาไปถึงก็ได้รับทราบข่าวว่าเอสเทลล่ากำลังจะแต่งงานกับเบนลี่ ครัมเมิล เนื่องจากมีสฮาวีแชนได้รับความทุกข์ทรมานจากน้ำมือของชายที่ไร้สังจะนางจึงเลี้ยงดูเอสเทลล่าเพื่อให้แก่แก่นแทนนาง จึงพยายามทำให้ผู้ชายจำนวนมากมาหลงรักแล้วทำให้เขาเหล่านั้นเจ็บปวด เอสเทลล่าเคยเตือนพิพว่าอย่ามาหลงรักเธอเลย เนื่องจากเธอไม่มีความรักที่จะให้กับมนุษย์ใด ๆ พิศได้กลับไปเยี่ยมมีสฮาวีแชนอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่เอสเทลล่าแต่งงานไปแล้ว และมีสฮาวีแชนประสูติบุตรจากไฟไหม้ ซึ่งพิพเข้าไปช่วยนางไว้ได้ แต่นางก็เสียชีวิตในเวลาต่อมา เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างความเสียหายค่อนข้างมากต่อบ้านซาทิส

จากเรื่องราวระหว่างพรอวิสกับคอมเพย์สันและหลักฐานอื่น ๆ พิศเรียนรู้ว่าพรอวิสคือบิดาของ เอสเทลล่า แต่เขาก็ไม่ได้เอ่ยปากบอกใคร นอกจาก เจ็ก เกอร์สผู้ซึ่งเป็นคนนำเอสเทลล่าไปให้มีสฮาวีแชนเลี้ยง เป็นบุตรบุญธรรม และพบว่าแม่บ้านของ เจ็ก เกอร์ส ซึ่งเคยต้องคดีฆ่าคนตายแล้ว เจ็ก เกอร์สเป็นผู้ช่วยเหลือให้หลุกพ้นจากคดีคือมารดาของ เอสเทลล่านั้นเอง พิศยังได้ทราบว่าคอมเพย์สันอยู่ที่ลอนดอน และกำลังวางแผนทำลายพรอวิส เพื่อที่จะปกป้องพรอวิส พิศและ เฮอร์เบิร์ตจึงได้ช่วยกันวางแผนหาพรอวิสหนีข้ามช่องแคบไปยังประเทศฝรั่งเศส และพิพได้เตรียมที่จะไปพร้อมกับเขาค่าย แต่แล้วแผนการก็ต้องล้มเหลว เมื่อคอมเพย์สันได้หาเจ้าหน้าที่ศุลกากรจับพรอวิสขณะจะขึ้นเรือสินค้าที่กลางทะเล เมื่อสองศัตรูคู่แค้นได้พบกันก็เกิดการต่อสู้

ชุมชน ในที่สุดพรวิเศษมักก็รู้ได้ แต่เขาก็ถูกจับขังคุก และเสียชีวิตก่อนที่จะถูกนำเนเชอวอล

พิพได้ล้มป่วยเนื่องจากได้รับความกดดันจากเหตุการณ์ร้าย ๆ หลายอย่างที่ผ่านเข้ามาเนเชอวอล เมื่อเจอรานซาว จึงเดินทางมาคอยดูแลด้วยความรักและ เมตตาและยังช่วยจัดการเรื่องหนี้สินต่าง ๆ ที่พิพได้ก่อไว้ จากการใช้ชีวิตอย่างทุ่มเทเพื่อย่ำไร้สารมาเป็นเวลานาน เมื่อพิพอาการดีขึ้น เขาได้สานึกผิดที่เคยดูหมิ่นจริงว่าเป็นคนค่าคือย่ำไร้ความเป็นสุภาพบุรุษผู้ดี ทั้ง ๆ ที่จริงเป็นผู้ที่ให้ความรักและ เมตตาต่อพิพอย่างสม่ำเสมอตั้งแต่พิพยังเป็นเด็ก .พิพตั้งใจว่า เมื่อหายดีแล้ว เขาจะกลับมช่วยงานที่บ้านในชนบท และ เริ่มต้นชีวิตใหม่เพื่อรักษาจิตใจที่ปวดร้าวจากการสูญเสียเอสเทลล่า แต่เมื่อพิพได้พบว่าเจกาหลังจะแต่งงานใหม่กับบิคตี้ หญิงสาวผู้เป็นเพื่อนสนิท และ เข้าใจพิพมานาน เขาจึงตัดสินใจไปอยู่และหาธุรกิจกับเซอร์เบริที่ต่างประเทศ

หลังจากนั้น 11 ปี พิพได้กลับมาเยี่ยมจริงอีกครั้งพบว่าจริงมีความสุขกับครอบครัว มีลูกชายหนึ่ง และเจาได้ตั้งชื่อลูกชายว่าพิพ ด้วยความอาลัยและอยากรู้พิพได้เดินไปที่บ้านซาทิสเพื่อรำลึกถึงความหลัง เขาทราบว่าเอสเทลล่ามีชีวิตที่ใหม่ค่อยมีความสุข แยกกันอยู่กับสามีซึ่งรักร้ายต่อเธอ สามีผู้ที่รู้จักกันทั่วไปว่าเป็นคนที่ชอบคุยน้ำรั้อวอก รลก ชอบหาหาทรูทรกรรมและใจแคบ พิพทราบต่ออีกว่า ต่อมาสามีของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ อันเป็นผลจากการทรูทรกรรมว่าในขณะที่กำลังอยู่บนหลังมัน และ เอสเทลล่าได้แต่งงานใหม่ ขณะที่พิพเดินและทบทวนถึง เรื่องราวในอดีตคาเบงจนถึงบริเวณบ้านซาทิส ซึ่ง เหลือแต่รั้วล้อมรอบสวนเท่านั้น กวักกิ่งต่าง ๆ ได้ถูกพังหลายลง และบริเวณนั้นก็ล้อมรอบด้วยรั้วอย่างคร่าว ๆ พิพเดินเข้าไปในบริเวณบ้านท่ามกลางสิ่งสลักหักพัง เขาได้พบเอสเทลล่ายืนอยู่ พิพสังเกตเห็นว่าความสาวสวยของเธอได้จางหายไป แต่ความสง่าและมีเสน่ห์ซึ่งหาทำให้เขาหลงใหลยังคงปรากฏอยู่ พิพได้เห็นสิ่งใหม่ที่เคยปรากฏในหัว เธอมาก่อน คือ สายตาอันเศร้าสร้อย ซึ่งอดีตเคยเป็นดวงตาที่เต็มไปด้วยความภูมิใจในตัวเอง พิพรู้สึกว่เอสเทลล่ามีความอบอุ่นและเป็นกันเองอย่างที่ไม่เคยในอดีต ทั้งสองนั่งลงที่ม้าหินท่ามกลางความสงบเงียบ เอสเทลล่าได้เล่าให้พิพฟังว่า ที่ดินของบ้านซาทิสเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่เธอเหลืออยู่ และจะน้อมมาให้หลบลอยไปเช่นสิ่งอื่น ๆ เธอกล่าวว่า เป็นครั้งแรกเนเชอวอลที่มีความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่เช่นนั้น และเธอรูสึกเสียใจที่มองข้ามความดีของพิพ ในที่สุดทั้งสองได้ตกลงที่จะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป

1.2 Jane Eyre ในนวนิยายเล่มนี้เด็กภาพร่าที่จะนำมาวิเคราะห์คือ เจน แอร์

เจน แอร์เป็นเด็กภาพร่าอยู่ในความอุปการะของนางซาราห์ รัค (Sarah Reed) ผู้เป็นป้าสะนำ บิคามารดาเสียชีวิตตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กทารก มารดาได้มอบเงินให้มิสเตอร์รัค

ผู้เป็นที่ชายकुแล ก่อนลงเสียชีวิตเขาได้ฝากฝัง เจนาให้ภรรยาช่วยเลี้ยงดูร่วมกับลูกของนางทั้งสามคน เจนาอยู่ที่บ้านเกตสเฮ็ด (Gateshead Hall) เป็นเวลาสิบปี ได้รู้รสชาตของการถูกทอดทิ้ง และการถูกกระทำทารุณต่าง ๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง เธอถูกญาติชายทารุณร้ายเลื้อคไหล จึงฮึดสู้และถูกนางรีคทารุณโดยถูกขังในห้องร้างซึ่งลุง เคยเสียชีวิตานัน เจนาเสียใจและกลัวจนเป็นลมและล้มป่วยลง เพื่อเป็นการคักขังหาอยู่ยากและได้รับความแนะนำจากหมอบระจาบ้าน นางรีคได้จัดการให้เจนาไปอยู่โรงเรียนประจำชื่อโรวูด (Lowood School) ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กกำพร้าที่มีระเบียบวินัยเข้มงวดมาก เจนาเป็นเด็กขยันเรียนและมีความรับผิดชอบจึงเป็นที่รักของครูทุกคน โดยเฉพาะครูหนุ่ที่ชื่อเทมเปิล (Miss Temple) ผู้ซึ่งไม่เชื่อคำกล่าวหาว่า เจนาเป็นเด็กเลวร้าย มีช่วงระยะหนึ่งที่โรงเรียนโรวูดเกิดโรคระบาด ทำให้เด็กนักเรียนเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก และนางรีคได้ถือโอกาสตอบจดหมายไปยังลุงอีกคนหนึ่งของเจนาซึ่งขมขื่น และต้องการนำเจนาไปเลี้ยง เป็นบุตรบุญธรรม นางตอบว่าเจนาเสียชีวิตจากโรคระบาดครั้งนี้

หลังจากจบการศึกษาเจนาได้หางานเป็นครูที่โรงเรียนโรวูดอีกสองปีเมื่อครูเทมเปิลแต่งงานและลาออกจากโรงเรียน เจนาก็เกิดความเบื่อหน่ายต่อชีวิตที่จำเจ และคิดว่าถึงเวลาที่เธอต้อง เปลี่ยนชีวิตเช่นกัน เจนาลงประกาศหางานในหนังสือพิมพ์ และได้รับการว่าจ้างโดยนางแฟร์แฟซ (Mrs. Fairfax) แมบ้านของคฤหาสน์ธอร์นฟีลด์ (Thornfield) ให้เป็นครูสอนประจำบ้าน (Governess) มีนักเรียนหนึ่งคนชื่อ แอเดล วาเรนส์ (Adele Varens) เป็นลูกบุญธรรมของเจ้าของบ้าน คือ จอห์น เรสเคอร์ (Rochester) ผู้มีธุรกิจต้องเดินทางอยู่เสมอ นาน ๆ ครั้งถึงจะมาพักที่บ้านเจนาไม่ค่อยมีความพอใจต่อชีวิตเงียบ ๆ ในบ้านธอร์นฟีลด์อันเก่าแก่ และสวนที่งดงามทั้ง ๆ ที่มีห้องสมุดเต็มไปด้วยหนังสืออันหลากหลาย และห้องส่วนตัวที่น่าอยู่

เจนา พบเรสเคอร์ครั้งแรกหลังจากเธอทำงานที่บ้านธอร์นฟีลด์ได้ประมาณ 3-4 เดือน ขณะที่เดินทางไปหาธุระในเมืองมิลโคท (Millcote) เธอได้ช่วยเหลือเรสเคอร์ซึ่งประสบอุบัติเหตุตกจากหลังม้าได้รับบาดเจ็บโดยที่เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นนายจ้าง เจนามีความรู้สึว่าเรสเคอร์เป็นคนน่ากลัวเพราะความเจ้าอารมณ์ หูคจาหัววน ๆ แต่เขาก็ชื่นชมผลการทำงานของเธอและเปิดเผยว่า แอเดล เป็นลูกสาวของนักเดินระบำชาวฝรั่งเศสที่หลงกลวง เขาและทั้งลูกสาวให้ เจนาคิดว่าเรื่องเพียงเท่านี้ไม่น่าทำให้ตนายจ้างมีบุคลิกภาพที่แปรปรวนเช่นนั้นเลย

มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นที่บ้านธอร์นฟีลด์ เมื่อคืนวันหนึ่ง ขณะที่เจนาต้องตื่นมา กลางคืน เธอได้ยินเสียงแปลก ๆ ที่หน้าห้องจึงออกไปดูและพบว่าประตูห้องนอนเรสเคอร์เปิด

อยู่และมีพาหนะที่เคียง เขา เจนช่วยกับพาเธอเข้าบ้านเยือกสาคทาให้เคียงคู่มาด้วยน้ำ เธอ กาลังจะไปตามคนงานมาช่วย แต่จอร์เจสเคอร์สั่งห้ามไม่ให้เธอบอกคราห์รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เจน ำครู้สึกว่า บนชั้นสามมีหญิงประหลาดที่ส่งเสียงเหมือนคนบ้าอาศัยอยู่ จอร์เจสเคอร์ทำให้เธอคิดว่า ผู้หญิงคนนั้นชื่อ เกรซ พูลี่ (Grace Poole) ช่างเย็บผ้าคนงานของบ้านธอร์นฟิลล์ เมื่อจอร์เจส เคอร์ได้จากบ้านในหาตุรกีอีกครั้งหนึ่ง เขาได้หึงความลับสนไว้ให้เจน เธอเริ่มมีความรู้สึกรัก านตัวเขา

อย่างไรก็ตาม เป็นที่รู้กันว่าจอร์เจสเคอร์ได้ชอบผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่ง ชื่อ แบลนซี อินแกรม (Blanche Ingram) เขาได้ส่งจดหมายมาที่บ้านธอร์นฟิลล์ ให้เตรียมจตุที่พัคสำหรับ เธอและคณะ ระหว่างมีงานเลี้ยงชายคนหนึ่งชื่อริชาร์ด เมสัน (Richard Mason) ได้มาพบ จอร์เจสเคอร์และพักอยู่ด้วย ตกกลางคืน เมสันถูกทาร้ายจนเลือกออกที่หัวแหล่ เหตุการณ์นี้เกิดที่ บนชั้นสามของบ้าน เจนได้ช่วยนายจ้างปฐมพยาบาล และเป็นอีกครั้งหนึ่งที่เกรซ พูลี่ถูกตาหนิ

เจนต้องจากบ้านธอร์นฟิลล์ไปในระยะหนึ่ง เพื่อเยี่ยมนางริคที่ป่วยระยะนางได้ส่งคน ไปตามตัวเธอ ก่อนเสียชีวิตนางริคได้บอกเจนว่า จอนห์ แอร์ ผู้เป็นลุงอีกคนหนึ่งของเธอได้ พยายามคิดค่อสืบหาเจน แต่นางได้ขังเขาไว้ นางริคได้มอบจดหมายพร้อมที่อยู่ของลุงให้เจน และนางเสียชีวิตลงโดยปราศจากการยคิแต่อย่างใดจากลูก ๆ ของนาง

หลังจาก เจนกลับบ้านธอร์นฟิลล์ได้ไม่นาน จอร์เจสเคอร์ก็บอกรัก และขอแต่งงานกับ เธอ เธอตั้งใจแต่ก็ยังสงสัยและข้องใจในความจริงใจของเขา อย่างไรก็ตามเธอก็ตอบตกลงในที่สุด จอร์เจสเคอร์ใช้จ่ายเงินอย่างมากมายเพื่อเตรียมรับเจ้าสาวในอนาคต ซื้อรถม้าคันใหม่ สั่ง ักเสื้อผ้าสวยงามราคาแพงให้เจน เธอเฝ้ามองด้วยความน่สมบายใจ เพราะความที่เป็นผู้วิม ธรรมดาขอความเรียบง่ายของเธอนั่นเอง

ในวันแต่งงานที่โบสถ์ขณะที่พระกาลังทาพิธี มีคนคักค่านขึ้นกลางคืนว่าจอร์เจสเคอร์ แต่งงานแล้ว และมีผู้เห็นภรรยาเขาอาศัยอยู่ในบ้านธอร์นฟิลล์ พยานนั้นก็คือเมสันซึ่ง เป็นพี่ชายนั้น เอง จอร์เจสเคอร์ได้ร้องขอความเป็นธรรมคหาผู้เกี่ยวข้องไปที่ชั้นสามของบ้าน เพื่อให้คุณภาพ ของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาซึ่ง เป็นผู้วิม วิกลจริตที่ร้ายและถูกขังในห้องมีเกรซ พูลี่ เป็นผู้ควบคุม ดูแล เจนเกรงว่าตนจะถูกบังคับให้เป็นภรรยาคนนอกสมรสของจอร์เจสเคอร์ เข้าครู้ของวันรุ่งขึ้น เธอจึงหนีออกจากบ้านธอร์นฟิลล์

เมื่อเดินทางมาถึง เมืองไวท์ครอส (Whitecross) เจนซึ่งไม่มีเงินเหลืออยู่เลย ต้องขมขานไปหางาน จนานที่สุดมีสภาพเหมือนขอทาน ค้องขออาหารจากผู้มีเมตตา หลังจากนั้น

สามวัน เธอเป็นลมอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งคนาเข้าไปเสธที่จะช่วยเหลือ แต่เจ้าของบ้านคือ เซนต์ จอนห์ ริเวอร์ส (St. John Rivers) เป็นบาทหลวงได้ช่วยเหลือให้เธอเข้าไปพักผ่อนในบ้านท่ามกลางสายฝนที่ตกลงมาอย่างรุนแรง ภัยมีน้องสาวอีกสองคนคอยดูแลพยาบาลเงิน เมื่อหายเป็นปกติเงินได้ทำงานเป็นครูสอนนักเรียนซึ่ง เปิกใหม่ภัยความช่วยเหลือของ เซนต์ จอนห์

วันหนึ่ง เซนต์ จอนห์พบว่า เงินได้รับเงินมรดก 20,000 ปอนด์ จากลุงจอนห์ แอร์ นอกจากนั้นเธอยัง เป็นญาติกับครอบครัวริเวอร์สด้วย เงินรู้สึกดีใจที่มีญาติเป็นคนดีและน่ารัก เธอแบ่งเงินให้กับญาติทั้งสาม และปรับปรุงบ้านให้สวยงาม น้าอยู่ เซนต์จอนห์ได้ยื่นข้อเสนอขอแต่งงานกับเงิน และชวนไปทำงานเป็นครูสอนศาสนาที่ประเทศอินเดีย เธอได้ปฏิเสธเพราะไม่ประทับใจงานตัวเขาที่เป็นคนเย็นชา กอปรทั้งยังมีเจผูกพันจร เซสเคอร์อยู่

เงิน ได้กลับไปบ้านธอร์นทิลด์ พบว่าถูกไฟไหม้เหลือแต่ซาก สอบถามคนใกล้เคียงจึงได้ทราบว่า ภรรยาของเจ้าของบ้านเป็นคนจุฬาไฟและกระโดดลงมาเสียชีวิต ขณะที่จร เซสเคอร์ได้พยายามช่วยเหลือจนได้รับบาดเจ็บถูกคักแขนซ้ายและตาบอดทั้งสองข้าง เงินรับตามไปที่บ้านเฟรินคิน (Ferndean) ซึ่งจร เซสเคอร์พักอยู่ แล้ววันที่สุดทั้งสองก็แต่งงานกัน

1.3 Wuthering Heights นวนิยายเรื่องนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เทึกกาหรัลัคน คือ อิคคิลิฟ แคเธอริน ลินคัน และแฮร์คัน

ที่จะหาการวิเคราะห์

มิสเคอร์ลอควูด (Mr. Lockwood) ผู้เข้าบ้านธรัชครอสเกรนจ์ (Thrushcross Grange) ได้ไปเยี่ยมบ้านเวเธริงไฮท์ส (Wuthering Heights) พบว่าอิคคิลิฟเป็นเจ้าของบ้านที่นั่นมีธยายคัย และค่อนข้างโหดร้าย บล่อยาให้สุนัขในบ้านกัดคนโดยยีนหัวเราะอยู่ห่าง ๆ คินนั้นลอควูดจาเป็นต้องค้างที่เวเธริงไฮท์ส เนื่องจากหิมะตกหนัก นานห้องที่เขาพัก ลอควูดพบสมุดบันทึกของ แคเธอริน ลินคัน เขียนเล่าถึงเรื่องราวของเธอในสมัยเด็ก ๆ จากความเจ็บปวดของบาดแผลและอารมณ์ตั้ง เครียค ทำให้ลอควูดผันถึง เหตุการณ์ประหลาดและน่าสะพิงกลัวว่า มีหญิงสาวมาร้อง เรียกที่หน้าค่างห้องซึ่ง เขากำลังนอนอยู่ ลอควูดส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ ทำให้อิคคิลิฟเข้ามาในห้องนั้น และแสดงอาการประหลาดเหมือนคนวิกลจริตร้อง เรียกหาแคเธอริน ด้วยความทุกข์และอาลัย วันรุ่งขึ้นลอควูดกลับไปบ้านธรัชครอสเกรนจ์จึงซักถามเนลลี่ผู้เป็นแม่บ้านว่าให้เล่าถึงเรื่องราวของบุคคลต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ที่เวเธริงไฮท์สให้คนฟัง เนลลี่จึงเล่าว่า

มิสเคอร์เอิร์นชอว์ (Mr. Earnshaw) ชาวไร่แห่งคาบยอร์คเชียร์ (Yorkshire) เจ้าของบ้านเวเธริงไฮท์ส ที่ซึ่งบนเขาสลับซับซ้อนกลับจากธุระในเมืองลิเวอร์พูล

(Liverpool) พร้อมกับนาเก็กข้างถนนที่พบในเมืองมาเลี้ยงร่วมกับลูกชายหญิงสองคนชื่อ ฮินลีย์ (Hindley) และแคเธอรีน (Catherine) เขาได้ตั้งชื่อเด็กนั้นว่าฮิคคิลิฟ (Heathcliff) แคเธอรีนรักฮิคคิลิฟ แต่ฮินลีย์เกลียด เนื่องจากถูกแย่งความรักจากพ่อ ฮินลีย์ถูกส่งไปเรียนต่อในระดับวิทยาลัย และกลับมาพร้อมกับภรรยาชื่อฟรานซิส (Frances) เมื่อมิสเตอร์เฮิร์นชอว์เสียชีวิตลง ฮินลีย์ได้กลายเป็นเจ้าของบ้านจึงถือโอกาสระหาคารกคชั้ทารุณทั้งทางร่างกายและจิตใจ ฮิคคิลิฟ ทำให้ฮิคคิลิฟกลายเป็นคนโรคเรื้อรังอาชวาทและอารมณ์ขุ่นบึ้งอยู่เสมอ ส่วนแคเธอรีน ทั้ง ๆ ที่รักกับฮิคคิลิฟก็ยังชอบเอ็ดการ์ ลินตัน (Edgar Linton) ชายหนุ่มผู้ดีทายาทบ้านธริชครอสแกรนจ์ ที่ตั้งอยู่ในหุบเขาห่างออกไปทางตอนล่างของบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์

เมื่อฮิคคิลิฟได้ยินว่า แคเธอรีนไม่สามารถแต่งงานกับคนได้ เนื่องจากฐานะอันต่ำต้อยของตน จึงได้พละนปล้นออกไปจากบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ หลังจากนั้นแคเธอรีนก็แต่งงานกับเอ็ดการ์ เวลาผ่านไปได้ประมาณสามปี ฮิคคิลิฟกลับมาพร้อมกับมีฐานะร่ำรวยและทำทาง เป็นผู้ตี การกลับมาของฮิคคิลิฟ และความอิจฉาของเอ็ดการ์ สร้างความหคคกันแก่แคเธอรีนมาก ทำให้เกิดอาการป่วยทางจิต และเกิดความรู้สึกรักฮิคคิลิฟอย่างมากมายยิ่งกว่าที่เคยรัก แต่แคเธอรีนได้เสียชีวิตหลังจากให้กำเนิดลูกสาวคนแรกที่มีชื่อ เช่นเดียวกับเธอ แต่คนใกล้ชิดเรียกลูกสาวเธอว่า แคธี่ (Cathy)

ฮิคคิลิฟกลับมาครั้งนี้มีแผนการที่จะแก้แค้นฮินลีย์และสร้างความเดือดร้อนต่อเอ็ดการ์ เขารับคทาชนฮินลีย์ และห้าอยู่ที่บ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ หลังจากฟรานซิสผู้เป็นภรรยาเสียชีวิต ฮินลีย์ประหคคคั่วเลวลง เนื่องจากหคคห้ามความรักเสรีาม่งได้ เขากลายเป็นนักคีม นักการหนัน เมื่อเห็นฮิคคิลิฟมีเงินจึงได้ชวนไว้เป็นเพื่อนร่วมสนุก เฮฮา และถูกหลอกล่อให้นำเอาบ้านและทรัพย์สินออกจางอง

ส่วนอีซาเบลล่า (Isabella) น้องสาวของเอ็ดการ์ ลินตัน ได้หลงรักฮิคคิลิฟ จนหนีออกจากบ้านไปอยู่กับฮิคคิลิฟฐานสามีภรรยาที่บ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ ซึ่งการแต่งงานครั้งนี้ฮิคคิลิฟมีจุดประสงค์เพื่อการย้ายยุเอ็ดการ์ และถือโอกาสแก้แค้นตระกูลลินตัน ที่เคยถูกฮิคคิลิฟในสมัยเด็ก ๆ ค่อมาอีซาเบลล่าทนความโรคเรื้อรังของฮิคคิลิฟไม่ไหว แต่ก็ไม่สามารถหวนกลับมาหาที่ชายได้ เนื่องจากถูกคคคชจากกันเมื่อเธอหนีไปอยู่กับฮิคคิลิฟ จึงหนีไปอยู่ทางตอนใต้ใกล้เมืองลอนดอน และคลอกลูกซึ่งได้รับการตั้งชื่อว่า ลินตัน (Linton)

เมื่อฮินลีย์เสียชีวิตลง ฮิคคิลิฟได้กลายเป็นเจ้าของบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ เนื่องจากเขาเป็นผู้รับจางองบ้านของฮินลีย์ ยังผลให้ลูกชายของฮินลีย์ชื่อ แฮร์ตัน (Hareton) กลายสภาพ

เป็นเด็กอนาถาอยู่ภายใต้ความเงาของอิทธิพลของพี่สาว

อีซาเบลล่า เสียชีวิตขณะที่สิ้นคันทอายุได้ประมาณ 13 ปี ขณะที่ป่วยอยู่ เธอได้ร้องขอ
ให้เอ็ดการ์พี่ชายรับสิ้นคันทไปเลี้ยงดู แต่เมื่ออิทธิพลทราบเรื่อง เขาจึงใช้สิทธิ์ของความเป็นพ่อนำ
ตัวสิ้นคันทไปอยู่บ้านเวเธริงไฮท์ส ภัยที่เอ็ดการ์ไม่อาจตัดทันทได้ ช่วงเวลาผ่านไปอีกประมาณ
สามปี แคลรี่ ซึ่งขณะนั้นอายุได้ 16 ปี มีโอกาสไปที่บ้านเวเธริงไฮท์สด้วยความบังเอิญ และ
เธอประหลาดใจที่ได้พบสิ้นคันท เอ็ดการ์ได้พยายามปกปิดเรื่องสิ้นคันท เนื่องจากไม่อยากยุ่งเกี่ยว
กับอิทธิพล ดังนั้นแคลรี่จึงเก็บจดหมายในกล่อง ๗ ของธวัชชรสเกรนจจึงไม่เคยรับรู้เรื่องราว
ของบ้านเวเธริงไฮท์สเลย

อิทธิพลมีความโง่เขลาเป็นเจ้าของบ้านทั้งสองแห่ง จึงได้วางแผนให้แคลรี่แต่งงาน
กับสิ้นคันทลูกชายที่มีสุขภาพแข็งแรงส่วนเอ็ดการ์ได้เสียชีวิตจากโรคเรื้อรังแต่คาดหวังว่าแคลรี่จะมีผู้
คุ้มครองที่ดี ต่อมาสิ้นคันทเสียชีวิตโดยไม่ได้รับการเหลียวแลจากอิทธิพลเลย แคลรี่จึงต้องอยู่รับใช้
อิทธิพลที่บ้านเวเธริงไฮท์สในฐานะลูกสะใภ้ ส่วนบ้านธวัชชรสเกรนจอิทธิพลได้ประกาศให้เป็น
บ้านเช่า

มิสเตอร์ลอควูด ต้องกลับมาทำธุระที่ลอนดอน เมื่อเขากลับมาที่ฮอว์คเชียร์อีกครั้ง
หนึ่งจึงทราบว่าอิทธิพลได้เสียชีวิตแล้ว และแคลรี่กำลังจะแต่งงานกับแฮร์ตันและจะย้ายไปอยู่ที่ธวัช
ชรสเกรนจ ภัยจะปิดเวเธริงไฮท์สและเหลือเพียงคนใช้เก่าแก่ที่เฝ้าอยู่หนึ่งคน

2. ลักษณะนิสัยของเด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด

2.1 เจน แอร์

2.1.1 บุคลิกภาพที่สับสนนี้สังคม

เจน เป็นเด็กที่มีลักษณะซึมเศร้าชอบอ่านหนังสือคามลาห์เจียบ ๗ เธออยู่
ในบ้านเกตสเฮ็คอย่างโดดเดี่ยวและมีความสุข "I was a discord in Gateshead-
hall : I was like nobody there : I had nothing in harmony with Mrs.
Reed or her children, or her chosen vassalage..." (Bronte. 1980 : 15)
หากวันไหนต้องออกไปเดินเล่น ภัยเฉพาะในวันที่มีอากาศหนาวเธอจะดีใจ "...I never
liked long walks, especially on chilly afternoons : dreadful to me
was the coming home in the raw twilight,..., and a heart saddened by
the chidings of Bessie, the nurse,..." (Bronte. 1980 : 7) พฤติกรรมอื่น ๆ

ที่สนับสนุนลักษณะนี้ก็คือ

ในวันฉลองเทศกาลคริสต์มาส และขึ้นปีใหม่ของบ้านเกตสเฮ็ค เจนซึ่งถูกห้ามไม่ให้ร่วมงาน ยืนที่หัวบันไดมองดูความวุ่นวายของคนใช้ที่เดินเข้า ๆ ออก ๆ ห้องจัดเลี้ยง เธอได้ยินเสียงเพลงและการสนทนาที่ลอคออกมาขณะที่ประตูเปิดปิด ด้วยความรู้สึกว่าน่าอียายไปสังสรรค์เสวนาคำย " ...To speak truth, I had not the least wish to go into company, for in company I was very rarely noticed;..." (Bronte. 1980 : 28) เธอมีความพึงพอใจที่จะอยู่กับเบสซีผู้เป็นที่เลี้ยงอย่างเจียม ๆ มากกว่าการต้องไปหาควีนส์คอร์ทหน้ามิลลิสรีคและแขกของนาง

ความรู้สึกพึงพอใจต่อการอยู่คนเดียวปรากฏอีก เมื่อเจนไปอยู่โรงเรียนเรลวูด ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กกำพร้า วันแรกของโรงเรียนเธอสังเกตว่า ไม่มีครูคนไหนเลยที่ประทับใจและน่าชื่นชม เมื่อเสร็จสิ้นการเรียนภาคเช้า พักทานอาหารเที่ยงแล้วครูสั่งให้นักเรียนออกไปเล่นที่สวนครัว เจนก็ยังไม่ได้คุยกับใครเลย และอีกเหตุการณ์หนึ่งขณะที่เจนทำงานที่บ้านธอร์นฟิลล์ เธอฝันจาบเป็นเพื่อนแอสเคลนในงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างแขกที่ไปพักบ้านธอร์นฟิลล์โดยน่าอียายชักเจนนายจ้าง และหวังว่ามีมิลลิสเพร์แพทซ์ผู้ที่เธอนั้นก็จะไปร่วมงานด้วย

"I will not give him that trouble ... I will go, if no better may be : but I don't like it. Shall you be there, Mrs. Fairfax?" (Bronte. 1980 : 171)

2.1.2 มีความหวาดกลัวสูง

เจนอาศัยอยู่บ้านเกตสเฮ็คจนอายุได้ 10 ขวบ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เธอไม่เคยบริภาษหรือมีปฏิริยาต่ออาการกลั่นแกล้งของญาติ ๆ โดยเฉพาะจอห์น เจนเก็บความรู้สึกต่าง ๆ ไว้ เนื่องจากเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะไปร้องเรียนกับใครานเมื่อพวกคนบ้านนี้มีครอยอยากมีเรื่องกับจอห์น โดยเฉพาะเข้าข้างเธอ ส่วนนางรีคก็มักจะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ไม่สนใจหรือรับรู้เรื่องที่เจนถูกกระทำทารุณ แม้ว่าหลายครั้งที่ลูกชายนางได้กระทำต่อหน้า จอห์นชมเชยรังแกเจนเสมอจนเธอเกิดความรู้สึกหวาดกลัววอนทุก ๆ ครั้งที่จอห์นเข้ามาใกล้

"He bullied and punished me : not two or three in the week, nor once or twice in the day, but continually : very nerve I had feared him, and very morsel of flesh on my bones shrank when he came near..." (Bronte. 1980 : 10)

เหตุการณ์อีกประการหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า เจนมีความหวาดกลัวสูง คือ เมื่อเธอถูกนางรีคส่งชังงานห้องสีเคงอย่างน่าขุติธรรม อันเป็นการทารุณจิตใจเธอมาก เธอต้องอยู่คนเดียวในห้องที่ลู่ได้เสียงวีวีก เมื่อเห็นแสงสว่างแว็บเข้ามาในห้อง เธอก็จินตนาการว่าสิ่งร้าย ๆ กำลังเข้ามาใกล้ตัว เกิดความเครียดอย่างแรง หายใจไม่ออก หมกสิ้นความมอกทน ส่งเสียงร้องให้กำลังออกมา และเมื่อนางรีคเค้นจึงขึ้นมาที่ห้อง เจนได้อ่อนวอนขอรับโทษอย่างอื่นแทน นางรีคไม่ยอมแต่กลับคว่ำเจนต่าง ๆ นา ๆ ผลักเธอเข้ามาในห้องแล้วล็อคประตู เจนเกิดความกลัวมากจนกระทั่งเป็นลมหมดสติ "...I heard her sweeping away; and soon after she was gone, I suppose I had a species of fit : unconsciousness closed the scene." (Bronte. 1980 : 18)

เหตุการณ์ที่ถูกชังงานห้องสีเคงเป็นเวลานานได้ฝังอยู่ในใจเธอ จนทำให้เจนคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ร้ายกาจมาก และคงไม่มีใครที่จะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นได้ ด้วยความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เธอเกิดอาการหวาดวิตก และรู้สึกไม่สบายใจมาก เมื่อถูกถามตัวให้ไปพบนางรีคที่ห้องอาหาร เจนยืนตัวสั่นอยู่หน้าห้องนานถึงสิบนาทีโดยไม่กล้าเข้าไป ด้วยความกลัวว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นอีก "...I stopped, intimidated and trembling. What a miserable little paltroon had fear, ... ten minutes I stood in agitated hesitation : ..." (Bronte. 1980 : 31)

ที่โรงเรียนลวูด เหตุการณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงความหวาดกลัวสูงของเจน ก็ปรากฏอีกเมื่อบรอกเคอเฮิร์สมาเยี่ยมโรงเรียน เรื่องที่เจนหวังใจว่าเธอจะได้นำคำพูดของนางรีคที่กล่าวหาเธอว่า เป็นเด็กที่ความประหลาดใจและชอบโกหก มาเล่าให้ให้ครูใหญ่และครูทุกคนในโรงเรียน ขณะที่บรอกเคอเฮิร์สคุยเบา ๆ กับมิสเทมเปิลผู้เป็นครูใหญ่ เจนจึงที่สายตามิสเทมเปิลอย่างวิตกและทุกข์ทรมาน คาดว่าวันอีกวันทีไรนาที่นี่เธอจะต้องถูกมองด้วยสายตาที่ดูถูกและเหยียดหยาม "...and I watched her eye with painful anxiety, expecting every moment to see its dark orb turn on me a glance of repugnance contempt..." (Bronte. 1980 : 62) และเมื่อเจนทบทวนขนานคนแตกที่เห็น บรอกเคอเฮิร์สไล่ส่งเธอออกมาหน้าชั้นนั้น เจนก็เกิดความกลัวจนไม่อาจก้าวขาออกมาได้ด้วยตัวเอง

"Of my own accord, I could not have stirred; I was paralyzed : but the two great girls who sat on each side of me, set

me on my legs and push me towards the dread judge,..." (Bronte. 1980 : 66)

และสุดท้ายเมื่อคืนวันก่อนพิธีแต่งงานกับโรเซเตอร์ทั้ง ๆ ที่เขาได้เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมหมด เธอก็ยังมีความรู้สึกเร่าร้อนใจ และหวาดกังวลต่อการจะมีชีวิตใหม่ จนน่าอึ้งอยู่ในบ้านได้ต้องลงไปเดินเล่นในสวนยามดึกคืน

"... not only the anticipation of the great change - the new life which was to commence tomorrow : both these circumstances had their share, doubtless, in producing that restless, excited mood which hurried me forth at this late our into the darkening grounds;..." (Bronte. 1980 : 278)

จะเห็นได้ว่าความหวาดกังวลสูงของเจน สะท้อนให้เห็นได้ชัดเจนตั้งแต่อยู่ในวัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ดังเช่นตัวอย่างที่ได้ยกขึ้นมากล่าว

2.1.3 ก้าวร้าว

เจนเริ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวปรากฏให้เห็นเมื่ออายุได้ 10 ขวบ เธอถูกจอห์นแกลิ่งและहारวีย์จนรู้สึกว่ามีเลือกไหล ความรู้สึกที่เคยหวาดกลัวสูงลิ้นในกลายเป็นความรู้สึกใหม่ที่บอกตนเองว่าต้องหาอะไรสักอย่าง ซึ่งเธอก็มีเป้าหมายว่าได้หาอะไรลงไป แต่ก็ยังผลาให้จอห์นเลิกहारวีย์เธอ และร้องไห้ร้องออกไป "...I don't very well know what I did with my hands, but he called me "Rat! rat!" and bellowed out aloud..." (Bronte. 1980 : 11)

และเมื่อเจนถูกนางอับบิงที่ห้องสี่แคว ครอบงำที่เลี้ยงและคนใช้ช่วยกันทั้งลากทั้งจูง เธอจะต่อต้านในตลอดทางจนเบสซี่ต้องออกปากให้เอนอหจับมือทั้งสองของเธอไว้ "Hold her arms, Miss Abbot; she's like a mad cat" (Bronte. 1980 : 12) เมื่อถึงห้องสี่แควทั้งสองพาเจนไปที่ม้านั่ง ทันทีนั้นเธอก็สบริงตัวลุกขึ้นทันที จนเบสซี่ร้องขึ้นว่า หากยังแสดงฤทธิ์ต่ออีกก็จะถูกมัดให้ติดกับเก้าอี้แน่นอน "...Miss Abbot, lend me your garters: she would break mine directly." (Bronte. 1980 : 12)

เจนได้คบกับนางริคควยภริยาและวาจาที่รุนแรงมาก สำหรับเด็กวัยขนาดเธอที่จะปฏิบัติต่อผู้ใหญ่ เมื่อนางริคเส้าให้บรอกเคอเอิร์สว่า เจนเป็นเด็กที่มีความประหลาดเกินและชอบบิดพลิ้ว นางอยากให้ทางโรงเรียนลวดคววชันเจนอย่างเข้มงวดในเรื่องระเบียบวินัย

"I am glad you are no relation of mine : I will never call your aunt again as long as I live. I will never come to see you when I am grown up; and if any one asks me how I liked you, and how you treated me, I will say the very thought of you makes me sick,..." (Bronte. 1980 : 37)

ความก้าวร้าวของเจนสะท้อนให้เห็นได้อีกจากคำพูดของเธอ เมื่อเป็นนักเรียนที่รูดูค เจนได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่เขาเล่นถูกครูทำโทษอย่างน่าเป็นธรรมว่า หากคนร้ายร้ายและอยู่กรรมาได้รับความปรานีและ เชื้อพียง คนร้ายกาจเหล่านั้นก็จะทำอะไรได้ตามอาเภอใจจนมีการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลง หากเราถูกคืออย่างนั้นมีเหตุผล เราควรตีตอบอย่างแรง เพื่อเป็นการสั่งสอนคนนั้นมาให้ทำอีกต่อไป

"...when we are struck at without a reason, we should strike back again very hard; I am sure we should so hard as to teach the person who struck us never do it again... I must resist those who punish me unjustly..." (Bronte. 1980 : 58)

พฤติกรรมก้าวร้าวของเจนที่จะเอ่ยถึงอีกครั้งคือ เมื่อเจนหนีร เซสเคอร์ ไปหลังจากทราบว่าเขามีภรรยาที่ยังมีชีวิตอยู่ เธอได้พักอาศัยกับพี่น้องตระกูลรีเวอร์สและทำงานเป็นครูสอนเด็กยากจนในโรง เรียนที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ชื่อมอร์ตันริคยความช่วยเหลือของ เซนห์จอห์น ต่อมาเขาเสนอขอเจนแต่งงาน แล้วชวนไปเป็นอาสาสมัครสอนศาสนาที่ประเทศอินเดีย เจนเห็นว่าเซนห์จอห์นไม่มีความรักต่อเธอ เขาเพียงแต่ต้องการผู้ช่วยทำงานเท่านั้น เธอได้ตอบเขาไปด้วยท่าทางและน้ำเสียงดูหมิ่นต่อคำเสนอนั้นว่า "I scorn your idea of love,... I scorn the counterfeit sentiment you offer : yes, St. John, and I scorn you when you offer it." (Bronte. 1980 : 413)

2.1.4 บมค้อย

เจนมีบมค้อยในเรื่องรูปร่างหน้าตาและสภาวะภาพของเธอ ใจก็มีพฤติกรรมต่าง ๆ ที่สะท้อนคตินี้ดังนี้

เธอรูสึกเศร้าเมื่อนึกถึงการต้องทำตัวลับ เพราะจิตสำนึกในเรื่องความต่ำค้อยทางกายภาพ เมื่อเปรียบเทียบกับญาติ ๆ ทั้งสาม "...a heard saddened by the consciousness of my physical inferiority to Eliza, John, and

Georgiana Reed." (Bronte. 1980 : 7)

เจนครุ่นคิดอย่างน้อยอาจ แค้นใจว่า หากเธอเป็นเด็กหน้าตาสวย น่ารักมีชีวิตชีวา แม้จะยากไร้ซึ่งเงินทองและเพื่อนฝูง เช่นปัจจุบัน นางรีคคงมีความอดทนต่อเธอมากกว่านี้ และญาติ ๆ คงปฏิบัติต่อเธอ เช่นคนที่มีจิตใจ และความรู้สึก และท้ายสุดพวกคนาซังคงเปลี่ยนความคิดว่า เธอต้องเป็นแพะผู้รับบาปตลอดไป ซึ่งความคิดเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความมีมั่งคั่งของเธอ และเมื่อเบสซีแอบเยี่ยมเจนที่รลูด ก่อนวันออกเดินทางไปรับงานใหม่ที่บ้านธอร์นฮิลด์นั้น เบสซีพูดถึงเรื่องความเปลี่ยนแปลงในตัวเจน ที่นางมองเห็นได้ว่าเธอมีลักษณะที่เป็นสุภาพสตรี ส่วนรูปร่างหน้าตาไม่เปลี่ยนแปลง เพราะตอนเด็ก ๆ เธอก็ไม่สวย เจนได้ฟังก็ยิ้มที่เบสซีพูดจาตรงไปตรงมา แต่จริง ๆ แล้วเธอก็ยอมรับว่า ความสวยงามภายนอกก็มีความสำคัญโดยเฉพาะในวัยที่เป็นสาว และเธอก็มีความปรารถนาเช่นกัน

"...I confess I was not quite indifferent to its import : at eighteen most people wish to please, and the conviction that they have not an exterior likely to second that desire brings anything but gratification" (Bronte. 1980 : 92)

ในวันแรกที่บ้านธอร์นฮิลด์ ขณะที่เจนตื่นขึ้นมาแต่งตัวในตอนเช้าตรู่ เพื่อลงไปทานอาหารกับนางแพร์แชซ เธอยอมรับกับตนเองว่าบางครั้งเธอรูสึกเสียใจที่มีรูปร่างหน้าตาไม่สวย และคิดว่าการที่มีตัวเล็ก ผิวซูบซีด รูปร่างไม่สมส่วนช่างเป็นความอัปยศเสียจริง

"...I sometimes regretted that I was not handsomer : I sometimes wished to have rosy cheeks, a straight nose, and small cherry mouth;...I felt it a misfortune that I was so little, so pale, and had features so irregular and so marked..." (Bronte. 1980 : 99)

และการที่เธอต้องเก็บกดความรู้สึกที่มีต่อจอร์เจสเทออร์กี เป็นเพราะเกรงว่าภาพลักษณ์ของเธอนั้นเป็นเพียงแค่ครูรับจ้างสอนตามบ้าน ไร้ญาติขาดมิตร ไร้ความสวย แล้วก็จนอีกด้วย (Portrait of Governess, disconnected, poor and plain) จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะให้ใครทราบถึงความรู้สึกที่แท้จริงของเธอ อันแสดงออกถึงการมีมั่งคั่งนั่นเอง

2.1.5 อารมณ์อ่อนไหวและจริงจังในเรื่องความรัก

เจนเป็นเด็กที่มีจิตใจอ่อนไหวและจริงจังในเรื่องความรักมาก เมื่อเธอถูกบรอกเคอเฮิร์สประจานต่อหน้าครูและนักเรียนทั้งโรงเรียน ก็คิดว่าชีวิตได้หมดสิ้นแล้ว และไม่

มีโอกาสจะลุกขึ้นต่อสู้อีกต่อไปอย่างแน่นอน "...and could I ever rise more? "Never" I thought; and ardently I wish to die..." (Bronte. 1980 : 69) เมื่อเฮเลนแอนมากุญและเอ็ดเวิร์ดใจ โดยเตือนสติเจนว่าไม่ต้องกังวลใจมาก เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าบรอกเคอเฮิร์ส เป็นคนร้ายกาจจนไม่มีใครชอบ นาน ๆ ไปทุกคนก็จะลืมเรื่องราวที่เขาพูดไว้ ขอให้เจนทำดีต่อไป เฮเลนได้ให้ข้อคิดที่ หากคนทั้งโลกเกลียดเจนเชื่อว่าเธอเป็นเด็กเลวร้าย ในขณะที่จิตสำนึกของเจนยอมรับตัวเอง และคิดว่าคนนั้นผิด ก็ในวันนั้นที่เจนจะอยู่คนเดียวปราศจากเพื่อน แต่เจนได้โต้แย้งว่า หากคนอื่นไม่รักเธอแล้วก็ขอตายดีกว่า เธอทนไม่ได้ที่จะต้องอยู่คนเดียวและถูกรังเกียจ "...if others don't love me, I would rather die than live.. I cannot bear to be solitary and hated,..." (Bronte. 1980 : 70) และเจนยังกล่าวต่ออีกว่า หากเธอต้องการความรักจากคนที่เธอรักจริงแล้ว เธอจะยอมทำอะไรอย่างเพื่อทำให้ได้มันมา "...to gain some real affection from you, ... or any other whom I truly love, I would willingly submit to have the bone of my arm broken, or to let a bull toss me..." (Bronte. 1980 : 70)

2.2 พิพ

2.2.1 มีความหวาดกลัวสูง

พิพเป็นเด็กที่ไม่น่ามีความสุข และมีความหวาดกลัวสูง รู้สึกตัวว่ามีบางที่ เกิดมาแล้วทำให้บิดามารดาและพี่น้องคนอื่น ๆ อีกหลายคนต้องกายไป เวลาที่เขาไม่สบายใจ เขามักไปที่สุสานข้าง ๆ โบสถ์ ใช้เวลาอยู่ที่นั่นเป็นประจำทุกวัน จนวันหนึ่งถูกรังเกียจและข่มขู่จากนักโทษ แพศญาเห็นอาหาร เครื่องดื่ม พร้อมถ้วยตะใบเหล็กมาให้ เมื่อพิพกลับบ้านพบเจนนั่งอยู่คนเดียว และบอกพิพว่าพี่สาวเดินเข้า ๆ ออก ๆ พร้อมถ้วยน้ำเขียวเพื่อคามหาพิพหลายรอบแล้ว พิพได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกหวาดหวั่นไม่สบายใจมาก คิดว่าคงถูกลงโทษอย่างแน่นอน "At this dismal intelligence, I twisted the only button on my waistcoat round and round, and looked in great depression at the fire..." (Dickens. 1974 : 20) และคืนนั้นพิพครุ่นคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่พบนักโทษแพศญา และการสำนาคของเขาวางจะนำสิ่งของที่ชายแบลคนำนั้นต้องการไปให้คนคอนเข้า ได้สร้างความหวาดกลัวสูงให้พิพจนไม่อาจนอนหลับได้ "...I was afraid to sleep, even if I had been inclined, for I knew that the first faint dawn of morning I must rob the pantry..." (Dickens. 1974 : 26)

เหตุการณ์ในวันคริสต์มาส ก็สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมของพิทหลาย ๆ ประการที่มีความหวาดกลัวสูง คือ เมื่อเขารับเชิญประจำปีของบ้านมาร่วมรับประทานอาหาร พิทต้องนั่งตัวสั่นอยู่ท่ามกลางผู้เฒ่าที่ขบถขบถ เขาคิดความผิดความบกพร่องของพิทมาเป็นเรื่องสนทนา และเมื่อมิสเตอร์หิมเบิลซุกคาลังยกแก้วรับดื่มน้ำคั้นดื่ม พิทก็เกิดอาการเกร็ง มือและเท้าออกเขียว ขาวที่จะไว้แน่น เขารู้ดีว่ามันเป็นน้ำผสมน้ำมันดิน (Tar-Water) ที่เขานำมาแทนที่บนโต๊ะ ซึ่งเขาแอบนำใบไม้ให้ชายแปลสภาพน้ำเมื่อเขานี้ มิสเตอร์หิมเบิลซุกมีอาการสาหัสหน้าแดงกำ รัง เขาพาไปนครัว เขากลับเข้ามาในห้องอาหารแล้วพูดว่า "tar-water!" ทำให้พิทสะดุ้งเขือก จนกระทั่งโต๊ะอยู่เลื่อนออกไป "...I moved the table, like a Medium of the present day, by the vigour of my unseen hold upon it" (Dickens. 1974 : 38) ที่สาวพิทจะระแวงว่าขึ้นว่าเป็นไปได้อย่างไร แต่เธอก็ต้องงุนงงวามในการจัดหายามาให้เขากพิทจึงรอดตัวไป พอที่สาวลูกจากรักที่เตรียมไปหมั้นพ่ายพม่าตัดใจให้เขากซึ่งกำลังรอดด้วยความกระตือรือร้น และเช่นเดียวกับพิทได้พาไปให้ชายแปลสภาพน้ำแล้วเมื่อเขานี้ พิทคิดด้วยความประหลาดใจว่าคราวนี้คงไม่รอดจากการถูกจับไปได้อย่างแน่นอน

"I clutched the leg of the table again immediately, and pressed it to my bosom as if it had been the companion of my youth and friend of my soul. I foresaw what was coming and I felt that this time I really was gone." (Dickens. 1974 : 39)

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าที่สาวเดินเข้ามาในนครัว เห็นมิสเตอร์หิมเบิลซุกเตรียมมีคสำหรับตัดแขกคนอื่น ๆ ก็แสดงออกว่าจะต้องมีความสุขที่ได้ทานของอร่อย พิทเกิดความกลัวจนขึ้นสมอง นอนไม่ใจว่าร้องเสียงหลงออกไปจริง ๆ หรือจินตนาการเอาเอง เขารู้สึกมีความภาคภูมิใจมากจนทนไม่ไหวบ่นสอซอที่เกี่ยวกับไว้แน่น แล้ววิ่งหนีออกไป

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ เมื่อพิทมาทำงานที่บ้านซาทิส เขาได้พบเซอร์เบริท พอคเกต หลานชายของมิสเตอร์แซม ซึ่งได้ชักชวนพิทให้ไปต่อยกันที่สนามหญ้า เซอร์เบริทถูกชกล้มลงไปที่พื้นแล้วเลือดไหลออกที่จมูก แต่เขาก็ลุกขึ้นมาจับมือพิทก่อนจากไป เหตุการณ์นี้ได้สร้างความกังวลให้พิทมาก เขากลัวว่าจะถูกตำรวจจับที่ท่าร้ายลูกหลานผู้ดีจนเสียชื่อเสียง เขากลัวมากจนถึงต้องเก็บตัวภายในบ้าน 2-3 วัน หากจำเป็นต้องออกไปหาธุระ เขาก็ต้องจ้องมองที่ประตูด้วยความหวาดหวั่นว่าจะถูกตะครุบตัวโดยตำรวจ

"My mind grew very uneasy on the subject of the pale

young gentleman. The more I thought of the fight... The more certain it appeared that something would be done to me,... and that the law would avenge it..." (Dickens. 1974 : 97)

อาจกล่าวได้ว่าความหวาดกลัวสูงของพิพได้สะท้อนให้เห็นชัดเจนนอกทั้งเรื่อง ทุกก้าวขั้นของชีวิตพิพ ระยะเวลาที่ทำงานเป็นลูกน้องโรงก็หัววันวิทกว่าเอสเทลล่าจะมาเห็นเขาในสภาพที่สับสน มอมแมม ทำงานอยู่ในโรงงานก็เหล้า และเธอจะต้องถูกเหยียดหยามเขาแน่นอน เมื่อโชคก็ทำให้บอยล์นอนคอน พิพที่มีความกังวลล้นเกินกว่าใครคือผู้ถูกแกม เขากะวนกระวายไม่สบายใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ จนอายุได้ 21 ปี ครบกำหนดตามที่เจ็กเกอร์สได้ตกลงไว้ พิพก็ต้องผิดหวังและรอไปอีกจนกระทั่งอายุได้ 23 ปี เมื่อทราบความจริงพิพก็แทบจะล้มทั้งยืนไม่ยอมเชื่อว่ามีภรรยาคนไหนที่เคยช่วยเหลือสมัยเด็ก ๆ คือผู้ถูกแกมเขา

"I could not have spoken one word, thought it had been to save my life. I stood, with a hand on the chair-back and a hand on my breast, where I seemed to be suffocating- I stood so, looking wildly at him, until I grasped at the chair, when the room began to surge and turn..." (Dickens. 1974 : 302-303)

2.2.2 จิตใจอ่อนไหวและสับสนทางด้านการรู้สึกผิดและชอบ

พิพเป็นคนที่จิตใจอ่อนไหวง่ายต่อการชักนำให้หลงผิด เขายอมช่วยเหลือนักโทษในการนำอาหาร เครื่องดื่ม และตะไบเหล็กมาให้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าการจะทำได้เช่นนั้นเขาต้องไปขโมยของจากพี่สาว ซึ่งมันเป็นการกระทำผิด "...The guilty knowledge that I was going to rob Mrs. Joe... almost drove me out of my mind..." (Dickens. 1974 : 24) พฤติกรรมอื่น ๆ ที่สนับสนุนมตินี้ที่สมควรกล่าวถึงคือ

พิพรู้สึกเกรง อับอาย น้อยใจ จนถึงกับร้องไห้ เมื่อถูกเอสเทลล่าถูกเหยียดหยาม ว่าเป็นเด็กชั้นต่ำ มีอหยาบกระด้าง ใส่รองเท้าบูทหนาเตอะ และกระทำกับเขาเช่นสุนัข เมื่อเธอนำอาหารมาให้

"...I looked about me for a place to hide my face in, and got behind one of the gates in the brewery-lane, and leaned my sleeve against the wall there, and leaned my forehead on it and cried... so bitter were my feelings..." (Dickens. 1974 : 69)

เหตุการณ์ที่ที่สาวถูกทารุณด้วยลูกตุ้มของโชทรวน จนสูญเสียความทรงจำ กลายเป็นคนพิการทางสมองไม่สามารถพูดได้ พิพริวส์ก็มาสบายใจ เมื่อคิดว่าเขาเป็นผู้จัดหาเครื่องมือเพื่อทารุณที่สาวแม้จะมาได้เจตนาก็ตาม เขาคิดแล้วคิดอีกว่าจะเล่าเรื่องนี้ให้โจฟังดีหรือไม่ เพื่อจะให้เป็นประโยชน์ต่อการสืบหาคนร้ายต่อไป แต่ด้วยความเกรงกลัวว่าจริงจะเกลียดตนเอง พิพริวส์เลยปิดปากเงียบ "...However, I temporized with myself, of course - for was I not wavering between right and wrong, when the thing is always done?..." (Dickens. 1974 : 123)

คืนสุดท้ายที่พิพริวส์นอนในห้องตัวเองที่บ้านโจ ก่อนออกเดินทางไปอยู่ลอนดอน เขาคิดถึงความไม่สบายใจที่บอกโจว่าไม่ท้องลำบากไปส่ง เนื่องจากเขาจะออกเดินทางในตอนเช้าครู ซึ่งความจริงแล้วพิพริวส์อยากให้เห็นตนเองแต่งตัวหรูเป็นผู้ดี แล้วเดินกับโจซึ่งแต่งตัวบอน ๆ เขาเกือบเปลี่ยนใจบอกให้โจรับด้วย แต่เขาก็เพียงแต่คิดเท่านั้น

"...I had pretended with myself that there was nothing of this taint in the arrangement;... I felt compelled to admit that it might be so, and had an impulse upon me to go down and entreat Joe to walk with me in the morning. I did not. (Dickens. 1974 : 157)

พิพริวส์ชอบเอสเทลล่าและอยากหาตัวให้เธอนิยมยกย่อง ทั้ง ๆ ที่เห็นด้วยกับบิดาที่เตือนสติเขาว่า เอสเทลล่ามีหน้าที่การชั่วคราว ด้วยความคับข้องใจเขาคิดว่าน่าจะทารุณตัวเองโดยกระชากผมตนเองแรง ๆ และนี่ก็อยากจะชกหน้ากับก้อนหิน เพื่อเป็นการลงโทษตัวเอง "...it would have served my face right, if I had lifted it up by my hair, and knocked it against the pebbles as a punishment for belonging to such an idiot." (Dickens. 1974 : 130)

การที่พิพริวส์ใจอ่อนน้าวและสับสนทางด้านความรู้สึกนึกและชอบนั้น สะท้อนให้เห็นได้อย่างเด่นชัดดังคำกล่าวของลีวีส์ในเรื่อง *Dickens the Novelist* ว่า พิพริวส์เป็นคนอารมณ์อ่อนน้าวและสับสนทางด้านศีลธรรมเนื่องจากถูกอบรมเลี้ยงดูมาโดยที่สาวที่อารมณ์ฉุนเฉียวและอหิวาต์ธรรมต่อเขา และยังเรียกขานให้พิพริวส์มีความกตัญญู ที่นางได้เลี้ยงดูเขาอย่างเข้มงวด (Leavis. 1970 : 287)

2.2.3 บทกวี

พิทเป็นคนมีมมค้อยานในเรื่องสถานภาพทางสังคมของเขา กล่าวคือ หลังจากได้ใบสัมพัทธ์กับชีวิตในบ้านชาทิส และถูกเอสเทลล่าถูกเหยียดหยามว่าเป็นเด็กผู้ใช้แรงงานชั้นต่ำ มีมือขาบกร้าน ไร้ร่องเท้าบุพพนาเคอะ ทำให้พิทรู้สึกน้อยใจและแค้นใจในสถานภาพและความ เป็นอยู่ของคนเวรดังที่ พิทเล่าให้ฟังว่า "...I felt very miserable,... and that I knew I was common, and that I wished I was not common, ..." (Dickens. 1974 : 76) บ้านซึ่งแม้จะมองว่าสถานที่ทำให้เขา รู้สึกอับอายนัก เพราะมีที่สาวที่ อารมณ์ร้าย แต่เขาก็มีความพอใจเนื่องจากมีใจอยู่ด้วย บัดนี้พิทกลับรู้สึกว่ามันช่างขมขื่น คูาร ุรสนิยมเสียจริง เขาจะข่มขอมให้มิสฮาวีแซมและเอสเทลล่ามาเห็นอย่างแน่นอน และขณะที่พิท ทางการเป็นผู้ช่วยเจนนี เขามีความวิตกกอยู่เสมอด้วยความกลัวว่าเอสเทลล่าจะมาเห็นเขาในสภาพ ที่สปรกจากการทำงานในโรงตีเหล็ก "...I was haunted by the fear that she would, sooner or later, find me out, with a black face and hands, doing the coarsest part of my work,..." (Dickens. 1974 : 110)

ความรู้สึกค้อยของพิทนี้สะท้อนให้เห็นให้อีก เมื่อเขาปรับทุกข์ให้บิดักี้ฟังว่า เขาไม่มีความสุขต่อสภาพชีวิตเขาในทุกวันนี้ "...I am not at all happy as I am. I am disgusted with my calling and with my life..." (Dickens. 1974 : 128)

จากพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพิทมีมมค้อยานเรื่องสถาน- ภาพของตนเอง สภาพบ้านและที่ทำงาน และเมื่อเขาได้รับชด มีชีวิตอยู่ในสังคมอีกระดับหนึ่ง พิทก็เกิดความสับสนในเรื่องค่านิยม มองเห็นความค้อยในรูปลักษณ์ภายนอกของโจ จนต้องเอ่ย ปากาให้บิดักี้ช่วยดูแลและปรับปรุ้จ ในเรื่องมารยาทสังคมต่าง ๆ และพิทรู้สึกกังวลสบายใจที่โจจะ ายเยี่ยมเขายังที่พิท ในกรุงลอนดอน เขาเกรงว่าโจจะหาให้ขายหน้า และถูกเพื่อนฝูงในสังคม ามงกุแคลน ความรู้สึกสับสนนี้ทำให้เขามีความคิดว่าหากใช้เงินซื้อการมาของโจได้ เขาก็จะซื้อ "...If I could have kept him away by paying money, I certainly would have paid money..." (Dickens. 1974 : 210)

2.2.4 จริงจังในเรื่องความรัก

พิทหลงรักเอสเทลล่า ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบเธอที่บ้านชาทิส ทั้ง ๆ ที่เธอ ปฏิบัติต่อเขาด้วยการถูกเหยียดหยาม เห็นว่าเขาเป็นเด็กกรรมกรชั้นต่ำ พิทต้องเจ็บปวดกับ พฤติกรรมต่าง ๆ ของเธอหลายครั้งหลายหน คนที่รักและหวังดีต่อเขาเช่นบิดักี้ และเซอร์เบิร์ท

ได้เตือนให้พยายามหักห้ามใจและอยู่ห่าง ๆ เธอ เพราะเธอช่างเหมาะที่พิพจะบรักและอุ้มหลง แต่พิพก็ไม่สามารถทำได้ เขาบอกไว้คือว่า "It may be quite true,... but I admire her dreadfully." (Dickens. 1974 : 130) และบรรยายความรู้สึกที่ชื่นชอบเอสเทลล่า หลังจากที่เธอกลับจากการไปคบกับพี่เลี้ยงเศสท์เซอร์เบิร์ทที่ว่า

"I have never left off adoring her. And she has come back, a most beautiful and most elegant creature... And if I adored her before, I now doubly adore her." (Dickens. 1974 : 237)

เมื่อเอสเทลล่าถูกส่งไปอยู่กับครอบครัวเพื่อนนางสาวแซม ที่กรุงลอนดอน พิพก็ไปเยี่ยมเธอผู้เฒ่าในสังคมชั้นสูงด้วยความจงรักภักดีอย่างสง่าเสมอ แม้เธอจะสร้างแต่ความเจ็บปวดให้เขา "...I suffered every kind and degree of torture that Estella could cause me..." (Dickens. 1974 : 285) พิพต้องกลักรับความปวดร้าวหาเธอและครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ เพียงเพื่อได้อยู่ใกล้ชิดเธอ อาจกล่าวได้ว่า ความรักของพิพที่มีต่อเอสเทลล่า เป็นความรักที่อุ้มหลง มัวเมา ดังที่ดาเนียล (Dabney) กล่าวไว้ใน Love and Property in the Novels of Dickens ว่า พิพมีความมั่นคงแน่วแน่ในความรักรที่มีต่อเอสเทลล่า ทั้ง ๆ ที่เธอเป็นหญิงสาวที่ไร้ซึ่งเสน่ห์ในทุก ๆ ด้าน จะมีก็เพียงแต่ความสวยเท่านั้น ความรักของพิพเป็นสิ่งที่ไร้เหตุผล น่าจะอธิบายได้ เป็นความรักที่ก้าวล่วง (Dabney. 1968 : 131) ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้ชัดเจนในความคิดคำนึงของพิพและที่เดินตามกันชาติ

"...that when I loved Estella with the love of a man, I loved her simply because I found her irresistible. Once for all; I knew to my sorrow, often and often, if not always, that I loved her against reason, against promise, against peace, against hope, against happiness, against all discouragement that could be..." (Dickens. 1974 : 223)

3. ลักษณะนิสัยของเด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงดู

3.1 อีกลีฟ

3.1.1 เก็บกอดความขมขื่น

อีกลักษณะพฤติกรรมและบุคลิกภาพแบบเก็บกด กล่าวคือ เขามักถูกขืนรังแก และรังแกให้เจ็บตัวอยู่เสมอ อดัมมิลเลอร์เชอร์นชอว์ผู้เป็นแม่จะทำงานบ้านไม่รู้จักพักก็เพียงหาหน้าบึ้งนั่งดูคนงาน เขาเกิดอคติความรู้สึกต่าง ๆ ที่ถูกหาหากรุนแรงไว้ภายในใจที่อึดอัดนี้เอง เมื่อมิลเลอร์เชอร์นชอว์เสียชีวิต อีกลักษณะที่ผู้คุมครองก็ถูกกลั่นแกล้งและกดขี่จากขืนรังแกมากขึ้น เขาถูกย้ายมาอยู่เรือนคนเข้า ห้ามไม่ให้เขียนหนังสือ ทำงานในไร่ เช่นเดียวกับลูกจ้างคนอื่น ๆ อีกลักษณะที่อดัมมิลเลอร์เชอร์นชอว์ยังคงเป็นเพื่อนเขา อดัมมิลเลอร์เชอร์นชอว์ได้เรียนมาด้วยตนเองให้ช่วยทำงานและเล่นกับเขาในไร่ แต่เมื่ออีกลักษณะอายุได้ประมาณ 16 ปี เขาเกิดความรู้สึกห่อเหี่ยวในชีวิต การหมดโอกาสทางการศึกษาและต้องทำงานหนักตลอดทั้งวัน ทำให้เขาเกิดความลำบากยุ่งยากทางที่จะตามให้ทันแคเธอรีน บุคลิกของเขาจึงเปลี่ยนแปลงตามสภาพจิตใจที่เลวลง กลายเป็นคนเชื่องซึม ท่าทางเป็นไพร่ หน้าตาบูดบึ้ง นิ่งทู่คนงานจากโบเคอร์ "...he acquired a slouching gait, and ignoble look; his naturally reserved disposition was exaggerated into an almost idiotic excess of unsociable moroseness..." (Bronte. 1989 : 61)

3.1.2 จริงจังในความรัก

อีกลักษณะแคเธอรีนมาก เมื่อเอ็ดการ์เข้ามาสนิทสนมแคเธอรีนถึงขั้นขอแต่งงาน และอีกลักษณะอดัมมิลเลอร์เชอร์นชอว์ที่ยื่นเธอพูดว่า หากต้องแต่งงานกับอีกลักษณะนั้นจะทำให้เธอต้องขายหน้า เพราะเขาน่ามีสมบัติอะไรเลย อีกลักษณะลุล่วงออกจากบ้านและหายไบบเป็นเวลานานกว่าสามปี กลับมาเมื่อแคเธอรีนแต่งงานได้หนึ่งปี เขาไปหาเธอที่บ้านธรรีชครอสเกรนจ์และบอกว่า "... you will not drive me off again... I have fought though a bitter life since I last heard your voice; you must forgive me, for I struggled only for you !" (Bronte. 1989 : 88)

เขาล้มลงในตัวเธอมาก ยอมเสี่ยงอันตรายฝ่าฝืนคำสั่งของเอ็ดการ์ที่ห้ามไม่ให้เข้าบ้านเกรนจ์ไปพบแคเธอรีนที่นอนป่วยอยู่ และตกใจมากที่เห็นสภาพทรุดโทรมของเธอ ราฟจึงด้วยความรวดร้าวว่า "Oh, Cathy! Oh, my life! how can I bear it?" (Bronte. 1989 : 145) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขารักเธอจนถึงชีวิตของเขาเอง และเมื่อทราบว่าแคเธอรีนได้เสียชีวิต อีกลักษณะที่ราฟจึงว่า เขาจะใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างไรโดยที่มันมีหัวใจ และเกิดอาการคลุ้มคลั่งทราวยตัวเอง

"He dashed his head against the knotted trunk; and,

lifting up his eyes, howled, not like a man, but like a savage beast getting goaded to death with knives and spears." (Bronte. 1989 : 153)

ความจริงงั้นความรัก จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นความบ้าคลั่งของฮิดคิลฟ ละท้อนให้เห็นได้ชัดเจนแม้ร่างของแคเธอรีนจะถูกเผาไปแล้ว เขาก็ยังปรารถนาเธอตามที่ เขาได้เล่าให้เนลลี่ฟังว่า วันที่ย่างของเธอดูถูกเผาไปแล้ว ในตอนเย็นเขาไปคุกหลุมและยืนอยู่บนโรง และรู้สึกว่แคเธอรีนได้มาพบเขา และหลังจากนั้นอีก 18 ปี ฮิดคิลฟได้ไปที่หลุมฝังศพแคเธอรีน อีก คิดสินบนเจ้าหน้าที่ให้เคาะฝาโรงค้ำข้างของเธอออก และให้ทำเช่นนี้กับโรงของเขาด้วย เพื่อว่า "... by the time Linton gets to us, he'll not know which is which !" (Bronte. 1989 : 264) พฤติกรรมต่าง ๆ ของฮิดคิลฟที่กล่าวมาเบื้องต้นก็สอดคล้องกับความคิดเห็นของเจนนี่ โอลด์ฟิลด์ (Jenny Oldfield) ที่กล่าวว่า สังเกตของฮิดคิลฟกำเนิดจากความเกลียดชังในความสัมพันธ์ต่อทุก ๆ คนยกเว้นแคเธอรีน ซึ่งเขาเฝ้ารักต่อเธอได้อย่างบ้าคลั่ง (Oldfield. 1976 : 73)

3.1.3 จิตใจเหี้ยมโหด

ฮิดคิลฟเป็นคนเหี้ยมโหดร้าย เขาไม่เคยมีความรู้สึกที่ดีต่อใครนอกจากแคเธอรีน ดังที่เนลลี่ได้เปรียบเทียบให้ลอควูดฟังว่า ฮิดคิลฟนั้นเป็นคนที่ขยาบเหมือนเลื่อย แฉิ่งกระด้าง เช่นภูเขา การอยู่ห่างเขาได้เป็นดีที่สุด ซึ่งลอควูดก็เคยประสบด้วยตัวเอง เมื่อเขาไปบ้านเวเธอร์ริงไฮท์ฮิดคิลฟต้อนรับเขาอย่างเลิษาไม่ไว้ เมื่อถูกสุนัขขุมกัดฮิดคิลฟก็ยื่นหัวเราะมองเห็นเป็นเรื่องน่าฮา "...two hairy monsters flew at my throat, bearing me down and extinguishing the light; while a mingled guffaw, from Heathcliff and Hareton..." (Bronte. 1989 : 14)

ตัวฮิดคิลฟเองก็ยอมรับว่าเขาเป็นคนเหี้ยมโหดร้าย โดยการเล่าให้เนลลี่ฟังต่อหน้าอีซาเบลว่า วันที่อีซาเบลสำห้ไทมเขาไปนั้น เธอก็เห็นเขานำสุนัขตัวโปรดของเธอเขานำไว้ที่คันทัน พฤติกรรมอื่น ๆ ที่แสดงออกถึงความเหี้ยมโหดร้ายของฮิดคิลฟ เช่น

กระต่าหารูปร่างพร้อมอีซาเบลสำห้ผู้เป็นภรรยา จนเธอหนีมาหาห้องที่จากบ้านเฮท์สไปอยู่ใกล้วังซานกรุงลอนดอน ในวันที่เธอหนีฮิดคิลฟขว้างมีดบนโต๊ะอาหารบาคนี่ระเธอ "... he snatched a dinner knife from the table and flung it at my head. It struck beneath my ear, and stopped the sentence I was uttering; ..." (Bronte. 1989 : 167)

อีตคลิฟรู้สึกยินดีและพอใจ ที่สามารถหาเห็นเฮรัคันทุบศีรษะทรมาณในสถานภาพของตนเองที่เติบโตขึ้นมากกลายเป็นคนเขื่อฮา หนึ่งหนังสือ พูดคุยกับใครก็ตามไม่เป็น และอีตคลิฟปรารถนาให้เฮรัคันเป็นเช่นนี้ตลอดไป

"He has satisfied my expectations... I know what he suffers now, ... it is merely a beginning of what he shall suffer, though. And he'll never be able to emerge from his bathos of coarseness and ignorance..." (Bronte. 1989 : 201)

การุณกรรมต่อแคธี่ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ใจยาใช้มือฟาดกักทุเธอ ขณะแคธี่พยายามแย่งกุญแจ เพื่อปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระ และกระชากลอคเก็ตรูปเอ็คการจากสร้อยคอเธอโยนลงบนพื้นกระเบื้องแรง ๆ เมื่อแคธี่ปฏิเสธไม่ยอมทำตามคำสั่งอีตคลิฟ ที่บอกให้เธอยกยุบนั้นให้ลั่นคันทัน และท้ายสุดคือปล่อยยาให้เธอดูแลลั่นคันทันตามลำพัง จนเขาเสียชีวิตในท้องนอน และให้เธออยู่กับร่างอันไร้วิญญาณนั้นเป็นเวลานาน

เมื่อเห็นว่าสุขภาพของลั่นคันทันทรุดโทรมมาก อีตคลิฟจึงเร่งดำเนินการตามแผนการที่วางไว้คือ ต้องให้แคธี่รับแ่งงานกับลั่นคันทัน เพื่อเขาจะได้ครอบครองบ้านและทรัพย์สินบิตีของตระกูลลั่นคันทัน ความโหดร้ายกาจถึงมากจนถึงขั้นต้องวางแผนที่ชั่วร้าย และเพิ่มการกระทำทารุณต่อลูกชาย ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเนลลี่ว่า "...I could not picture a father treating a dying child as tyrannically and wickedly as I afterwards learnt Heathcliff had treated him, ..." (Bronte. 1989 : 238) เมื่อแผนการสำเร็จแล้ว อีตคลิฟก็เลิกสนใจลั่นคันทันโดยสิ้นเชิง แม้แคธี่จะมารายงานให้ทราบ ว่า ลั่นคันทันป่วยหนักต้องตามหมอ เขาก็พูดว่าจะไม่ยอมเสียเงินกับคนไร้ค่าเช่นนั้น หากแคธี่ไม่รู้ว่าจะหาอย่างไรก็ปิดประตูปล่อยให้ลั่นคันทันตายไปเอง

"...but his life is not worth a farthing, and I won't spend a farthing on him... and let me never hear a word more about him ! None here care what becomes of him; if you do, act the nurse. if you do not, lock him up and leave him." (Bronte. 1989 : 267)

ความโหดร้ายของอีตคลิฟนี้สะท้อนให้เห็นเด่นชัด ทั้งทางร่างกายและจิตใจ และชาร์ลสคอต บรอนเต ได้กล่าวไว้ใน Critics on Emily Bronte ว่า อีตคลิฟเป็นคนที่ยากต่อการชักเถลา หากเขาได้เข้าใจสู่หัวใจแห่งความหายนะ ก็ไม่มีอะไรสามารถลุดครั้ง เขาไว้ได้

เลข (Bronte. 1966 : 52) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของโอลด์ฟิลด์ที่เปรียบเทียบว่า "... Heathcliff is a child of storm, civilization will never touch him..." (Oldfield. 1976 : 72)

3.1.4 มีความพยายาม

ฮิธคลิฟเป็นคนที่มีความอาฆาตพยาบาทรุนแรง เขาถูกครอบครัวลินตันดูถูกเหยียดหยามว่าเป็นเด็กเลวทรามไม่น่าที่จะเข้ามาในบ้านที่สว่างงามอย่างธรีซครอสเกรนจ์ได้เลย ด้วยเหตุนี้รวมทั้งความอิจฉาแค้นที่แย่งความสนใจของแคเธอรีนไปจากเขา ทำให้ฮิธคลิฟเกลียดชังพวกลินตันอย่างฝังใจ เกลียดแม้กระทั่งลูกของตนเองที่เป็นเชื้อสายของตระกูลนี้ "... I despise him for himself, and hate him for the memories he revives ! ..." (Bronte. 1989 : 191) เมื่อฮิธคลิฟทราบว่าอีซาเบลล่ามีความตั้งใจในตัวเขา จึงใช้จุดนี้ให้เป็นประโยชน์ในการชำระความแค้นที่มีต่อครอบครัวลินตัน แต่งงานกับเธอ เพราะเห็นว่าเป็นทายาทผู้มีสิทธิ์รับมรดกของเอ็ดการ์ ปฏิบัติต่อเธออย่างโหดร้ายทารุณ จนต้องเขียนจดหมายรับทุกข์กับเนลลี่ว่า "Is Mr. Heathcliff a man ? If so, is he mad ? And if not, is he a devil ?..." (Bronte. 1989 : 125) และอีซาเบลล่าได้เล่าให้เนลลี่ฟังขณะที่ไปเยี่ยมเธอที่บ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ว่า ฮิธคลิฟแต่งงานกับเธอเพราะประสงค์จะไว้वानางเพื่อเอ็ดการ์ และสร้างความยุ่งยากให้เขา

ความเคียดแค้นต่อฮิธคลิฟที่ข่มเหงรังแกเขามาตั้งแต่เด็ก สะท้อนให้เห็นได้จากเงินจากคำพูดของฮิธคลิฟว่า "I'm trying to settle how I shall pay Hinley back. I don't care how long I wait, if I can only do it at last. I hope he will not die before I do !" (Bronte. 1989 : 54) และเมื่อเขาหายหน้าไปเป็นเวลานานก็กลับมา รับผิดชอบแผนการแก้แค้นฮิธคลิฟ ซึ่งปัจจุบันกลายเป็นนักเลงสุราและการพนัน ฮิธคลิฟพักอยู่ที่บ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ และหลอกล่อให้ฮิธคลิฟเข้ามาและทรัพย์สินในงานของเมื่อฮิธคลิฟเสียชีวิตบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ก็ตกเป็นของฮิธคลิฟ

เมื่อเอ็ดการ์เล่าให้เนลลี่ฟังถึงความร้ายกาจของฮิธคลิฟนั้น เป็นเหตุผลที่เขาไม่อยากให้เธอไปยุ่งเกี่ยวกับบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ แต่ถึงกับอุทานออกมาอย่างน่าเศร้า เชื่อว่าจะมีคนที่เกิดอคติความแค้นมาได้เป็นเวลานาน ๆ เพื่อรอโอกาสในการชำระ ซึ่งอีแวนส์ (Evans) ก็มีความเห็นทานองเดียวกันว่า ฮิธคลิฟทำให้อุทิศพลังแห่งชีวิตไปไม่น้อยต่อการทำลายผู้อื่นในวัยเยาว์ของเขา เขายึดเอาสิทธิ์อันควรจะได้ของหลายคนไปโดยมิชอบ โดยเฉพาะได้กระทำต่อเพนนิ่ง

ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจเขา อาจกล่าวได้ว่า ยศคลีฟเป็นคนชั่วร้ายที่มุ่งมั่นต่อความพยายามบิดคาคอคาพันต่อพัน (Evans. 1982 : 304)

3.2 เอสเทลล่า

3.2.1 ก๊วร้าย

เอสเทลล่าเป็นเด็กสาวที่มีความภูมิใจในความสวยงามของตนเองไม่สนใจความรู้สึกผู้อื่น ครั้งแรกที่เธอปรากฏตัวในนวนิยายก็สร้างความน่าสงายใจให้กับหัมเปิลซุกและพิท โดยการกล่าววาจา และแสดงกิริยาอันน่าสงสารต่อผู้ใหญ่ และถูกเหยียดหยามพิท "She said it so finally, and in such an indiscussible way, that Mr. Pumblechook, though in a condition of ruffled dignity, could not protest..." (Dickens. 1974 : 63)

เอสเทลล่ามีอายุไล่เรี่ยกับพิท แต่เธอทำหน้าที่เป็นผู้ใหญ่ พุดจาอยู่ตะคอกพิท เสมือนว่าเขาเป็นเด็ก ๆ และเรียกเขาว่า "เจ้าหนู" เธอทำให้พิทเสียใจหลายต่อหลายครั้ง จนถึงขั้นทนไม่ไหวต้องร้องไห้ที่เคชบรากู ความก๊วร้ายของเอสเทลล่าแสดงออกค่อนข้างรุนแรง เมื่อเธอคนหน้าพิทด้วยความน่าพอใจที่เขาตอบคำถามอย่างน่าพอใจ "She fired when she asked the last question, and she slapped my face with such force as she had, when I answered it." (Dickens. 1974 : 87) แม้แต่นางสาววิแฮมผู้ดูแลการะเลี้ยงดูเธอมา นางก็ยังโรคครวญด้วยความสะเทือนใจที่เธอปฏิบัติต่อนางวิแฮมค่านึงว่านางจะมีความรู้สึกเช่นไร

"O, look at her, look at her ! cried Miss Havisham, bitterly. Look at her, so hard and thankless, on the hearth where she was reared ! Where I look her into this wretched breast when it was first bleeding from its stabs, and where I have lavished years of tenderness upon her !" (Dickens. 1974 : 289)

3.2.2 พอใจผู้อื่นเป็นทุกข์

เอสเทลล่าเป็นคนที่มีความรู้สึกเย็นชามาตั้งแต่เด็ก ๆ เธอไม่มีความรู้สึกว่าการกระทำของเธอได้สร้างความเดือดร้อนต่อผู้อื่นดัง เช่นที่กล่าวในข้อ 3.2.1 แต่สิ่งที่ร้ายแรงกว่านี้คือ เธอมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพอใจที่ผู้อื่นเป็นทุกข์ กล่าวคือ

เอสเทลล่าถูกพิทว่าเป็นเด็กลูกจ้างชั้นต่ำ มีมือหยามกร้านใส่รองเท้าบูท

หน้าเธอ เวลาที่เล่นไฟด้วยกันและพิพเพ็ เธอจะประณามเธอว่าเป็นเด็กลูกจ้างที่เชื่อซา ริง
 เวลา หากพิพภรรณี เสียใจ กับเค้นใจ จนต้องร้องไห้ เธอก็จะรู้สึกพอใจ "... that tears
 started to my eyes. The moment they sprang there, the girl looked at
 me with a quick delight in having been the cause of them..."
 (Dickens. 1974 : 69)

เอสเทลล่าเล่าให้พิพฟังว่า เธอรู้สึกพอใจที่ทุกที ๆ ของนางสาวแฮมมิ่งที่หอม
 ล้อมนางอยู่นั้นผิดหวัง หากถึงเวลาและ เกลีสคพิพ คิดว่าที่พิพเค็ดเป็นเพราะความช่วยเหลือของ
 นาง เธอชอบใจที่พวกญาติเหล่านั้นต่างเสียเวลา สู้อุตส่าห์รับใช้นางสาวแฮมมิ่งโดยหวังว่าจะได้รับขอบ
 แทนเลย

"...You may be certain that I lough because they fail.
 Oh those people with Miss Havisham, and the tortures they undergo !...
 It is not easy for even you,...to know what satisfaction it gives me
 to see those people thwarted, or what an enjoyable sense of the
 ridiculous I have when they are made ridiculous..." (Dickens. 1974 :
 255)

โรเบิร์ต สแตนจ์ (Robert Stange) ได้กล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมเช่นนี้
 ของเอสเทลล่าใน Dickens Fable for his time ว่า คำว่าเอสเทลล่านั้น หมายถึง
 ความแค้น และนวนิยายเรื่องนี้ตลอดทั้งเรื่อง ได้สะท้อนให้เห็นว่า ความแค้นต่าง ๆ นั้นไว้ซึ่งความ
 เมตตา อาทิเช่น เมื่อพิพมองดูความทุกข์ใจอันหม่นหมองของครุ่นคิดว่า มันช่างโหดร้ายเหลือ
 เกินสำหรับผู้ที่มีความทุกข์แล้วแถมหน้ามองดูความบั่นทอนทำลาย สแตนจ์กล่าวต่ออีกว่าเอสเทลล่า
 และความแค้นที่เธอคือเค้นไปตามทางมืด ๆ ในบ้านซาทิสตัน เปรียบเสมือนความแค้นหนึ่งและเมื่อเธอ
 เกิดเป็นสาวงามก็มักจะห่อหุ้มไปด้วยแสงระยิบระยับของเครื่องประดับนาชนิด (Stange.
 1954 : 301) จะเห็นได้ว่า คำกล่าวของสแตนจ์ได้บอกย้ำให้เห็นพฤติกรรมอันเค้นชัดของ เอส
 เทลล่าว่า เธอเป็นคนที่มีความพอใจให้ผู้อื่นเป็นทุกข์

3.2.3 อารมณ์แปรปรวน

ตลอดระยะเวลาเกือบปีที่พิพทำงานที่บ้านซาทิสตัน เขาต้องทุกข์ทรมานกับ
 อารมณ์ที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเธอ บางครั้งเธอจะดูค่าตะคอกพิพอย่างรุนแรง เธอเคยคบหน้าเขาที่
 คอนลาตามให้นั่งดูภาพ และเธอก็เคยบอกให้เขาจูบเธอ

"... Sometimes, she would coldly tolerate me; sometimes, she would condescend to me; sometimes, she would be quite familiar with me; sometimes, she would tell me energetically that she hated me..." (Dickens. 1974 : 98-99)

เอสเทลล่าถูกส่งไปขุดหัวที่ประเทศฝรั่งเศสหลายปี เมื่อเธอกลับมาก็ยังปฏิบัติต่อพิพเช่นเดิม คือ แสดงความเป็นคนเจ้าอารมณ์และเห็นพิพเป็นเด็กในเรือวาท และเธอได้แสดงท่าที่ย้ายวนพิพ เอสเทลล่าเคยบอกพิพว่า เธอเป็นคนนอกรีตหัวใจ และเห็นว่าความรู้สึกอ่อนนทวต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นสิ่งไร้สาระ เธอไม่มีความรักให้กับใคร การที่เธอหาคัดต่อผู้ชายหลายคนก็เพียงเพื่อให้ชายเหล่านั้นมาคดหลุมรักเธอ ในที่สุดเธอก็แต่งงานกับคริม เบิลชายหนุ่มนิสัยไม่ดี แต่มีตระกูลเป็นผู้ดี ฐานะร่ำรวย อดยให้เหตุผลในการแต่งงานว่า เธอเื่อหน่ายต่อชีวิตที่อยู่ในวัน ๆ ของเธอ จึงอยากเปลี่ยนให้มีอะไรที่ดีกว่านี้ "...I am tired of the life I have led, which has very few charms for me, and I am willing enough to change it..." (Dickens. 1974 : 342)

เอสเทลล่า ผ่านชีวิตการแต่งงานที่ล้มเหลวถึงสองครั้ง และเมื่อพิพพิพเธอเล่าให้เขาฟังว่า ปัจจุบันนี้เธอเหลือเพียงที่คั่นอันรกร้างไปด้วยซากสลักหักพังของบ้านชาติส ซึ่งเธอจะพยายามรักษามันไว้ให้ได้ จะยอมมาที่เหมือนสิ่งอื่น ๆ ที่หลุดลอยไปจาก เธอตลอดระยะเวลาอันเลวร้ายที่ผ่านมา

4. ลักษณะบทบาทของ เด็กกำพร้าที่มารดาเสียชีวิตและบิดาเข้ามามีบทบาทในลักษณะต่าง ๆ กัน

4.1 แคธรีน (แคธรี)

4.1.1 นิสัยอวดดีและกึ่งคนอง

แคธรีมีนิสัยอวดดีและกึ่งคนองมาตั้งแต่เด็ก เธอมักจะนั่งมองไปที่ชอคเขาสูง ๆ ด้วยความรู้สึกว่า สักวันหนึ่งเธอจะต้องไปที่นั่นให้ได้ ทั้ง ๆ ที่เนลลี่คอยพร่ำสอนว่าเป็นสถานที่ที่น่าไป และเมื่อเลิกการผู้เป็นบิดาต้องไปหาธุระต่าง เมืองในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เขาได้สั่งไว้ว่าอย่าให้เธอออกไปนอกอาณาบริเวณบ้านเชรชครอสเกรนจ์ แม้ว่าจะมีเนลลี่ไปเป็นเพื่อนก็ตาม แคธรีก็ยังฝ่าฝืนขยการสร้าง เรื่องการแฉงูยอันน่าตื่นแก่นให้เนลลี่ฟัง เธอจะได้เตรียมอาหารในการเดินทางไกลให้ แล้วเธอก็ยกไปนอกบ้านตามลาพัง ขยงานง่าถึงอันทรายที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองและก่อความเหือครุ่นต่อผู้อื่น เมื่อเนลลี่ตามไปพบเธอที่บ้านเว เธอร้องไห้

แคธี่ก็นั่งมีที่ท่าสะพานสะพานหรือกวางลางอะไรเลยที่เธอได้กระทำผิด กลับคือกตัญญูเข้ามาหา

"... 'Aha, Ellen!' she cried, gaily, jumping up and running to my side. 'I shall have a pretty story to tell tonight : and so you've found me out. Have you ever been here in your life before?'" (Bronte. 1989 : 177)

ด้วยนิสัยศึกษาคณะของแคธี่ได้แอบไปบ้านเวเธอร์ริงไฮล์ ขณะที่เอ็ดการ์และเนลลี่ป่วยโดยเธอได้คิดลึนบนคนดูแลมาให้เข้ามาหาเธอทุก ๆ เย็น และบางครั้งที่เธอไม่ค่อยได้เห็นที่บ้านไฮล์สวู้ เธอก็ไปเอามาไป แคธี่มีพฤติกรรมเช่นนี้ตลอดระยะเวลาเกือบสามอาทิตย์ที่เนลลี่ต้องนอนแช่ในห้องนอน โดยเวลากลางวันเธอจะทำหน้าที่ดูแลและพยาบาลทั้งบิดาและพี่เลี้ยง เป็นอย่างดี ทั้งสองจึงไม่มีความสงสัยว่าเธอใช้เวลาตอนเย็นทำอะไรบ้าง ความศึกษาคณะทำให้เธอแสดงภริยาและวาทจาอุทมิ์แฮร์ตัน ทำให้เขาโกรธและพาลถึงขั้นดุด่า สร้างความกดดันให้ลินตันมากจนเกิดอาการคลุ้มคลั่งและนั่งสมาธิ

"...he shrieked so shockingly that I dared not proceed. At last, his cries were choked by a dreadful fit of coughing; blood gushed from his mouth, and he fell on the ground." (Bronte. 1989 : 231)

นิสัยอวดดีและศึกษาคณะของแคธี่สะท้อนให้เห็นตั้งแต่เสีจจนจบเป็นสาวเมื่อเธอมีความสัมพันธ์ที่ดีกับแฮร์ตันแล้ว เธอได้สั่งให้เขาถางบริเวณต้นหญ้าที่เป็นของรักของหวงของจางเซฟ แล้วนำต้นหญ้าจากบ้านธรัชครอสเกรนจ์มาปลูกแทน โดยในวันเกรงว่าฮิตคลีจะโกรธและทำร้ายฮิตคลีว่า "If you strike me, Hareton will strike you !... so you may as well sit dawn." (Bronte. 1989 : 292)

4.1.2 เอาแต่ใจตนเอง

แคธี่มีพฤติกรรมที่แสดงถึงการเอาแต่ใจตนเอง มากตั้งแต่เสีจ กล่าวคือหากใครในบ้านธรัชครอสเกรนจ์ทำให้เธอไม่พอใจ เธอมักจะพูดว่า "ฉันจะไปห้องห่อ" หากเอ็ดการ์ดูว่าหรือเพียงแต่มองด้วยสายตาคาหาณี เธอก็จะน้อยอกน้อยใจราวกับเป็นเรื่องใหญ่โต

เมื่อเธอเข้าใจผิดคิดว่าแฮร์ตันเป็นหนี้ของบ้านเวเธอร์ริงไฮล์ ได้ควาดให้เขาไปนำม้ามาให้ "...You bring the pony, she exclaimed..." (Bronte. 1989 : 179) ราวกับว่าเขาเป็นเด็กเลี้ยงม้าที่บ้านธรัชครอสเกรนจ์ และเมื่อได้ยินคนใช้พูดว่า

แฮร์ตันเป็นญาติของเธอ แคธก็ร้องไห้ขอร้องขอแม่ที่เป็นญาติกับคนเพื่อฆ่าทำทางเหมือนตัวตลก โดยไม่คิดว่าการกระทำและคำพูดของเธอได้สร้างความรู้สึกอย่างไรต่อแฮร์ตัน "...Papa is gone to fetch my cousin from London : my cousin is a gentleman's son. That my -- she stopped, and wept outright..." (Bronte. 1989 : 180)

ในวันเกิดปีที่ 16 แคธบอกเนลลี่ให้เป็นเพื่อนเดินเล่นที่เชิงเขา ซึ่งเธอได้ขออนุญาตบิดาแล้ว และต้องกลับมาภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง แต่เธอได้พาเนลลี่เดินขึ้นเขาลงห้วยไปหลายจุด จนถึงบริเวณบ้านเวเธอร์ริงไฮท์ โดยนัยขอมองเสียงเรียกด้วยความเมื่อยล้าของเนลลี่ที่ตามมาในระยะห่างไกล เมื่อเนลลี่เดินมาทันจึงพบว่า แคธกำลังถูกฮิคคิลิฟหาหน้าว่า รุกล้ำเขต โดยมีแฮร์ตันยืนฟังอยู่ข้าง ๆ พอฮิคคิลิฟพาให้เข้ามาในบ้านแคธก็มองฮิคคิลิฟที่เนลลี่คัดค้านไม่เห็นด้วย เกรงว่าจะกลับบ้านค่ำและเลยเวลาที่ขออนุญาตไว้นานแล้ว แคธยืนยันจะเบาใจได้ จึงพาให้เหตุผลว่าเธอเหนื่อยและอยากพิสูจน์คำพูดของฮิคคิลิฟที่ว่า เธอเคยพบลูกชายเขาแล้ว "...Let us go, Ellen. Besides, he says I have seen his son. He's mistaken, I think..." (Bronte. 1989 : 196)

จะเห็นว่า แคธเป็นคนที่มีนิสัยเอาแต่ใจตนเองมาตั้งแต่เล็ก จนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ๆ ซึ่ง ลอยด์ อีแวนส์ (Lloyd Evans) ก็มีความเห็นทานองเดียวกันว่า แคธเธอริณผู้เป็นแม่และแคธจูสาวเป็นคนที่น่ารักเอาเสียเลย เพราะเหตุว่าทั้งสองเป็นคนที่ "self-indulgent, selfish, petulant" และมีอยู่หลายครั้งที่ผลกระทบต่อเธอทั้งสองนั้นเหมาะสมดีแล้ว (Evans. 1982 : 305)

4.2 ลินตัน

4.2.1 บุคลิกภาพอ่อนแอมีปัญหาด้านการรับตัว

ลินตันเป็นคนใจขี้ขี้้น เอาแต่ใจตนเอง ตั้งแต่สูญเสียมารดาได้ประมาณสามอาทิตย์แล้ว เขายังร้องไห้ทุกวัน แม้แต่วันที่เดินทางไปถึงบ้านแกรนจ์พร้อมกับลุงผู้ใจดี และพบแคธญาติที่กระตือรือร้นยินดีต่อการมาของเขา ลินตันก็ยังมิหาคำที่เศร้าสร้อย ร้องไห้ขี้เย เข้าวันรุ่งขึ้นที่บ้านเวเธอร์ริงไฮท์ อันเป็นวันแรกที่เขาพบฮิคคิลิฟผู้เป็นบิดา เมื่อฮิคคิลิฟเรียกให้เข้ามทาน้ำ ๗ ลินตันก็ทุกหน้าทีที่หล่นเนลลี่ร้องไห้

ลินตันมีปัญหาด้านการรับตัว เมื่อจิบเซพนอาหารเข้าคือ ข้าวโอ๊ตคัมมม (milk-porridge) มาให้ เขาก็มองด้วยสายตาที่แสดงถึงความรังเกียจ ทว่าเสียงพูดว่า เขานานมาได้ หั้ง ๆ ที่อาหารนี้แฮร์ตันก็ทานมาตั้งแต่เล็ก ๆ "I shan't eat it !... Take

it away" (Bronte. 1989 : 192) ลินตันน่าจะปรารถนาให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่ของบ้านไร่เวเธอร์ริงไฮล์ เขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในบ้านหน้าเตาผิง หรือในห้องนั่งเล่นส่วนตัวยุคเข้าไปในคาบสทิมเมอร์ตันสองครั้งกับอีคคิลิฟ และทุกครั้งหลังจากกลับถึงบ้านเขาก็จะหาเป็นป่วยล้มสบายไปหลายวัน เมื่อแคธี่มาพบเขาที่บ้านเวเธอร์ริงไฮล์นั้น เขาอายุได้เกือบ 16 ปี ก็ยังคงมีบุคลิกที่เนือย ๆ ไม่มีอารมณ์ระทือหรือลั่น แคธี่เสนอให้เขาไปเที่ยวบ้านแกรนจ์บ้าง เขาก็ตอบว่า "It will be too far for me, ... to walk four miles would kill me. No, come here, Miss Catherine, now and then..." (Bronte. 1989 : 199) เมื่ออีคคิลิฟสั่งให้เขาพาแคธี่ไปเดินเล่นในสวนและดูม้าที่คอก ลินตันก็ทำท่าอึดอัดชวนแคธี่ให้นั่งในบ้าน

ลินตันมีพฤติกรรมที่เรียกร้องความสนใจแบบเด็ก ๆ อันเป็นลักษณะของบุคลิกภาพที่อ่อนแอ กล่าวคือ เมื่อแคธี่ไปเยี่ยมเขาที่บ้านไฮล์แล้วเกิดทะเลาะมีปากเสียงกัน แคธี่ไม่สามารถระงับอารมณ์ได้ผลึก แก้อ้อที่ลินตันนั่งอย่างแรงจนลินตันตกใจที่เห็นร้องจ๊วยวายด้วยความเจ็บปวด เมื่อแคธี่ขอโทษและพยายามปลอบโยนเอาใจเขา ลินตันก็มีท่าทางอ่อนอย่างน่าพอใจ พอถึงเวลาอันควร แคธี่ก็เตรียมตัวกลับ ขณะที่เดินตรงไปที่ประตูคอกมีเนลลี่ตามมาติด ๆ ทั้งสองก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังดังในคอก พบว่าลินตันสลับตัวจาก แก้อ้อลงบนคอกที่พื้น คั้นเร่ว ๆ เหมือนเด็กที่นำมาด้จัดใจตัวเอง พยายามทำให้เห็นว่ามันเศร้าและน่ากลัวที่สุด แคธี่รีบวิ่งกลับมาด้วยความตกใจ คุณเข่าลงร้องไห้ทั้งปลอบและอ่อนวอนจนลินตันเรียบเสียงลง เมื่อเห็นว่าญาติสาวรู้สึก เป็นทุกข์เป็นร้อนในตัวเขาและกังวลว่าเธอเป็นต้นเหตุ ลินตันก็ถือโอกาสเรียกร้องบริการได้ตามใจชอบ ส่วนเนลลี่ซึ่งเป็นผู้นำหลานรักมามาก เห็นว่าพฤติกรรมของลินตันนั้นเป็นเจตนาที่จะเรียกร้องความสนใจ "thoroughly gauged his disposition from his behaviour, and saw at once it would be folly to attempt humouring him..." (Bronte. 1989 : 221)

4.2.2 เอาแต่ใจตนเอง เห็นแก่ตัว

บุคลิกที่เอาแต่ใจตนเองและเห็นแก่ตัวนี้สะท้อนให้เห็นเด่นชัดมาก จากคำกล่าวของแม่บ้านของเวเธอร์ริงไฮล์ ว่า ลินตันเป็นคนที่เห็นแก่ตนเองและใจเสาะ หากนางบิดหน้าต่างเขียนไปหน่อย เขาจะจ๊วยวายน่าพิศุขว่าจะหนาวตาย เพราะความเย็นของอากาศตอนกลางคืน จะต้องมียุคผิงทั้ง ๆ ที่เป็นกลางฤดูร้อน บ่นว่ากลองยาสูบของโจเซฟเป็นสิ่งมีพิษ ต้องมีชนมหวานขบเคี้ยวอยู่ตลอดเวลา อดยเฉาะนมสดจะขาดไม่ได้ จะน่สนใจว่าคนอื่นจะหนาว

เห็นอย่างไร ในฤดูหนาวเขาจะห่มผ้าขนสัตว์ นั่งบนเก้าอี้หน้าเตาผิง เรียกร้องบริการอยู่ตลอดเวลา

และเมื่อแคธียาเยี่ยมเขาที่บ้านเวเธริงไฮท์ส ก็พบว่าลินตันกำลังหัวเสียที่เขามีครนาร่านหินมาเติมที่เตาผิง เขามาเยี่ยมด้วยความเป็นห่วงตามคำหลอกลวงของอีตลิวว่า ลินตันน่าจะสบายมาก ทรอมมิงที่เธอนั่งส่งข่าว แต่ลินตันกลับต้อนรับเธอด้วยกิริยาและวาจาอัน แสดงออกถึงความระอาภัย และน่าสงสารมดีที่เธอออกเขาแรงเกินไป และลืมปิดประตูหาให้เขาหนาว และเมื่อเกิดการทะเลาะกันแล้วเขาได้รับบาดเจ็บ ซึ่งความจริงแล้วก็เป็นความผิดของ ลินตันด้วยที่ป่วนทะเลเธอ แคธียาแสดงความเสียใจและรู้สึกเป็นกังวลในตัวเขา ลินตันจึงถือโอกาส เรียกร้องบริการจากเธอจนพอใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเธอต้องรับกลับ

"Sit on the settle and let me lean on your knee. That's as mama used to do, whole afternoons together. Sit quite still, and don't talk : but you may sing a song if you can sing; or you may say a nice long interesting ballad - one of those you promised to teach me; or a story. I'd rather have a ballad though : begin." (Bronte. 1989 : 222)

4.2.3 พอลางที่ผู้อื่นเป็นทุกข์

ลินตันมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง มองเห็นใจผู้อื่น และมีความพอลางที่เห็นผู้อื่นเป็นทุกข์ เขาารู้ดีว่าแฮร์ตันอ่านหนังสือไม่ออก เพราะไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษา แต่เมื่อแคธียาแสดงความแปลกใจที่แฮร์ตันอ่านป้ายบนประตูบ้านไม่ทำให้เขากลับหัวเราะชอบใจถือโอกาสตบถมว่า "He does not know his letters ... Could you believe in the existence of such a colossal dunce?" (Bronte. 1989 : 202) แคธียากลับด้วยความสงสัยว่า ทานจริงเป็นเช่นนั้น เขาก็ตอบว่าเป็นเพราะความขี้เกียจ และเห็นแหมแฮร์ตันว่า "...My cousin fancies you are an idiot there you experience the consequence of scorning "book-larning", as you would say. Have you noticed, Catherine, his frightful Yorkshire pronunciation ?" (Bronte. 1989 : 202)

แล้วทั้งสองคนก็นำเอาสาเนียงหูกแบบยอร์กเชียร์ของแฮร์ตันมาล้อเลียนกันอย่างสนุกสนานนั่นเองว่าแฮร์ตันจะโกรธและอับอายที่ก่เหยียดหยาม

เล่าว่า ขณะที่เธอรุ่งทึบอีศคลีฟออกจากบ้านเวเธอร์ริงฮอลล์นั้น ได้ชนกับแฮร์ตันซึ่งกำลัง เหลินกับการเอาลูกสุนัขแขวนที่หนัก เก้าอี้

เมื่อแฮร์ตันโกรธที่แคร์รี่ถูก เขาขณะที่เธอไปเยี่ยมลินตันที่บ้านเวเธอร์ริงฮอลล์ และกำลังอ่านหนังสือให้ลินตันฟังในห้องนั่งเล่น แฮร์ตันเปิดประตูลึ่วะเดินตรงเข้ามาด้วยความเคียดแค้น คราวนั้นลินตันกระชากลูกจากเก้าอี้ ไล่ด้วยเสียงที่แสดงถึงความโกรธจัดทำให้ในห้อง ส่วนตัวโดยเขาแคร์รี่ด้วย "Get to thy own room ! he said a voice almost inarticulate with passion, and his face looked swelled and furious..." (Bronte. 1989 : 230) แฮร์ตันตำราดทั้งสองคนโดยนำปล่อยาให้ลินตันได้ หุคสักครู่ขณะที่ทั้งสองกำลังกัน จนแทบจะโยนเขาออกไปที่ห้องครัว หรือมขกภายในฮูาส์แคร์รี่ ท่าทางเหมือนอยากต่อย เธอรูสึกกลัวจึงรีบวิ่งตามลินตันไป ท่าหนังสือหล่นบนพื้น แฮร์ตันก็ตะมั้นออกมาบนอกห้องแล้วลือคประตู

4.3.2 บมค้อย

แฮร์ตันเป็นคนมีบมค้อย เขาเติบโตมาโดยนม่ได้รับการศึกษาเล่าเรียน เพราะบิดามีความรังเกียจชอบ และเป็นเจตนากรรมของอีศคลีฟด้วย "...I was told the curate should have his - teeth dashed down his - throat, if he stepped over the threshold - Heathliff has promised that !" (Bronte. 1989 : 101) ทำให้เขามีบุคลิกที่ขมขื่น ท่าทางเงอะงะ เชื้อชา หุกจากจะถูกทะกัก คังเช่น แคร์รี่พูดว่าเหมือนตัวละครตลก (such a clown) เมื่อแคร์รี่ถามว่าบ้านเรีนี้เป็นบ้านของบิดาเขาหรือเปล่า แฮร์ตันก็ก้มหน้าตอบว่าไม่ใช่ ด้วยความรู้สึกประหม่า หน้าแดง น่มสามารถสู้ฝายตาเธอได้ จากการที่เขามีบมค้อยในเรื่องสแกนภาพ เขาจึงมีปฏิริยารุนแรง เมื่อแคร์รี่เข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นคนรับใช้ที่บ้านเฮทส์ "I'll see the damned before I be thy servant ! ... Damned - thou saucy witch" (Bronte. 1989 : 179)

เมื่ออีศคลีฟหอบคางถามแคร์รี่ว่า แฮร์ตันเป็นหลานของมารดาเธอ และพูดต่ออีกว่า แฮร์ตันเป็นคนหล่อซ่าโหม แคร์รี่ก็เขย่งเท้ากระตือบระบางอย่างที่อยู่อีศคลีฟ ทำให้เขาหัวเราะออกมา แฮร์ตันก็ชักสีหน้าแสดงความนังพ้อใจ คิดว่าต้องถูกอุหมั่นคูแคลนเน่ "... he was very sensitive to suspected slights, and obviously a dim notion of his inferiority..." (Bronte. 1989 : 200)

วิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้า

การวิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้าจากนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้ จะวิเคราะห์พฤติกรรมและบุคลิกภาพที่เป็นปัญหาของเด็กกำพร้าทั้งเจ็ดคนคือ เจน แอร์ ฟีฟ ฮิคคิลฟ เอสเทลล่า แคเธอรีน ลินคัน และแฮร์คัน ดังที่กล่าวไว้ในบทที่สี่ โดยอาศัยแนวคิดของทฤษฎีบุคลิกภาพ (Theories of Personality) ดังกล่าวไว้ในบทที่สอง อันหมายถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ ทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน และทฤษฎีจิตวิทยาารายบุคคลของแอคเลอร์ และเพื่อให้เข้าใจสาเหตุของปัญหาได้อย่างกว้างขวางละเอียดยลละออ จึงได้นำหลักการสำคัญของแต่ละทฤษฎี มาวิเคราะห์ตามความเหมาะสมของปัญหานั้น ๆ โดยทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ จะทำให้เข้าใจสาเหตุทางจิต ส่วนทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสันจะทำให้เข้าใจสาเหตุทางจิตร่วมกับทางสังคม และทฤษฎีจิตวิทยาารายบุคคลของแอคเลอร์จะวิเคราะห์ให้เห็นความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของ เด็กกำพร้า ผลการวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

1. เด็กกำพร้าที่โตตามมารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด

1.1 เจน แอร์ จากการศึกษาพบว่าปัญหาของเจนคือ บุคลิกภาพที่ดัดจริตที่สังคม ความหวาดกลัวสูง ก้าวร้าว วิตกกังวล อารมณ์อ่อนไหว และจริงจังในเรื่องความรัก

1.1.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ ในเรื่องพัฒนาการของบุคลิกภาพ فروยด์เห็นว่า ประสบการณ์ในวัยเด็กมีอิทธิพลต่อโครงสร้างบุคลิกภาพของแต่ละคน และการพัฒนาบุคลิกภาพจะเป็นไปตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ตั้งแต่อายุประมาณ 5-6 ขวบ

เมื่อพิจารณาชีวิตในวัยเด็กของเจนที่เกดสเฮ็ค บ้านซึ่งเธออาศัยอยู่ตั้งแต่เล็กจนถึงอายุสิบปี อันเป็นเวลาแห่งความขมขื่นและไม่มีความสุขที่สุดสำหรับเธอ เนื่องจากต้องอาศัยอยู่กับบ้านสะบักคือ มิสซิสซีก ผู้ซึ่งนำความขมขื่นกับเธอแม่แต่เนิ่นๆ และยังคงเกลียดเธอด้วยแม้ว่านางใกล้จะเสียชีวิตก็ยังขมขื่นเปลี่ยนความรู้สึกเช่นนั้น "Poor, suffering woman!.. she had ever hated me - dying, she must hate me still. (Bronte. 1980 : 242) นอกจากนี้ ฮิวเลธา จอนห์ และจอร์เจียนา ลูก ๆ ของมิสซิสซีก ต่างก็คอยกลั่นแกล้งเธอ เมื่อมีโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งจอนห์บุตรชายของมิสซิสซีก จะชอบแกล้งและใช้กำลังข่มเหงเธอเสมอ "... He bullied and punished me : not two or three times

in the week, nor once or twice in the day but continually ..." (Bronte. 1980 : 10) จึงเป็นเหตุทำให้เจนต้องถูกลงโทษอย่างหนักเป็นธรรมดาในวันหนึ่ง ภายถูกจับขังไว้ในห้องสี่เหลี่ยม ซึ่งเป็นห้องที่ลึกลับของเธอเสียชีวิต เมื่อถูกหากลั่นออกมาเจนจึงล้มป่วยลงด้วยความตกใจกลัวเป็นอย่างมาก เป็นเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจเธอที่สุด ถึงความรู้สึกที่ว่า

"... my worst ailment was an unutterable wretchedness of mind : a wretchedness which kept drawing from me silent tears; no sooner had I wiped one salt drop from my cheek than another followed..." (Bronte. 1980 : 20)

หลังจากนั้นมีสซิสร์คจึงตัดสินใจส่งเธอไปอยู่ที่โรงเรียนโรลูค ภายให้เหตุผลกับผู้อำนวยการของโรงเรียนคือมีสเตอร์บรอกเคอเบิร์สว่า เจนเป็นเด็กขี้แยและชอบพูดโกหก ชีวิตเจนที่โรงเรียนก็ไม่ค่อยมีความสุขนัก โรลูคเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กๆ สภาผลความเป็นอยู่จึงน่าดี ภายเฉพาะโภชนาการที่มักถูกต้องเพียงพอต่อความต้องการของร่างกาย และความสะอาด แคลนเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มมากดูหนาว ทาให้เด็ก ๆ มีสุขภาพแข็งแรง นอกจากนี้เธอยังต้องพบสภาผลความกดดันทางจิตใจที่ได้รับจากกฎระเบียบที่เคร่งครัดของโรงเรียน และจากครูผู้เก็บงวดและคุร้าย

จะเห็นได้ว่าประสบการณ์ในวัยเด็กของเจน นับว่าได้รับประสบการณ์สร้างความพอใจให้กับเธอ ยังผลกระทบต่อการพัฒนาบุคลิกภาพตามลำดับขั้น ทำให้มีปัญหาด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรมดังกล่าวในบทที่สี่ ภายเฉพาะเมื่อเธออายุได้สิบขวบ ถูกจองหุ้มเหมงรังแกจนเสียดไหล่ และยังถูกมีสซิสร์คลงโทษอย่างยุติธรรม ภายนานบั้งในท้องสี่เหลี่ยม ห้องที่ลึกลับของเธอเสียชีวิต เจนได้รับความเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจ จนถึงเป็นลมหมดสติไปนั้น เป็นเหตุการณ์ที่ร้ายแรงที่สุดในชีวิตวัยเด็กของเธอ ตามทฤษฎีของ فروยด์นับได้ว่าเป็นภาวะวิกฤต วัฒนทำให้เกิดการชะงักงัน (Fixation) ขึ้นในพัฒนาการขึ้นความสุขจากสิ่งแวดล้อม (Latency Stage) อันเป็นระยะที่เด็กแสวงหาความพอใจจากการติดต่อกับสัมพันธกับผู้คนรอบตัวและ เพื่อนวัยเดียวกัน

1.1.2 จากทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสันที่เน้นว่าสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์การปะทะสังสรรค์ระหว่างเด็กกับโลกของเขา

เจนเกิดมาในสังคมอังกฤษสมัยศตวรรษที่ 19 อันเป็นสังคมที่ให้คุณค่ากับผู้มี

ฐานะหรือรูปร่างหน้าตาที่ มากกว่าคนที่ขาดรูปสมบัติและทรัพย์สินสมบัติ เป็นสังคมที่มีการกดขี่ทางเพศซึ่งให้คุณค่าและความสำคัญต่อเพศชายมากกว่า และเป็นสังคมที่เคร่งต่อศาสนา และความรักภายในครอบครัว จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของเจนตั้งแต่เล็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น อันได้แก่

วัยทารก - 10 ปี อาศัยอยู่บ้านเกตสเฮ็ด มีมิสซิสรีดป่าสะน่าผู้ใจร้ายและอยู่โดดเดี่ยวเป็นผู้อุปถัมภ์ มีญาติที่ชอบชมเชยรังแกจนคิดว่าเธอก็มีชีวิตจิตใจ มีพี่เลี้ยงและคนใช้ที่คอยบ่นว่าให้เธอเจ็บช้ำใจอยู่เสมอ "... This reproach of my dependence had become a vague singsong in my ear; very painful and crushing ..."

(Bronte. 1980 : 13)

10 - 16 ปี เป็นนักเรียนประจำที่ลวูด ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กผู้หญิงที่มีสภาพความเป็นอยู่อันดี มีกฎระเบียบเคร่งครัดและครูเข้มงวดและดุร้าย รวมทั้งมิสเตอร์บรอดเคอเฮิร์ส ผู้อำนวยการโรงเรียนที่ไม่มีใครชอบหน้า "Mr. Brocklehurst... he is little liked here; he never took steps to make himself liked..."

(Bronte. 1980 : 69) เขาเป็นคนกล่าวหาของมิสซิสรีดที่ว่า เจนเป็นเด็กขี้ขลาดและชอบโทษมาประกาศต่อหน้าครูและนักเรียนทั้งโรงเรียน สร้างความเจ็บปวดต่อเจนเป็นอันมาก

16 - 18 ปี ทำงานเป็นครูสอนที่ลวูดสองปี จนรู้สึกเบื่อหน่ายต่อโลกแคบ ๆ และสภาพงานที่ห้องรับแขกชอบ "I had no communication by letter or message with the outer world : school-rules, school-duties, school-habits and notions, and voices and faces, and phrases, and costumes, and preferences, and antipathies : such was what I knew of existence ..."

(Bronte. 1980 : 86)

หลังจากลาออกจากโรงเรียนลวูด เจนมาทำงานเป็นครูรับจ้างสอนประจำบ้าน (Governess) ที่บ้านธอร์นฟีลด์ ซึ่งมีโรเชสเตอร์เป็นเจ้าของ เขาขอเจนแต่งงานทั้ง ๆ ที่มีภรรยาเป็นหญิงวิกลจริตที่ถูกส่งไว้ในชั้นสามของธอร์นฟีลด์ โรเชสเตอร์ผู้มีอารมณ์แปรปรวน "... he is very changeful and abrupt ... striking peculiar..."

(Bronte. 1980 : 128) บุคคลที่เจนต้องสังเกตรอีกคนหนึ่งคือ มิสซิสเพอร์นิกซ์ผู้เป็นแม่บ้านซึ่งมีความคิดค้นแคบ นางเห็นว่าเจนน่าเหมาะสมที่จะแต่งงานกับโรเชสเตอร์ เพราะเธอว่างสวยแล้วยังมีสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

จึงสรุปได้ว่า ทั้งสภาพสังคมและวัฒนธรรมตลอดจนประสบการณ์ในวัยของเจน หรือที่เรียกว่ากระบวนการสังคมประภคิต (Socialization) นำให้เจ็ออ่านวยต่อการพัฒนาการของเธอ อันเป็นผลให้เจ็อมีปัญหาทางบุคลิกภาพและพฤติกรรมต่อบุคคลบางคนดังที่ดักกล่าวไว้

1.1.3 จากทฤษฎีจิตวิเศษ เรียบบุคคลของแอดเลอร์ ในเรื่องความรู้สึกค้อยและการแสวงหาความเด่น เขากล่าวว่า มนุษย์มีความพยายามเอาชนะความรู้สึกว่าตัวเองนั้นค้อยโดยการสร้างบมเด่น เพื่อลบล้างความรู้สึกที่เป็นบมค้อยให้หมดสิ้นไป จุดมุ่งหมายของคนเรานั้นอยู่ที่ความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ มีเชแต่จะมุ่งแสวงหาแต่ความพอใจให้แก่ตนเอง แอดเลอร์เน้นอยู่เสมอว่ามนุษย์ทุกคนมีบมค้อย เด็กที่ม่ได้รับความช่วยเหลือหรือขาดความอบอุ่น จะมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ อันจะทำให้เป็นบมค้อยต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะปัญหาของเจนพบว่า เธอมีบมค้อยในเรื่องรูปร่างหน้าตา และสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม แต่เจ็อก็ใช้ความรู้สึกค้อยเหล่านั้นเป็นแหล่งของการต่อสู้ชีวิตตั้งแต่วัยเด็กจนเป็นผู้ใหญ่ เพื่อเอาชนะปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต และในที่สุดเธอก็ประสบกับความสำเร็งใจได้แต่งงานและมีความสุขกับชายที่เธอรักถึงความรู้สึกของเธอว่า

"I have now been married ten years. I know what it is to live entirely for and with what I love best on earth. I hold myself supremely blest beyond what language can express; because I am my husband's life as fully as he is mine ... perfect concord is the result." (Bronte. 1988 : 456)

1.2 ทิพ จากการศึกษาพบว่าปัญหาของทิพคือ มีความหวาดกลัวสูง จิตใจอ่อนไหว และสับสนด้านความรู้สึกผิดชอบ มีบมค้อย และจริงจังในเรื่องความรัก

1.2.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ ในเรื่องโครงสร้างบุคลิกภาพใน ส่วนที่เรียกว่าซูเปอร์อีโก้ فروยด์กล่าวว่า บุคคลจะพัฒนาซูเปอร์อีโก้ของคนขึ้นมาในช่วงอายุประมาณ 3-5 ปี ิทยพัฒนาส่วนประกอบของซูเปอร์อีโก้ขึ้นมาสองส่วน คือ อุดมคติของอีโก้ (Ego-ideal) และมโนธรรม (conscience)

อุดมคติของอีโก้ เป็นส่วนที่ประกอบด้วยความคาดหวังที่ตั้งงาม และอุดมคติที่ตั้งงาม การพัฒนาอุดมคติของอีโก้เริ่มจากการสั่งสอนของผู้ปกครองและครู ซึ่งจะคอยปลูกฝังแนวความคิดที่เห็นว่าเป็นดีแก่เด็กโดยการใช้การให้รางวัลและการลงโทษเป็นเครื่องมือ นอกจากนี้อุดมคติของอีโก้ยังพัฒนามาจากการลอกเลียนแบบ หรือการ เปรียบเทียบพฤติกรรมซึ่งบุคคลจะกระทำเอง

จดหมายต้องมีโครมาซอน

มโนธรรม เป็นส่วนของซูเปอร์อีโก้ที่คอยบอกให้บุคคลทราบว่ามีสิ่งใดไม่สมควรปฏิบัติ และยังรวมไปถึงการลงโทษตัวเอง เมื่อมีพฤติกรรมที่ตนเองเห็นว่าไม่สมควร นั่นคือ บุคคลจะรู้สึกผิดและละอายแก่ใจ ทัศนคติของมโนธรรมมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างมากกับการที่บุคคลเคยถูกลงโทษในวัยเด็ก

เมื่อพิจารณาภูมิหลังของพิพ ที่ทำกรรไกรพ่อแม่มาตั้งแต่เล็ก ๆ อยู่ในความดูแลของพี่สาวคือ มีลชีสการ์เจอร์ ซึ่งแก่กว่าเขา 20 ปี ผู้มีอารมณ์ร้าย เลี้ยงดูพิพอย่างเข้มงวด ใช้น้ำเรียวเชี่ยนตีเขาเสมอ จนเป็นที่รู้กันทั่วหมู่บ้าน เขอนั่งเคยพูดถึงพิพในแง่ดี อันเป็นเหตุให้ผู้คุ้นเคยต่างมองว่าพิพเป็นเด็กน่าดีและอกหักญู มีลชีสการ์เจอร์ มักหว่าน จนทำให้พิพรู้สึกว่าคุณเองมีบาปที่เกิดมาแล้ว ทำให้พ่อแม่พี่น้องอีกหลายคนต้องตายไป ส่วนใจผู้เป็นพี่ชายเป็นคนมีจิตใจที่รักและเมตตาพิพ แต่ไม่สามารถปกป้องเขาได้ เนื่องจากเกรงว่าจะขัดใจภรรยาทั้งใจและพิพจึงอยู่บ้านนี้ด้วยความเศร้าใจภายใต้การดูแลและจัดการของมีลชีสการ์เจอร์ที่เข้มงวด "...Joe and I being fellow - sufferers, and having confidences as such ..." (Dickens. 1974 : 306) เวลาที่พิพไม่สบายใจ เขามักไปเดินเล่นในสุสานข้าง ๆ โบสถ์ จนกระทั่งพบกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญที่สุดสำหรับเด็กอายุเจ็ดขวบซึ่งพิพต้อง เก็บศพไว้ในจิตใจเป็นเวลานานเมื่อจบออกเล่าให้ใครฟังได้ กล่าวคือ เขาถูกข่มขู่และทารุณกรรมจากชายแปลกหน้าที่พิพสำรวจออกภายหลังหลุมฝังศพในสุสานที่เหมือนปีศาจ และบังคับให้พิพसानานว่าจะนำอาหารและตะแบนเหล็กไปให้ จดหมายแห่งพรายเรื่องนี้ให้ใครทราบ

"You bring me, to-morrow morning early ... and you never dare to say a word or dare to make a sign concerning your having seen such a person as me... You fail, or you go from my words in any partickler, no matter how small it is, and your heart and your liver shall be tore out, roasted and ate ... (Dickens. 1974 : 18)

พิพมีความรู้สึกผิดที่จัดจะขมขื่นอาหารของพี่สาว เขาคิดว่าความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นนั้นเปรียบเสมือนการถูกลงโทษอย่างใหญ่หลวง เป็นความรู้สึกที่น่วมสบายอย่างยิ่ง และตามธรรมชาติของเด็กวัยเจ็ดขวบ มักชอบซักถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่พิพไม่เคยได้รับการสนองตอบที่ดีจากพี่สาว มีลชีสการ์เจอร์ มักจะคัดค้านด้วยความเสียอารมณ์ หรือนิ่งก็แสดงท่าทางคานหิน และว่ากล่าวเขาที่มีพฤติกรรมเช่นนั้น บางครั้งเธอก็ยอมขอสงสัยของพิพยกยให้เขาเซว

เขา อาทิเช่น หีฟสงสัยว่า เรือที่ทำงานเป็นคูก (Hulks) มีไว้สำหรับใคร และทำไมคนเหล่านั้นต้องไปอยู่ที่นั่น หีฟสาวก็ตอบด้วยความไม่พอใจว่า นางไม่ได้เลี้ยงดูเขามาเพื่อจะแจกแจงชีวิตคนอื่น ๆ คนที่เข้าคูกนั้นเพราะเขาเป็นฆาตกร เนื่องจากใบลี้ขโมย หลอกหลวง และหาชั่วร้ายต่าง ๆ และคนเหล่านั้นมักเริ่มตื่นชุกถามมาก ๆ คืนนั้นหีฟเข้านอนด้วยความรู้สึกหวาดผวาคอคาหูกที่สาว และการกระทำของตนเอง ว่าจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับคูก ยิ่งคิดก็ยิ่งสะดุ้งหวาดกลัว เป็นความรู้สึกทุกข์ทรมาน เป็นความรู้สึกหวาดกลัวสุดชีวิต (Mortol Terror) ต่อการที่ชายแปลกหน้าจะควักเอาหัวใจและตับเขา กลัวตนเองจากการได้सानานาไปแล้ว หีฟไม่อาจเล่าให้สาวผู้ซึ่งไม่เคยให้ความอบอุ่นและความเข้าใจเขาเลยสักครั้ง และต่อมาในวันหลัง เมื่อหีฟเห็นกระจกหน้าตะโปกเหล็ก ซึ่งเขาได้นำมาไว้ที่ชายแปลกหน้านั้น เขาก็ไม่กล้าที่จะสารภาพและเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้จริงทั้ง เพราะเกรงว่าจริงจะสูญเสียความเชื่อก็ในตัวเขา และไม่ให้ความรัก ความเมตตาต่อบน ความลับของหีฟสะท้อนให้เห็นจากคำพูดเขาว่า "... I was too cowardly to do what I knew to be right, as I had been too cowardly to avoid doing what I knew to be wrong ... (Dickens. 1974 : 50)

จะเห็นว่าบุคคลที่มีอิทธิพลสูงในการเลี้ยงดูหีฟ อันหมายถึงมิสสิสซาร์เจอร์ เป็นผู้มีใจทรนักร้าย เลี้ยงดูเขาโดยใช้การลงโทษเป็นเครื่องมือ นับสูงฝังแนวความคิดที่ทำให้สาวจริงผู้หีฟรักและชื่นชม เป็นผู้มีบุคลิกภาพอ่อนแอ ตกอยู่ภายใต้อำนาจของภรรยา จึงเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการพัฒนาซูเบอร์อีโก้ของหีฟ เป็นเหตุให้เขามีพฤติกรรมที่ขัดกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีสะท้อนให้เห็นชัดตลอดทั้งเรื่อง ดังกล่าวไว้ในบทที่สี่ และเหตุการณ์สะท้อนขวัญของหีฟในสุสาน นับได้ว่าเป็นจุดวิกฤตอันทำให้เกิดการชะงักงัน (Fixation) ในการพัฒนาการขึ้นความสุขจากสิ่งแวคล้อม (Latency Stage)

1.2.2 จากทฤษฎีจิตสังคมของอีริคสันที่เน้นว่าสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์ การปะทะสังสรรค์ระหว่างเด็กกับโลกของเขา

หีฟเกิดมาในสังคมอังกฤษสมัยศตวรรษที่ 19 อันเป็นยุคที่อังกฤษมีการขยายตัวทางอุตสาหกรรมอย่างมาก ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง โดยเฉพาะในด้านสังคม มีการขยายและขึ้นสู่อำนาจของชนชั้นกลาง อันกล่าวได้ว่าเป็นปรากฏการณ์อันยิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์สังคมที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 ลักษณะที่เด่นชัดของชนชั้นนี้คือมีอุดมการณ์ที่ยึดมั่นในการทำงาน โดยถือเอาความสำเร็จเป็นจุดหมายปลายทาง สำหรับชนชั้น

กลางที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างดี มักเลียนแบบในสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นมารยาท และการปฏิบัติของคนชั้นสูง จึงทำให้มีการแบ่งชั้นภายในเป็นชนชั้นกลางระดับสูง (Upper Middle-Class) เป็นกลุ่มที่ร่ำรวยมาก อีกกลุ่มหนึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่า เป็นชนชั้นกลางระดับต่ำ (Lower Middle-Class) คนกลุ่มนี้มีความพยายามที่จะยกฐานะของตนให้สูงขึ้นเสมอ สังคมชั้นนี้ยังแบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๆ มากมายตามอาชีพและศาสนา เนื่องจากระบบความคิด ความเชื่อ ค่านิยมในการดำเนินชีวิตของชนชั้นกลางนี้ ทำให้ลักษณะสังคมวิคตอเรียเด่นชัดขึ้นมา และถือว่าเป็นตัวแทนแบบฉบับของสังคมวิคตอเรีย จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพิทตั้งแต่เด็ก จนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น กล่าวคือ

วัยทารก - 17 ปี อาศัยอยู่กับพี่สาว ผู้มีอารมณ์ร้ายที่เข้มงวดต่อพิท แต่จะมีอัยยาศัยที่รักคนอื่น ๆ อดิเยเฉพาะมิสเตอร์โชมเบิลซุกของโรงซึ่งร่ำรวย เป็นคนที่เธอชอบประจบประแจง มิสซิสคาร์เจอร์เป็นผู้ที่มีความอยุติธรรมในการใช้ประโยชน์จากแรงงานเด็ก "... money-box was kept on the kitchen mantelshelf, into which was publicly made know that all my earnings were dropped... I had no hope of any personal participation in the treasure." (Dickens. 1974 : 52)

เมื่อถึงวัยที่ต้องไปโรงเรียน พิตต้องใช้เวลาตอนเย็น หลังจากทำงานรับจ้าง เบ็ดเตล็ด ไปเรียนภาคค่ำในโรงเรียนซึ่งมีชายของมิสเตอร์วออบเชิล เสนียงประจักษ์กับสก็ เป็นผู้ดูแลและสอน ลักษณะของโรงเรียนก็คือ บ้านเช่าหลังเล็ก ๆ อดิเยชั้นบนเป็นที่พักอาศัยของมิสเตอร์วออบเชิล และภายในห้องเรียนซึ่งอยู่ชั้นล่าง มิสซิสวออบเชิลแบ่งส่วนหนึ่ง เป็นที่สำหรับชายของจีปากะ มักเรียนจึงคุ้นเคยกับเสียง เอะอะโครมคราม ในการซ้อมละครของวออบเชิล และบุคลิกภาพน่าหวั่นของมิซิสวออบเชิล อาทิเช่น แต่งตัวหอมช่อ ขอนั่งหลับเป็นเวลานาน ๆ และชายของอดิเยนักรูราตา แล้วมักหาของไม่เจออยู่เสมอ

ต่อมาเมื่อพิทอายุประมาณ 12 ปี ได้ไปทำงานที่บ้านซาทิส อดิเยการชักนำของมิสเตอร์โชมเบิลซุก ผู้มองพิทว่าเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่ควรหาประโยชน์ให้เขาได้ ก็จับพิทให้รับใช้มิสซารีแชนแอม เจ้าของบ้านผู้มีจิตวิเศษสลับอันเนื่องจากความผิดหวังที่ถูกชายแปลกปลอม และหลอกลวงว่าจะแต่งงานด้วย นางจึงมีจิตมุ่งมั่นจะแก้แค้นชายทุกคน อดิเยการเลี้ยงดูบุตรบุญธรรม คือเอสเทลล่า เพื่อให้เป็นตัวแทนในการชำระความแค้น เมื่อพิทมีโอกาสเข้ามาทำงานในบ้านนี้ เขาได้หลงรักเอสเทลล่า ผู้มีอิทธิพลต่อชีวิตที่หลงผิดของเขา พิตคิดว่าการเป็นสุภาพบุรุษนั้น คือผู้มีชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือย มีเงินทองมากมาย เมื่อพิททำงานที่บ้านซาทิสได้ประมาณ 1 ปี มิสซารีแชนแอมก็จัดการให้

เขาไปเป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ในโรงงานตีเหล็ก โดยที่พิพามีความเต็มใจเลย และรู้สึก เป็นทุกข์ อันอาจต่อสภาพและความเป็นอยู่ของบ้านที่คนอาศัย

อายุ 17 - 23 ปี พิพชาติมีผู้อุปถัมภ์ที่จะบันดาสให้เขาเป็นสุภาพบุรุษ อันเป็น ความฝฝันมานานปีที่ยากจะ เข้าามีชีวิตอยู่ในสังคมของชนชั้นกลาง ช่วงระยะเวลาที่พิพอยู่ใน ความดูแลของนายความชื่อ เจ็ก เกอร์สผู้ไว้เมตตาต่อคนด้อยโอกาสเขารู้ว่าพิพมีข้อสรุปที่ผิดพลาด ในเรื่องผู้อุปถัมภ์ที่แท้จริง แต่เจ็ก เกอร์สก็ยึดมั่นในอุดมการณ์ของอาชีพเขาอย่าง เข้มงวด ปล่อยให้ เข็มเต่งจะตัก เตือนพิพให้รู้ตัวบ้างสัก เล็กน้อย

จึงสรุปได้ว่า ทั้งสภาพสังคมและวัฒนธรรมทำให้คุณค่าต่อการมีทรัพย์สินสมบัติ ความ มั่งคั่งทาง เศรษฐกิจ ตลอดจนการปะทะสังสรรค์ต่อสภาพแวดล้อมของพิพไม่ได้ ใช้อำนวยต่อการ พัฒนาของเขา อันเป็นผลให้พิพมีปัญหาทางบุคลิกภาพและพฤติกรรม แต่เนื่องจากพิพได้รับการ เลี้ยงดูและใกล้ชิดกับนางผู้มีจิตเจตดี จึงทำให้พิพเรียนรู้ว่าตนได้หลงผิด จึงคิดปรับปรุงแก้ไขบุคลิก ภาพของตนเอง ดังจะ เห็นได้จาก การ เดินทางกลับบ้านที่ชนบทเพื่อขอโทษจริง

1.2.3 จากทฤษฎีจิตวิทยาของบุคคลของแอค เลอร์ ในเรื่องความรู้สึกลดน้อยและ การแสวงหาความเด่น ที่กล่าวว่า มนุษย์มีความพยายามเอาชนะความรู้สึกลดน้อยตัวเองนั้นค่าด้วย ภัยการสร้างบมเด่น เพื่อลบล้างความรู้สึกลดน้อยที่เป็นบมด้อยให้หมดสิ้นไป แอค เลอร์ เน้นอยู่เสมอว่า มนุษย์ทุกคนมีบมด้อย เด็กที่ม่ได้รับความช่วยเหลือหรือขาดความอบอุ่น จะมีความรู้สึกลดน้อย เนื้อ่า ใจ อันจะทำให้เป็นบมด้อยต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะปัญหาของพิพ พบว่า เขามีบมด้อยในเรื่องสถาน ภาพและสภาพความเป็นอยู่ของเขา พิพเห็นรถในบ้านซึ่งกล่าวได้ว่าอยู่ในสังคมระดับกลางขั้นต่ำ สุด เนื่องจากจึงเป็นเจ้าของกิจการผู้ทำงานด้วยตนเอง (Self-Employed) ความรู้สึกลดน้อยนี้ เกิดขึ้นหลังจากที่พิพได้บมสัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ของชนชั้นกลาง ผู้มีฐานะร่ำรวยคือมิสซาวีแฮม เจ้าของบ้านซาทิส โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกิดขึ้นจากอิทธิพลของ เอสเทลล่า หญิงที่เขาหลงรักอย่าง ไร้เหตุผล เธอเป็นแรงบันดาลใจให้พิพมีความทะเยอทะยาน ในการเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอม อัน หมายถึงผู้มีจิตใจต่ำ ทั้งนี้เพราะพิพมีความประสงค์ที่จะชนะใจเธอ นับได้ว่าพิพใช้ความรู้สึกลดน้อย เหล่านี้ในทางที่ม่สร้างสรรค์ ทหาในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ต่อชีวิต อาทิเช่น มีระดับจิตใจต่ำลง มี ชีวิตทรูทร่าหุ่มเพื่อข่มขู่เป็นสาระ จนเป็นเหตุให้ชีวิตล้มเหลววิธีนี้สิ้นสิ้นตัว พบอุปสรรคในการแก้ ปัญหาชีวิตจนถึงกับล้มป่วยแทบจะเอาชีวิตมาบังรอด หากม่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ โดยเฉพาะใจ ผู้รักและหวังดีต่อเขาเสมอมา คนที่พิพเคยถูกว่าเป็นเพียงแค่ช่างตีเหล็กเท่านั้นเอง

ทิพเรียนรูชีวิตด้วยความเจ็บปวด เมื่อเขาทราบว่าผู้อุ้มก้มที่แท้จริงนั้นคือ นักโทษเทศกที่เขาคัด
ช่วยเหลือเมื่อตอนเด็ก ๆ นั้นเอง ดังความรู้สึกที่ว่ารานที่สะท้อนว่า

"Miss Havisham's intentions towards me, all a mere dream;
Estella not designed for me; I only suffered in Satis House as a
convenience, a sting for the greedy relations, a model with a
mechanical heart to practise on when no other practice was at hand,
those were the first smarts I had. But, sharpest and deepest pain of
all - it was for the convict, guilty of I knew not what crime, and
liable to be taken out ... and hanged ... that I had deserted Joe."
(Dickens. 1970 : 306)

2. เท็กภาพรั้วที่บิดาและมารดาว่าดีเป็นผู้เลี้ยงดู

2.1 อิคคิลิฟ จากการศึกษาพบว่าปัญหาของอิคคิลิฟคือ เกิดจากความขมขื่น จริ่งจิงใน
เรื่องความรัก จิตใจโหดร้ายและมีความพยายาม

2.1.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ ในเรื่องพัฒนาการของบุคลิกภาพ
 فروยด์พบว่า ประสพการณ์ในวัยเด็กมีอิทธิพลต่อโครงสร้างบุคลิกภาพของแต่ละคน และการพัฒนา
บุคลิกภาพจะเป็นไปตามโครงสร้างที่ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่อายุประมาณ 5-6 ขวบ

เมื่อพิจารณาชีวิตในวัยเด็กของอิคคิลิฟ ตั้งแต่มิสเตอร์ เอิร์นชอร์วน่าจากข้างถนน
ในเมืองริเวอร์พูลมาอยู่บ้านเวเธอร์ริงไฮล์ โดยเลี้ยงดูร่วมกับลูกชายหญิงคือ ฮินส์และแคเธอรีน
ฮินส์เกลียดอิคคิลิฟมาก เพราะแย่งความรักจากบิดาและน้องสาวมาจาก เขา ฮินส์มักหาเรื่องแกล้ง
หรือรังแกอิคคิลิฟให้เจ็บตัวอยู่เสมอ และที่มิสซิส เอิร์นชอร์จะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เพราะนางก็
เกลียดอิคคิลิฟเช่นกัน เมื่อมารดาเสียชีวิตฮินส์ก็ขาดที่พึ่ง เพิ่มความรู้สึกขมขื่นและเกลียดอิคคิลิฟ
มากขึ้น ต่อมามิสเตอร์ เอิร์นชอร์ได้ส่งฮินส์ไปเรียนที่โรงเรียนระดับวิทยาลัย ตามคำแนะนำของบาท
หลวง และกลับมาพร้อมภรรยา เมื่อมิสเตอร์ เอิร์นชอร์เสียชีวิต ฮินส์ในฐานะเจ้าของบ้านจึงได้
โอกาสที่ดีและเข้มงวดกับอิคคิลิฟ โดยลดสถานภาพเป็นเพียงคนงานในบ้าน แทนที่จะได้รับการ
ศึกษาเล่าเรียน อิคคิลิฟต้องไปทำงานหนักในไร่ ความภาคภูมิใจที่ได้รับสร้างความเป็นเกียรติยศต่อ
อิคคิลิฟจนถึงกับเอ่ยปากกับเนลล์ว่าจะต้องหาทางแก้แค้น เมื่อเขาถูกลงโทษอย่างรุนแรง และ
ถูกขังในห้อง ขณะที่คนอื่น ๆ สนุกสนานในงานคริสต์มาสที่บ้านเวเธอร์ริงไฮล์ "I'm trying
to settle how I shall pay Hindley back. I don't care how long I wait,

if I can only do it at last. I hope he will not die before I do !" (Bronte. 1989 : 54) พออายุได้ 16 ปี อีคลิฟท์รู้สึกห่อเหี่ยวในชีวิตกลายเป็นคนเขื่องซึม ทำทางเป็นโพธิ์ นิ่งๆตามง่ากับใคร ลักษณะบุคลิกที่ลอคเวลา อันเนื่องมาจากหมกมุ่นกับงานการศึกษา และต้องทำงานหนักตลอดทั้งแต่เข้ามิดจนกระทั่งเย็น ทำให้เขาลำบากยุ่งยากในงาน การติดตามความก้าวหน้าของแคเธอรีน ความหวังที่เคียวาคาไว้สมัยเด็ก ๆ ซึ่งมีสเตอร์เฮิร์นชอว์ เป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจให้ต้องล้มเลิกไป อีคลิฟท์ยอมแพ้ด้วยความเจ็บปวด และเมื่อแคเธอรีน เพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ตัดสินใจแต่งงานกับเอ็ดการ์ เขาจึงหายสาบสูญไปจากหมู่บ้านเป็นเวลานานถึงสามปี แล้วกลับมาพร้อมด้วยแผนการณ์แก้แค้นทั้งตระกูลเฮิร์นชอว์และลินตัน

จะเห็นได้ว่าประสบการณ์วัยเด็กของอีคลิฟท์ ต้องเผชิญกับความกดดันหลายประการ อันเป็นผลกระทบต่อการพัฒนาบุคลิกภาพตามลำดับขั้น ทำให้มีปัญหาด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรมทั้งกล่าวในบทที่สี่ โดยเฉพาะ เมื่อเขาสูญเสียบุคคลที่ให้ความสุขความปลอบโยน (Loss of the Loved Object) อันหมายถึงมีสเตอร์เฮิร์นชอว์ ถูกลิดรอนสภาพเป็นเพียงคนงานในบ้านจอยฮิลลี่ และท้ายที่สุดสูญเสียความรักจากแคเธอรีน (Loss of the Object's Love) นับได้ว่าเป็นภาวะวิกฤตของชีวิต เป็นภาวะชะงักงัน (Fixation) เมื่อเขาเป็นอิสระแล้วจึงหาทางระบายออกโดยความพยายามหาอาชญากรรมที่แก้แค้นทั้งสองตระกูล

2.1.2 จากทฤษฎีจิตสังคมของอีริคสันที่เห็นว่าสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์ การปะทะสังสรรค์ระหว่าง เด็กกับโลกของเขา

อีคลิฟท์เกิดมาในสังคมอังกฤษสมัยต้นศตวรรษที่ 19 อันเป็นสังคมที่มีการขยายตัวด้านอุตสาหกรรมอย่างมากมาย มีภรรยานำเอาสิ่งประกับใหม่ ๆ ด้านการผลิตมาใช้ ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงสร้างการผลิต และ เปลี่ยนรูปแบบการค้าเป็นชีวิต ความคิด ค่านิยมของชาวอังกฤษเป็นเอียงมาก การแข่งขันทางสังคมจะปรากฏเด่นชัด การขยายและขึ้นสู่อำนาจของชนชั้นกลาง เป็นปรากฏการณ์อันยิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์สังคมที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 19 นี้ ชนชั้นกลางเป็นเรื่องราวความสำเร็จของสังคมวิคตอเรีย จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของอีคลิฟท์ตั้งแต่เล็กลงถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ปรากฏว่า

วัยเด็ก เล็ก - 6 ขวบ เป็นเด็ก เร่ร่อนอยู่ข้างถนนในเมืองลิเวอร์พูลจนกระทั่งอายุได้ประมาณหกขวบ มีสเตอร์เฮิร์นชอว์ผู้มีใจเมตตา นำเขาไปเลี้ยงดูร่วมกับบุตรชายหญิง วันแรกที่อีคลิฟท์ปรากฏตัวที่บ้านเขา เธอจึงโศกเศร้า เขามีสภาพเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ผอมค้ำ าสีเสื้อผ้าสกปรก

ชากะรุ่งกะริ่ง หน้าตาถูกแก่ว่าแคเธอรีน มองดูรอบตัวท่ามกลางสายตาดูหลายคู่ที่จับอยู่ด้วยเงื้อมมือที่ขึ้นตกใจ พุทธรัดใหม่เป็นภาษา เนลลี่มองดูด้วยความตกใจ ส่วนมิสซิสเฮอร์นชอว์ แสดงความไม่พอใจอย่างมาก "... Mrs. Earnshaw was ready to fling it out of doors : she did fly up, asking how he could fashion to bring that gipsy brat into the house, when they had their own bairns to feed and fend for ?..." (Bronte. 1989 :32)

6 - 13 ปี อาศัยอยู่บ้านเวเธอร์ริงไฮท์ท่ามกลางความเกลียดชังของสมาชิก นอกจากมิสเตอร์เฮอร์นชอว์และแคเธอรีน ทั้งคำพูดของเนลลี่ว่า "... Hindley hated him : and to say the truth I did the same; and we plagued and went on with him shamefully ..." (Bronte. 1989 : 33)

13 - 16 ปี สูญเสียบุคคลที่ให้ความรักความมั่นคงปลอดภัย เมื่อมิสเตอร์เฮอร์นชอว์เสียชีวิต มีแคเธอรีนคอยให้กำลังใจ แต่ก็อยู่ภายใต้อำนาจของฮินส์วู้ เป็นทาสของบ้านเวเธอร์ริงไฮท์ ฮิตคิลิฟถูกลดสภาพเป็นเพียงคนงานในบ้าน ถูกฮินส์วู้ขี้ข่มเหงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ต้องทำงานหนักในไร่ตั้งแต่เช้ามีจนกระทั่ง เย็น และถูกตัดโอกาสทางการศึกษา

17 - 20 ปี หนีออกจากบ้านเมื่อแอบได้ยินแคเธอรีนพูดว่า จะแต่งงานกับเฮ็ดการ์ เพราะเขามีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมดี หากเธอแต่งงานกับฮิตคิลิฟจะหาผู้ชายหน้า "... It would degrade me to marry Heathcliff now ..." (Bronte. 1989 : 73)

21 - เสียชีวิต กลับมาปรากฏตัวในหมู่บ้านพร้อมกับแผนการณ์แก้แค้นครอบครัวเฮอร์นชอว์และลินตัน ชีวิตช่วงนี้จึงถูกใช้เพื่อมุ่งมั่นให้บรรลุถึงเป้าหมายประสงค์ของเขา ฮินส์วู้มีชีวิตตกต่ำเพราะเป็นทาสของสุราและการพนัน ทวนให้พิถีที่บ้านเวเธอร์ริงไฮท์ เพราะเห็นว่าเขามีฐานะร่ำรวย

จึงสรุปได้ว่า ทั้งสภาพสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนประเพณีในวัยเด็กได้สร้างความคับข้องใจและความภาคภูมิใจต่าง ๆ อันมีผลต่อการพัฒนาการตามลำดับขั้นของฮิตคิลิฟโดยเฉพาะในระยะแรก ๆ ของชีวิตอันเป็นการเพิ่มความไว้วางใจ ทำให้เขากลายเป็นคนมองโลกแง่ร้าย ว่างไว้วางใจใคร เป็นคนเห็นแก่ตัว ทำอะไรก็เพื่อตนเอง

2.1.3 จากทฤษฎีจิตวิทยารายบุคคล ในเรื่องความรู้สึกน้อย และการแสวงหาความเด่น เขากล่าวว่ามนุษย์มีความพยายามเอาชนะความรู้สึกว่าตัวเองนั้นต่ำต้อย โดยการ

สร้างบมแก่น เพื่อลบล้างความรู้สึกที่เป็นบมก้อยาให้หมดสิ้นไป จุดมุ่งหมายของคนเรานั้นอยู่ที่ความ เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ วิชาแต่จะมุ่งแสวงหาแต่ความพอใจให้แก่ตนเอง แอคเลอร์เน้นอยู่เสมอว่า มนุษย์ทุกคนมีบมก้อย เด็กที่นำมารับความช่วยเหลือหรือขาดความอบอุ่น จะมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ อันจะทำให้เป็นบมก้อยต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะบุคลิกของอีตคลิฟ พบว่า เขามีบมก้อยในเรื่อง สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจให้เห็น เมื่อเอ็ดการ์เข้ามาหัวพันกับ แคลเธอริน และเธอได้แสดงออกให้เห็นว่ามีความชื่นชอบที่ใกล้ชิดกับเขา "... I wish I had light hair and a fair skin, and was dressed and behaved as well, and had a chance of being as rich as he will be!" (Bronte. 1989 : 50) จนในที่สุดเมื่ออีตคลิฟเอบ่าได้ยินว่าแคลเธอรินกำลังจะแต่งงานกับเอ็ดการ์ เพราะความร่ำรวยของเขา และเป็นสิ่งน่าอับอายหากต้องแต่งงานกับอีตคลิฟในขณะนี้ เขาจึงผลุนผลันออกจากบ้าน และหายสาบสูญไปเป็นเวลาถึงสามปี จึงกลับมาด้วยบุคลิกที่ขึ้น และมีเงินทองมากมาย ซึ่ง เนลลี่ได้ตั้งข้อสงสัยว่าอีตคลิฟได้ดำเนินชีวิตในทางมิชอบระหว่างที่เขาหายไป

"... Honest people don't hide their deeds. How has he been living ? How has he got rich ? Why is he staying at Wuthering Heights, the house of a man whom he abhors ? (Bronte. 1989 : 94) กอรทั้ง เมื่อเขากลับมาเพื่อแก้แค้นฮินส์ และสร้างความเดือดร้อนให้กับครอบครัวลินตัน รวมทั้งวางแผนชั่วร้ายยึดเอาบ้านเวเธอร์ไฮท์ และทรัพย์สินเงินทองมาเป็นของตนเอง แสดงให้เห็นว่า อีตคลิฟใช้ความรู้สึกน้อยเหล่านี้นำมาสร้างสรรค์ เป็นการหาสายผู้อื่นโดยการผูกพยาบาท เขามุ่งแต่แสวงหาความพอใจให้แก่ตนเอง อดยมนั่งนิ่งถึงผลกระทบท่อนบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ชีวิตจึงมีแต่ความทุกข์ทรมานด้วยโทษของความชั่วร้าย และในที่สุดก็ตายไปอย่างโดดเดี่ยว และทรมานในสภาพอันน่าสะพรึงกลัว ดังคำบรรยายของ เนลลี่ว่า

"... his face and throat were washed with rain.. the lattice, flapping to and fro, had grazed one hand rested on the sill... I tried to close his eyes : to extinguish, if possible, that frightful, life-like gaze of exultation... They would not shut : they seemed to sneer at my attempts; and his parted lips and sharp white teeth sneered too !..." (Bronte. 1989 : 306)

2.2 เอสเทลล่า จากการศึกษาพบว่าปัญหาของ เอสเทลล่าคือ ก้าวร้าว พอใจให้ผู้อื่นเป็นทุกข์ ชอบถูกเหยียดหยามผู้อื่นและมีอารมณ์แปรปรวน

2.2.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ในเรื่องพัฒนาการของบุคลิกภาพและกลวิธานป้องกันตัว เขากล่าวว่า บุคลิกภาพพัฒนาขึ้นเพราะบุคคลต้องตอบสนองความตึงเครียดที่เกิดขึ้นภายในร่างกายและจิตใจทั้งหมด การลดการตึงเครียดนั้นบุคคลจะแสวงหาหรือเรียนรู้กลวิธีต่าง ๆ ซึ่งทำให้บุคลิกภาพของบุคคลนั้นพัฒนาขึ้น โดยทั่ว ๆ ไปจะเกิดกลวิธี 3 ประการคือ การเปลี่ยนแปลง การย้ายแหล่งทดแทน และการทดแทน ส่วนกลวิธานป้องกันตัวคือ กระบวนการทางจิตที่ได้เกิดเหตุการณ์อันเกิดจากความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งน่าจะตอบสนองได้แล้ว แปรผลออกมาเป็นเหตุการณ์ใหม่ เพื่อตอบสนองความต้องการเดิมนั้น ซึ่งโดยกลวิธีนี้ย่อมป้องกันไม่ให้เกิดความตึงเครียดมากเกินไป บุคคลจะสร้างกลวิธานใดขึ้นมาจะเกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการคือ

1. มีความวิตกกังวลสูงมากในเรื่องหนึ่ง เรื่องใด และใช้แก้หาวิธีลดหรือแก้ไขให้ได้ด้วยวิธีการที่มีเหตุผล
2. ใช้กันไม่สามารถประนีประนอมแรงขับตามความต้องการของจิตและแรงห้ามนั้นของซูเปอร์อีโก้ได้

เมื่อพิจารณาชีวิตในวัยเด็กของ เอสเทลล่าที่บ้านซาทิลซึ่ง เธออาศัยอยู่ตั้งแต่อายุสามขวบ โดยมีสเตอร์เจ็กเกอร์สหนายความ เป็นผู้นำมาหิมิสฮาวีแชนผู้มีฐานะร่ำรวย เลี้ยงดูเป็นบุตรบุญธรรมตามที่นางได้ขอร้องให้ เขาช่วยเหลือ เอสเทลล่าต้องเผชิญกับความวิบัติและความทุกข์ทรมานของมิสฮาวีแชน ซึ่งมีความขมขื่นและผิดหวังจากการถูกชายคนรักบดกลองและหลอกลวงว่าจะแต่งงานด้วย นางใช้ชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางซากอนุสรณ์แห่งความเจ็บช้ำอาทิตเช่น ห้องที่จัดไว้สำหรับหิมิสแต่งงาน นาฬิกาทุกเรือนซึ่งหยุดที่เวลาของหมยภักทณงาน และชุดแต่งงานซึ่งนางมักจะนำมาเสออยู่เสมอ ความผิดหวังครั้งนั้นสร้างความเค้นใจให้กับนาง เป็นอันมาก จึงมุ่งมั่นเลี้ยงดูเอสเทลล่าให้เป็นตัวแทนแก่เค้นผู้ชาย ใช้เครื่องประดับอันมีค่า เป็นเครื่องล่อใจให้เอสเทลล่าปฏิบัติตามความต้องการ โดยทำให้เอสเทลล่าเป็นคนที่ใช้หัวใจรักใคร่มาเป็นอันมีความรู้สึกที่ดีให้กับใคร นอกจากนี้ เอสเทลล่ายังต้องเผชิญความท้อแท้หลังหลอก ความอึดจริษษา ซึ่งตั้งเค้น ระหว่างญาติ ๆ ที่ห้อมล้อมนางฮาวีแชน คอยประจบประแจงเพื่อหวังส่วนแบ่งของมรดก ความคับข้องใจในชีวิตรัยเด็กของ เอสเทลล่าสะท้อนให้เห็นได้จากคำพูดของเธอว่า

"...you were not brought up in that strange house from a mere baby.- I was. You had not your little wits sharpened by their intriguing against you, suppressed and defenceless, under the mask of sympathy and pity and what not, that is soft and soothing - I had. You did not gradually open your round childish eyes wider and wider to the discovery of that impostor of a woman who calculates her stores of peace of mind for when she wakes up in the night. - I did."
(Dickens. 1974 : 255)

และตลอดระยะเวลาเกือบหนึ่งปีที่พิพทานที่บ้านซาทิส เขาพบว่าเอสเทลล่า เป็นคนมีอารมณ์แปรปรวน

"...Sometimes, she would coldly tolerate me; sometimes, she would condescend to me; sometimes, she would be quite familiar with me; sometimes, she would tell me energetically that she hated me ..." (Dickens. 1974 : 99)

จะเห็นได้ว่าชีวิตอันวัยเด็กของเอสเทลล่ามีความตึงเครียด อันเกิดจากความคับข้องใจ ความคิดขัดแย้ง และความหวาดหวั่น ทำให้เธอเรียนรู้เอากลวิธีการเลียนแบบมาใช้ เพื่อลดความตึงเครียดต่าง ๆ โดยหล่อหลอมพฤติกรรมของตนเองให้เหมือนกับพฤติกรรมของผู้อื่น คือผู้ที่มีอำนาจมากกว่า อันหมายถึงมิสฮาวีแชมมันเอง นอกจากนี้ เอสเทลล่าค้นหาเอาวิธีการย้ายแหล่งทดแทนมาใช้ เนื่องจากซูเบอร์วิงค์คอยเตือนเธอว่า บุคลิกภาพและพฤติกรรมของมิสฮาวีแชมมัน เป็นสิ่งที่สังคมยกย่องสรรเสริญ จึงทำให้เธอมีบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อันแสดงให้เห็นถึงความกระวนกระวายใจ ของบุคคลที่ไม่ประสบเป้าหมายตามต้องการ

2.2.2 จากทฤษฎีสังคมของอีริคสัน ที่เน้นว่าสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์การปะทะสังสรรค์ระหว่างเด็กกับโลกของเขา

เอสเทลล่าเกิดมาในสังคมอังกฤษสมัยศตวรรษที่ 19 อันเป็นสังคมที่มีจารกคติทางเพศ ซึ่งให้คุณค่าและความสำคัญต่อเพศชายมากกว่า เป็นสังคมที่ให้คุณค่ากับผู้มีฐานะหรือรูปร่างหน้าตาดีกว่าคนที่ขาดคุณสมบัติและทรัพย์สินสมบัติ และเป็นสังคมที่มีลักษณะเคร่งต่อศาสนา

และความรักภายในครอบครัว จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของ เอสเทลล่าตั้งแต่วัยจนถึงวัยผู้ใหญ่ อัน ได้แก่

วัยเด็ก อาศัยอยู่บ้านชาติสนฐานะบุตรบุญธรรมของมิสซารีแชน เศรษฐีผู้มั่งคั่งวิปลาสเร้าร้อนด้วยความอาฆมตแค้น เคียงคู่เธอเพื่อให้คนมาหลงรัก "... I adopted her to be loved. I bred her and educated her to be loved. I developed her into what she is, that she might be loved ..." (Dickens. 1974 : 230) นางจะใช้เครื่องประดับราคาแพง เป็นเครื่องล่อใจให้เอสเทลล่าทำตามความประสงค์ และนางต้องการให้เอสเทลล่าชำระความแค้นให้ โดยทำค่าเงินบาทต่อชายที่มาหลงรัก เธอเอสเทลล่าเติบโตมาท่ามกลางสังคมของญาติ ๆ มิสซารีแชนที่ห้อมล้อมประจบประแจงนาง เป็นสังคมที่มีความอิจฉาริษยา ซิงตีสิงเค้น และหน้าไหว้หลังหลอก

วัยรุ่น มิสซารีแชนส่งเธอไปสู่วัยที่ประเทศฝรั่งเศส เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่สังคมของชนชั้นสูง เอสเทลล่ากลับมากลายเป็นหญิงสาวสวย ทำทางเป็นสุภาพสตรีที่น่านิยมแต่มีลักษณะหยิ่ง และแทะแน่เหมือนเคิม (Proud and Wilful)

วัยผู้ใหญ่ตอนต้น ไปอยู่เมืองริชมอนด์ ใกล้กรุงลอนดอนกับครอบครัวแบรนดลี่ มิสซีสแบรนดลี่ หญิงม่ายมีบรรดาศักดิ์เป็นเลดี้ อยู่กับลูกสาวอายุมากกว่าเอสเทลล่า 2-3 ปี นางเป็นเพื่อนของมิสซารีแชน เป็นคนกว้างขวางในสังคม และจะเป็นผู้พาเอสเทลล่าออกงานเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ เอสเทลล่าอยู่บ้านนี้อย่างมีความสุขเท่าใดนัก เธอทำตามความประสงค์ของมิสซารีแชน โดยมีเครื่องประดับราคาแพง เป็นสิ่งล่อใจเช่นเคย

"It is a part of Miss Havisham's plans for me ... I'm to write to her constantly and see her regularly, and report how I go on - I and the jewels - for they are nearly all mine now." (Dickens. 1974 : 258)

เอสเทลล่าเติบโตมาเป็นดาวประดับสังคมริชมอนด์ มีชายหนุ่มมารุมรักมากมาย ซึ่งเธอต้องรายงานเรื่องของเธอของชายหนุ่มเหล่านั้นให้มิสซารีแชนรับรู้หากเธอไปเยี่ยมนางที่บ้านชาติสนก็ต้องเล่าเรื่องซ้ำซากนั้นอยู่เสมอ และเมื่อใดที่เอสเทลล่าหมดความอดทนต่ออารมณ์เอาแต่ใจตนเองของมิสซารีแชน และแสดงอาการเบื่อหน่าย เธอก็ถูกนางต่อว่าเป็นคนใจกว้างหิตและอกตัญญู

วัยผู้ใหญ่ หนีปัญหาชีวิตที่มีแต่ความไร้สาระ ไปแต่งงานกับคริมเวลล์ชายหนุ่มนิสัยไม่ดี เพียงแต่มีเงินใช้จ่ายฟุ่มเฟือยและมาจากตระกูลดี เธอให้เหตุผลในการตัดสินใจแต่งงานว่า

"... I am tired of the life I have led, which has very few charms for me, and I am willing enough to change it ..." (Dickens. 1974 : 342)

จึงสรุปได้ว่าทั้งสภาพสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนประสบการณ์ในวัยเด็กที่ขาดความรักความอบอุ่น มีผลกระทบต่อการพัฒนาการของเอสเทลล่า เป็นเหตุให้เธอมีปัญหาด้านบุคลิกภาพและพฤติกรรมดังที่กล่าวไว้

2.2.3 จากทฤษฎีจิตวิทยาของบุคคลของแอดเลอร์ ในเรื่องความรู้สึกด้อยและการแสวงหาความเด่น เขากล่าวว่า มนุษย์มีความพยายามเอาชนะความรู้สึกว่าตัวเองนั้นต่ำด้อย โดยการสร้างบมเด่นเพื่อลบล้างความรู้สึกที่เป็นบดด้อยให้หมดสิ้นไป จุดหมายของคนเรานั้นอยู่ที่ความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ มิใช่แต่จะมุ่งแสวงหาแต่ความพอใจให้แก่ตนเอง แอ็ดเลอร์เน้นอยู่เสมอว่า มนุษย์ทุกคนมีบดด้อย เด็กที่ม่ได้รับความช่วยเหลือหรือขาดความอบอุ่น จะมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ อันจะทำให้เป็นบดด้อยต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์บุคลิกของเอสเทลล่า พบว่า เธอมีบดด้อยต่อการเป็นบุตรบุญธรรมที่ม่เคยได้รับความรักความอบอุ่นจากมิสซารีแซม ดังคำตอบโต้เมื่อนางร้องขอความรักจากเธอว่า "... And if you ask me to give you what you never gave me, my gratitude and duty cannot do impossibilities" (Dickens. 1974 : 289) จึงทำให้เธอมีบุคลิกก้าวร้าวชอบแสดงความยิ่งใหญ่ โดยการปฏิบัติต่อพิพเช่นว่าเธอเป็นเด็กเล็ก ทั้ง ๆ ที่มีอายุไล่เรียงกัน มีสาเหตุที่ก้าวร้าวต่อมิสซารีแซม จนนางต้องร้องออกมาด้วยความขมขื่นว่า

"O look at her, look at her! ... look at her, so hard and thankless, on the hearth where she was reared ! where I took her into this wretched breast when it was first bleeding from its stabs, and where I have lavished years of tenderness upon her !" (Dickens. 1974 : 289)

การที่เอสเทลล่าตัดสินใจแต่งงานกับครัมเบิลนั้น สะท้อนให้เห็นว่าเธอต้องการแสดงความรักเมื่อนางเห็นมิสซารีแซมผู้ม่เห็นดีด้วย จึงกล่าวได้ว่า เอสเทลล่าใช้ความรู้สึกด้อยแก้ปัญหาวิตถิในทางม่สร้างสรรค์ ในที่สุดชีวิตแต่งงานก็ล้มเหลวถึงสองครั้ง

3. เด็กกำพร้าที่มการสูญเสียชีวิต และบิดาเข้ามาม่บทบาทในลักษณะต่าง ๆ กัน

3.1 แคลเธอรีน (แคธี่) จากการศึกษาพบว่าปัญหาของแคธี่คือ อยากรู้ อยากเห็น คึกคะนอง เอาแต่ใจตนเอง

3.1.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ อธิบายว่า พัฒนาการในวัยแรก ๆ ของชีวิตมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพเมื่อโต โดยลักษณะที่ปรากฏในเด็ก เช่น วิธีการปรับตัว การแก้ปัญหาในเด็กอาจติดตัวเด็กไป (Fixation) กลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพเมื่อโต ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์และวุฒิภาวะ

เมื่อพิจารณาชีวิตในวัยเด็กของแคธี่ ซึ่งมารดาเสียชีวิตหลังจากคลอดเพียงสอง ชั่วโมง เธอเกิดมาท่ามกลางความโศกเศร้าของคนในบ้าน ทุกคนทุ่มความอยู่ถึงงานศพเป็นเวลาถึงหนึ่งอาทิตย์ แคธี่จึงอยู่ในความดูแลของ เบลล์เต้เพียงผู้เดียว เมื่อเอ็ดการ์ผู้โอรสพี่ชายโศกเศร้า จึงมีโอกาสดูโทรทัศน์ เขาเลี้ยงแคธี่อย่างถนอม นุ่มนวลพูดคุยกับเธอด้วยถ้อยคำรุนแรง อบรมสั่งสอนให้การศึกษาด้วยตนเอง หลังจากที่สูงส่งเสียสละ เอ็ดการ์กลายเป็นคนเก็บตัวเงียบ หลีกเลี้ยงการสมาคมใด ๆ ในหมู่บ้าน ใช้ชีวิตอยู่ในอาณาบริเวณบ้านที่มีสวนกว้างใหญ่ คังนั้น แคธี่จึงเติบโตขึ้นในสภาพในรั้วบ้านรัชชครอสเกรนจ์ จนมีอายุได้ 13 ปี โดยที่ไม่เคยออกนอกอาณาเขตบ้านตามลำพัง โปสเตอร์เป็นสถานที่แห่งเดียวที่บิดาพาเธอไปนอก เนื่องจากบริเวณชายป่าใกล้ ๆ บ้าน ซึ่งนาน ๆ ครั้ง เอ็ดการ์จะพาไป สิ่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอิศลักษณ์หรือบ้านเวเธอร์ริงไฮท์ส ว่างก็อยู่ในโรงของเธอละ แคธี่เป็นเด็กฉลาด เรียนรู้ได้เร็วและมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษา เธอมีความรักภาคภูมิใจในตัวบิดามาก ถ้าใครทำให้ไม่พอใจ เธอมักจะพูดว่า "I shall tell papa !" หากถูกเอ็ดการ์ตำหนิหรือต่อว่าเพียงเล็กน้อย เธอก็จะหาราวกับว่าเป็นเรื่องใหญ่โต เสียจริง

วันหนึ่ง เธอแอบขี่ม้าหนีออกจากบ้าน ในช่วงที่บิดาพาบุตรสาวสำคัญเกี่ยวกับเรื่องของอีซาเบลล่า น้องสาวคนโตของเธอ ที่หนีอิศลักษณ์ไปใช้ชีวิตตามลำพังกับลุง ทางตอนใต้กรุงลอนดอน เบลล์ผู้รับคำสั่ง เอ็ดการ์ให้ดูแลแคธี่ด้วยความระมัดระวัง ปล่อยให้พยายามตามหาด้วยความกังวลใจ จนไปพบแคธี่ที่บ้านเวเธอร์ริงไฮท์ส ขณะที่นั่งคุยอย่างสบายอารมณ์กับเฮร์กัน เมื่อเบลล์ที่ต่อว่าและคุ้งที่หนีมาเที่ยว แคธี่ก็ร้องว่าให้เธอตรวจดูว่า "What have I done ? ... Papa charged me nothing : he'll not scold me, Ellen - he's never cross, like you !" (Bronte. 1989 : 178)

แคธี่เข้าใจว่าแฮร์ตันเป็นเด็กรับใช้ จึงทวาดให้เขาไปเอาม้า คังว่าเขาเป็นเด็กดูแลคอกม้าที่บ้านเธอ และสั่งหญิงรับใช้เสียงแข็งให้ปล่อยสุนัขของเธอ "You bring the

pony... and let my dog free this moment !" (Bronte. 1989 : 179) เมื่อหญิงรับใช้หูรหลังออกมาด้วยความขุ่นใจที่เห็นภริยาจากก้าวร้าวของแคธี่ว่า แอร์ตันนั้นถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ลูกของเจ้าของบ้าน แต่เขาก็เป็นญาติของแคธี่ และนางก็ไม่ใช่คนใช้ของเธอ แคธี่ก็ปล่อยยัยคังลันไม่พอใจต่อคำกล่าวที่ว่าเป็นญาติกับคนเงอะงะคัง เช่นตัวละครตลก

"Papa is gone to fetch my cousin from London : my cousin is a gentleman's son. That my - -'she stopped, and wept outright; upset at the bare notion of relationship with such a clown." (Bronte. 1989 : 180)

จะเห็นว่าจากประสบการณ์วัยเด็กของแคธี่ ที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างทรมานอม โศกเยือกการผู้รัก เธอคงแก้ตัวดวงใจ กอบรทั้งทุกคนที่บ้านธรรครอสเกรนจ์ ก็หลีกเลี่ยงการพูดหรือทำอะไรให้เธอขุ่นใจ วิธีการปรับตัวของเธอจึงติดอยู่กับภลวิธานยึดตนเองเป็นใหญ่ (Egocentrism) ซึ่งมีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่พัฒนาการขั้นแรกของชีวิต ทำให้เธอเป็นคนอวดดีเอาแต่ใจตนเองดังกล่าว

3.1.2 จากทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน ที่เน้นว่า สังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์การปะทะสังสรรค์ ระหว่างเด็กกับโลกของเขา

แคธี่เกิดมาในสังคมอังกฤษสมัยศตวรรษที่ 19 อันเป็นสังคมที่มีการกดขี่ทางเพศ ซึ่งให้คุณค่าและความสำคัญต่อเพศชายมากกว่า เป็นสังคมที่ให้คุณค่ากับผู้มีฐานะหรือรูปร่างหน้าตาดีมากกว่าคนที่ขาดคุณสมบัติและทรัพย์สินสมบัติ และเป็นสังคมที่เคร่งต่อศาสนาและความรักภักดีในครอบครัว จากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของแคธี่ตั้งแต่เล็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งกล่าวได้ดังนี้

แรกเกิด - 13 ปี มีชีวิตในโลกของธรรครอสเกรนจ์ซึ่งทุกคนให้ความรักเอ็นดู โดยเฉพาะเอ็ดการผู้เป็นบิดา ซึ่งรักและปกป้องเธอมาก จินส์เป็นสถานที่แห่งเดียวที่เธอพาเธอไป แคธี่จึงใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว "Till she reached the age of thirteen, she had not once been beyond the range of the park by herself ..." (Bronte. 1989 : 173)

อายุ 13 ปี ออกไปเผชิญกับโลกภายนอกตามลำพัง เป็นครั้งแรก โดยแอบหนีไปเที่ยวถ้ำ (the Fairy cave) ซึ่งเธอมีความปรารถนาจะเข้าไปเห็นมาตั้งแต่เล็ก แต่เอ็ดการ

ผลัดผ่อนเรื่อยมา เพราะเส้นทางนั้นใกล้บริเวณบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ สถานที่ซึ่ง เอ็ดการ์ไม่ยอม
 เดินเข้าป่าใกล้ แคธี่ได้พบกับความก้าวร้าวของแฮร์ตัน จนทำให้ต้องร้องไห้ด้วยความท้อใจและ
 ทวาดอกแล้ว เป็นประสบการณ์ที่ฝังใจเธออยู่เป็นเวลานาน "... she who was always
 'love', and 'darling', and 'queen', and 'angel', with everybody at
 the Grange, to be insulted so shockingly by a stranger ! she did not
 comprehend it ..." (Bronte. 1989 : 182)

อายุ 18 ปี ในวันครบรอบวันเกิดซึ่งไม่เคยมีการฉลอง เพราะเป็นวันที่มารดา
 เสียชีวิต บิดามารดาใช้เวลาอยู่ในห้องสมุดอย่างเงียบ ๆ ตามลำพังตลอดวัน หอดอกเย็นเขาจะ
 เดินไปที่สุสาน และใช้เวลาอยู่ที่นั่นจนถึงเที่ยงคืน แคธี่จึงชวนเนลลี่ไปเที่ยวเล่นที่เชิงเขา อด
 บอกว่าบิดาอนุญาตแล้ว แต่ต้องกลับภายในเวลา 1 ชั่วโมง แต่เธอก็พาเนลลี่ไปนี่ยืนเขาลง
 ห้วยหลายโคก จนทะลุถึงพื้นที่ของบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ และถูกอิตคลิฟหลอกล่อให้เข้าบ้าน
 เพื่อให้พบกับลินตัน ลูกชายเขาซึ่งแคธี่เคยเจอครั้งแรกเมื่อสามปีก่อน อิตคลิฟมีแผนการให้คนทั้ง
 สองรักและแต่งงานกัน เมื่อกลับบ้านเนลลี่ได้รายงานให้เอ็ดการ์ทราบ เขาจึงห้ามไม่ให้เธอไป
 บ้านเวเธอร์ริงไฮทส์อีก อดยาให้เหตุผลว่าอิตคลิฟเป็นคนใจร้ายไม่ยอมยกให้หญิงเขียว แต่เธอก็
 แอบติดต่อกับลินตัน อดยาใช้จดหมายเป็นสื่อ และต้องหยุดไปเมื่อเนลลี่ค้นพบพร้อมกับพูดว่าจะแจ้ง
 ให้เอ็ดการ์ทราบหากเธอยังขึ้นคือดั่งต่อไป

เวลาผ่านไปจนกระทั่งวันหนึ่ง แคธี่ออกไปเดินเล่นกับเนลลี่ในอาณาบริเวณบ้าน
 จนถึงกานแหงรั้ว เธอป็นขึ้นไปที่เก็บดอกหญ้า เพื่อนำไปฝากเอ็ดการ์ซึ่งมีสุขภาพไม่ค่อยดี ต้องพักฟื้น
 อยู่แต่ในบ้าน เป็นเหตุให้หมวกหล่นปลิวออกข้างนอก เธอจึงกระโดดลงตามไปเก็บก็ได้พบอิตคลิฟ
 ซึ่งถือโอกาสรู้ว่า ลินตันกำลังทรนทรายาม่งสบายใจมาก เพราะตัวเธอเป็นต้นเหตุหลอกให้
 เขารักและสุมหลงแล้วมาตัดสัมพันธ์เช่นนี้ เขาจะต้องเสียชีวิตในเร็ว ๆ นี้ หากเธอไม่ไปเยี่ยม
 แคธี่เชื่ออิตคลิฟและรู้สึหาย่งสบายใจมาก จนเนลลี่เห็นเธอเศร้าสร้อยต่อไปไม่ไหว จึงต้องเป็น
 เพื่อนเธอที่บ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ในวันรุ่งขึ้น หลังจากวันนั้นเนลลี่ที่ส่งป่วยเป็นเวลาสามอาทิตย์
 แคธี่ดูแลบิดาและ เนลลี่ตลอดวันด้วยความห่วงใยและเอาใจใส่ หอดอกเย็นเธอก็แอบไปบ้านเวเธอร์
 ริงไฮทส์ ปฏิบัติเช่นนี้จนกระทั่งเนลลี่หายป่วยและจับได้ แคธี่สารภาพพร้อมกับเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่
 เธอประสบที่บ้านไฮทส์ให้เนลลี่ฟัง เอ็ดการ์ตกใจและม่งสบายใจมาก เมื่อทราบเรื่อง เกรงว่า
 แคธี่จะมีอันตรายหากไปพบลินตันที่บ้านไฮทส์ อดยาที่มีอิตคลิฟคอยจ้องหาโอกาสอยู่ เขาสั่งห้ามแคธี่
 และปลอมเธอว่าจะ เขียนจดหมายถึงลินตัน อดยาพาให้เขามาที่บ้านธอร์ชครอสเกรนจ์

17 - 18 ปี ถูกอีคคิลีวางแผนหลอกล่อเข้าไปกักตัวไว้ในบ้านเวเธอร์ริงไฮท์ส เพื่อแต่งงานกับสินกันขณะที่บิดากำลังป่วยหนัก ท้าวันหลังจากนั้นแคธี่หนีกลับบ้านทันได้ดูใจบิดาที่ เสียชีวิตพอดี แต่บ้านธวัชครอสเกรนจ์ต้องกลายเป็นสมบัติของอีคคิลีฟ และ เธอถูก เขาตามตัวไป รับใช้ที่บ้านไฮท์สในฐานะที่เป็นลูกสะใภ้ แคธี่ต้องดูแลสินกันตามลาพัง จนกระทั่ง เขาเสียชีวิตใน ห้องของเธอ มันเป็นความรู้สึกขมขื่นที่สุดดังคำพูดของเธอว่า "He's safe, and I'm free... I should feel well - but you have left me so long to struggle against death alone, that I feel and see only death ! I feel like death ! (Bronte. 1989 : 268-269) หลังจากนั้นเธอเก็บตัวอยู่ในห้องเป็นเวลาถึงสอง อาทิตย์จึงยอมลงมาที่ห้องนั่งเล่น เมื่อสาวใช้บอกว่ายีคคิลีพาบุตรชายออกไป แคธี่อยู่บ้านไฮท์ส อย่างไม่มีความสุขตามคำกล่าวของซิลล่าผู้ เป็นสาวใช้ว่า

"... she has no lover or liker among us : and she does not deserve one; for, let-them say the least word to her, and she'll curl back without respect of anyone ! She'll snap at the master himself, and as good as dares him to thrash her; and the more hurt she gets; the more venomous she grows" (Bronte. 1989 : 272)

อายุ 19 ปี แคธี่มีสุขภาพร่างกายและจิตใจทรุดโทรมไปมาก ซิลล่าลาออกจากบ้านเวเธอร์ริงไฮท์ส อีคคิลีจึงตามตัวเนลลี่มาจากบ้านธวัชครอสเกรนจ์ เพื่อดูแลและควบคุม แคธี่ให้อยู่ในห้องที่จืดจางเฉเหาะ และ นอนหลับในสวนเพราะอีคคิลีห้ามอย่ากพบหน้าเธอ เมื่อมี เพื่อนแคธี่จึงมีความสุขขึ้นและสามารถสร้างสัมพันธ์ที่ดีกับเธอร์ทันได้

จึงสรุปได้ว่า สภาพสังคมและวัฒนธรรมตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูอย่างหนักนอม คุจาเช่นหินของ เอ็ดการ์ ทำให้แคธี่มีอุปทาทางด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพดังที่เด็กสาวไว้ แต่ ความรักความอบอุ่นที่ได้จากบิดาและเนลลี่ทำให้เธอมีจิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น จะเห็นได้จาก การที่เธอพยายามสอนหนังสือเธอร์ทัน

3.1.3 จากทฤษฎีจิตวิทยาของแอค เลอร์ใน เรื่องประสบการณ์วัย เด็ก เขาค้นพบว่า องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของประสบการณ์วัย เด็ก ที่มีผลต่อบุคลิกภาพนั้นคือ การที่เด็กถูกตามใจจนเสียเด็ก แอค เลอร์กล่าวว่า การตามใจเป็นประสบการณ์ที่สาหัสที่สุดที่เกิด กับเด็ก การตามใจเด็กทำให้เด็กไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางสังคม เด็กกลายเป็นคนเอา แต่ใจคน และหวังว่าสังคมจะเห็นสิ่งที่เขาบารารถ

จากการวิเคราะห์ลักษณะปัญหาของแคซีพบว่า เธอได้รับการเลี้ยงดูอย่างทุนนิยมจาก เอ็ดการ์ผู้เป็นบิดาและทุก ๆ คนที่บ้านธรัซครอสเกรนจ์ จึงทำให้เธอเป็นคนที่เอาแต่ใจตนเอง และไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางสังคมได้ในจุดหนึ่ง หากหันมองโรคด้านเดียว คือ ก้าวร้าวและไม่รู้จักอันตรายที่มีอยู่ในโลกนี้ จึงตกเป็นเหยื่อของฮิตคลิฟ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเธอมีบิดาที่เสียชีวิตโรคติดเชื้ออันรุนแรงเกี่ยวกับสังคม ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในห้องสมุด แต่ลักษณะเก็บตัวกลับไม่ปรากฏอยู่ในตัวของแคซีเลย เธอมีความกระตือรือร้นที่จะสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่น ซึ่งก็เป็นไปตามทฤษฎีของแองเจเลอร์ เพราะเธอมีระดับสติปัญญาสูง รักการอ่าน ทำให้มีความรู้กว้างขวางมากกับการได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดาและเบลลี่ ทำให้เกิดแรงผลักดันให้เธอมีพฤติกรรมที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีกับคนอื่น และหล่อหลอมเป็นบุคลิกเชิงสร้างสรรค์

3.2 ลินตัน จากการศึกษายพบว่าปัญหาของลินตัน คือ บุคลิกภาพอ่อนแอ มีปัญหาด้านการรับตัว เอาแต่ใจตนเอง เห็นแก่ตัว และพอใจที่ผู้อื่นเป็นทุกข์

3.2.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ อธิบายว่า พัฒนาการในวัยแรก ๆ ของชีวิต มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพเมื่อโต เจาะลักษณะที่ปรากฏในเด็ก เช่นวิธีการปรับตัว การแก้ไขความในเด็กอาจติดตัวเก็บ (Fixation) กลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพเมื่อโต จะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์และวุฒิภาวะ

เมื่อพิจารณาชีวิตในวัยเด็กของลินตัน ซึ่งเป็นลูกของมิซาเบลล่ากับฮิตคลิฟ หลังจากมิซาเบลล่าทนความโหดร้ายทารุณของฮิตคลิฟไม่ไหว หนีไปอยู่ตามลำพังทางตอนใต้ใกล้กรุงลอนดอน หลังจากนั้น 2-3 เดือนก็คลอดลินตัน ผู้มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ตัวเล็กและป่วยอยู่เสมอ เนื่องจากมิซาเบลล่าหนีออกจากบ้านที่หมู่บ้านกิมเมอร์ตันได้อีก เพราะฮิตคลิฟจะข่มขู่ให้เธออยู่กับเอ็ดการ์อย่างมีความสุขที่บ้านธรัซครอสเกรนจ์ แม้ว่าจะอยู่ห่างกันแต่ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดของสองครอบครัวนี้ยังคงคงอยู่ตลอดมา โดยการศึกษาต่อกันทางจดหมาย ทั้งคำพูดของลินตันว่า "... She often talked of uncle, and I learnt to love him long ago..." (Bronte, 1989 : 188) และจากคำพูดของแคซีที่กระตือรือร้นต่อการให้พบลินตันว่า

"... Aunt Isabella sent papa a beautiful lock of his hair; it was lighter than mine - more flaxen, and quite as fine. I have it carefully preserved in a little glass box; and I've often thought what pleasure it would be to see its owner ..." (Bronte, 1989 : 183)

อีซาเบลล่าเลี้ยงดูลินตันมาด้วยความรักและทะนุถนอม ทั้งคำกล่าวของลินตันที่มีต่อแคธรีว่า "... Sit on the settle and let me lean on your knee. That's as mama used to do, whole afternoons together. Sit quite still, and don't talk..." (Bronte. 1989 : 222) เนื่องจากสุขภาพของพวกตระกูลลินตันนั้นค่อนข้างแข็งแรง อีซาเบลล่าก็เช่นกัน เธอล้มป่วยล้มหายเป็นเวลานานถึงสี่เดือน เมื่อเห็นว่าอาการหนักขึ้น เธอจึงขอร้องเอ็ดการ์ให้มาช่วยจัดการธุระให้ และฝากฝังลินตันไว้ในความดูแล เพราะมันใจว่าเขาต้องให้ความรักความอบอุ่นเช่นเดียวกับที่ได้รับจากเธอ ทั้งคำกล่าวของเนลลี่ว่า "... and she wished to bid him adieu, and deliver Linton safely into his hands. Her hope was, that Linton might be left with him, as he had been with her ..." (Bronte. 1989 : 175)

แต่เมื่อเอ็ดการ์พาลินตันไปบ้านธรุครอสเกรนจ์ อีทคลิฟก็แสดงสิทธิ์ของความ เป็นพ่อ เรียกร้องเอาลินตันไปเลี้ยงดูที่บ้านเขา เธอจึงเฮฮาส โดยที่เอ็ดการ์น่าจะหัดทานไว้ได้ นอกจากรู้สึก เสียใจและสงสารหลายมาก อีทคลิฟเห็นว่าลินตันสามารถหาประโยชน์ให้เขาได้ จึงพยายามเอาใจทุกอย่าง อาทิเช่น เตรียมห้องนอนซึ่งตกแต่งไว้เป็นอย่างดี จ้างครูมาสอนอาทิตย์ ละสามครั้ง และสั่งแสร้งดันทูให้เชื้อหัง เขาคด้วย แต่ก็อึดอัดใจไม่ได้ให้ความรักและอบอุ่นต่อลินตันเลย ทั้ง ๆ ที่สุขภาพเขาก็ค่อนข้างแข็งแรง ยิ่งนานวันอีทคลิฟยิ่งไม่ชอบเขาขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าพยายามหาบิดาไว้ก็ตาม ลินตันอยู่บ้านเฮทส์อย่างโดดเดี่ยวและไร้ความสุข สะท้อนให้เห็นจากคำพูด เขาที่ว่า

"... Catherine ... You are so much happier than I am ... Papa talks enough of my defects, and shows enough scorn of me... I feel so cross and bitter, I hate everybody ! I am worthless, and bad in temper, and bad in spirit, almost always ..." (Bronte. 1989 : 233)

จะเห็นว่าจากประสบการณ์ในวัยเด็กของลินตัน ที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักและทะนุถนอมจากมารดาที่ใช้ชีวิตตามลำพัง ห่างจากบ้านเกิดเมืองนอน และต่อมาเมื่ออยู่กับ อีทคลิฟผู้เป็นบิดา เขาก็ได้รับการขมขื่นและสิทธิพิเศษ เนื่องจากอีทคลิฟเห็นเขาเป็นสมบัติอันมีค่าที่อาจให้กาลประโยชน์ได้ จึงโยนให้ลินตันเป็นเหยื่ออารมณ์เอาแต่ใจตนเองโดยไม่มีคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดกับผู้อื่น (Egocentrism) ซึ่งมีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่เหตุการณ์ขั้นแรกในชีวิต และการที่มารดาเสียชีวิตซึ่งพรอมบอกกล่าวว่าเป็นการสูญเสียบุคคลที่ให้ความรักความพอใจ (Loss of

the Loved Object) จะนำมาซึ่งความวิตกกังวล และลึนตันก็วิเศษร้ายที่คงไปอยู่กับอีตคลิฟ ผู้ไม่ให้ความรักความอบอุ่นต่อเขาเลย ซึ่งมีผลกระทบต่อพัฒนาการของเขา เป็นเหตุให้มีปัญหา ด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพ ดัง เช่นที่กล่าวไว้

3.2.2 จากทฤษฎีจิตสังคมของอีริคสัน ที่เน้นว่าสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์การปะทะสังสรรค์ ระหว่างเด็กกับโลกของเขา

ลึนตันเกิดมาในสังคมอังกฤษสมัยศตวรรษที่ 19 อันเป็นสังคมที่มีมารคคี่ทางเพศ ซึ่งให้คุณค่าและความสำคัญต่อเพศชายมากกว่า เป็นสังคมที่ทำให้คุณค่ากับผู้มีฐานะหรือรูปร่างหน้าตาดี มากกว่าคนที่ขาดคุณสมบัติและทรัพย์สินสมบัติ และเป็นสังคมที่เคร่งต่อศาสนา และความรักภายในครอบครัว จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของลึนตัน ตั้งแต่เล็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งกล่าวได้ดังนี้

แรกเกิด - 12 ปี มีชีวิตอยู่กับมารดาตามลำพังที่ซานทรอนคอน อีซาเบลล่า รักและตามใจเขามาก ตั้งแต่เกิดมาลึนตันมีสุขภาพแข็งแรงและเป็นเด็กอารมณ์ร้าย ดุนเดียว

13 ปี อีซาเบลล่าผู้เป็นมารดาเริ่มป่วยกระเสาะกระแสะ เป็นเวลานานถึงสี่เดือน ก่อนเสียชีวิตนางได้ร้องขอและฝากฝังให้เอ็ดการ์ดูแลลึนตัน แต่เมื่อไปถึงบ้านธวัชครอสแกรนจ์ อีตคลิฟได้ใช้สิทธิ์ของความเป็นพ่อนำตัวลึนตันไปเลี้ยงดูที่บ้านเวเธอร์ริงไฮล์ เพราะเขาเห็นว่าลึนตันมีประโยชน์ต่อเขา ดังที่กล่าวกับเนลลี่ว่า "... my son is prospective owner of your place, and I should not wish him to die til I was certain of being his successor ..." (Bronte. 1989 : 191) แรก ๆ อีตคลิฟก็เอาใจลึนตัน แต่พออยู่นานไปเขาก็เบื่อหน่ายที่ลึนตันเอาแต่ใจตนเอง สุขภาพแข็งแรง และไม่พยายามช่วยเหลือตนเอง

16 ปี สุขภาพดีขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย แต่บุคลิกภาพและพฤติกรรมยังไม่เป็นที่พอใจของอีตคลิฟผู้บิดา เขาบอก เนลลี่ว่าจะอดทนต่อลึนตันได้อีกไม่นาน หากลึนตันไม่ปรับปรุงตัวให้ระดับกระแฉะขึ้น และอีตคลิฟคาดว่าลึนตันคงมีอายุได้มากถึง 18 ปีอย่างแน่นอน ลึนตันยังคงมีอาการหงุดหงิด ดุนเดียว ไม่ยอมช่วยเหลือตนเอง เป็นที่รำคาญของคนที่บ้านเวเธอร์ริงไฮล์ พวกเขาใช้ชายหญิงพยายามเลี้ยงดูไม่ยอมเข้าใกล้ และลึนตันเคยโกรธแค้นจนกระทั่งเป็นลมล้มลงพื้น มีเลือดไหลออกจากปาก

17 ปี สุขภาพร่างกายและจิตใจทรุดลงมาก เขาถูกอีตคลิฟบังคับขู่เข็ญให้ออก

ไปเที่ยวเล่น และสร้างความเพลิดเพลินให้กับแคธรีนอาทิตย์ละครั้ง ทั้ง ๆ ที่น่าจะให้นอนพักผ่อนอยู่ในบ้าน ๆ ภายใต้อ้อมกอดแลร์กยา ลินตันอยู่ในสภาพที่น่าสงสารและเวทนาขณะนั่งอยู่กับแคธรี "... during which his head fell drowsily on his breast, and he uttered nothing except suppressed moans of exhaustion or pain ..." (Bronte. 1989 : 240) และเมื่ออีตคลิฟเห็นว่าสุขภาพของลินตันมีแต่จะทรุดลงทุกวัน ๆ หากไม่รีบดำเนินการแผนการที่วางไว้คงไม่สำเร็จแน่ จึงได้กระทำการอุกฉกรรกรรมลินตันและข่มขู่ให้เขาพาแคธรีเข้ามาในบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ให้ได้ ความระทมทุกข์และหวาดผวาของจิตใจลินตัน สะท้อนให้เห็นขณะรำพันกับแคธรีเพื่อนำให้เธอกลับว่า "Oh!... I cannot bear it! Catherine, Catherine, I'm a traitor too, and I dare not tell you ! But leave me and I shall be killed! Dear Catherine, my life is in your hands..." (Bronte. 1989 : 244)

จึงสรุปได้ว่า สภาพสังคมและวัฒนธรรมตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูอย่างทุญ่อกแอมในช่วงแรก ๆ ของชีวิต และการเลี้ยงดูที่ขาดความรักความอบอุ่นในช่วงหลัง ภัยพิบัติที่มีต่อความโหดร้ายทารุณ และความโกลาเลศที่ร้ายแรงสัมบัติอันเป็นค่านิยมของสังคมนั้น วัฒนธรรมที่ก่อพัฒนาการของลินตันมากทำให้เขามีปัญหาด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพดังที่ได้อธิบายไว้

3.2.3 จากทฤษฎีจิตวิทยาของแอดเลอร์ ในเรื่องประสบการณ์วัยเด็ก เขาค้นพบว่าองค์ประกอบ 3 ประการของประสบการณ์วัยเด็กมีผลต่อบุคลิกภาพ คือ เด็กมีนมด้อย เด็กที่ถูกคามใจจนเสียเด็ก และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง

จากการวิเคราะห์ลักษณะปัญหาของลินตัน พบว่า เขามีนมด้อยในเรื่องสุขภาพที่บ่มบงบุง เป็นเด็กที่ขี้โรคและอารมณ์อ่อนแอมาตั้งแต่เล็ก ๆ จึงทำให้เขามีสุขภาพจิตไม่ดี รู้สึกท้อแท้ใจว่าตนไร้ความสามารถ ดังที่เขาเคยบรารกับแคธรีว่า "... I hate everybody! I am worthless, and bad in temper, and bad in spirit, almost always..." (Bronte. 1989 : 233) เขารู้สึกว่าต้องพึ่งคนอื่นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งความรู้สึกเช่นนั้นได้หล่อหลอมให้เขาเป็นคนมีบุคลิกที่อ่อนแอ อันเป็นบุคลิกในเชิงที่ไม่สร้างสรรค์ และการที่เขาถูกเลี้ยงดูในระยะแรกจากมารดาที่คามใจเขามากจนทำให้ไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางสังคม กลายเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง กอปรกับเมื่อต้องไปอยู่กับอีตคลิฟ บิดาผู้ไม่นำความรักความอบอุ่นต่อเขาเลย ลินตันจึงมีปัญหาด้านการปรับตัว และเป็นสมาชิกที่น่าเบื่อหน่ายของบ้านเวเธอร์ริงไฮทส์ เห็นทุกคนเป็นศัตรูหมด "... I hate them all : they are odious beings" (Bronte.

1989 : 218) ดังที่เอดเลอร์กล่าวว่า เป็นบุคลิกของผู้ที่มีความรู้สึกที่มั่นคงทางสังคม

3.3 แอร์ตัน จากการศึกษาพบว่าปัญหาแอร์ตัน คือ คุร้าย หุกจากหยาบคาย และมี
บมค้อย

3.3.1 จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ فروยด์ อธิบายว่า พัฒนาการในวัยแรก ๆ
ของชีวิตมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพเมื่อโต โดยเฉพาะขณะที่ปรากฏานเด็ก เช่นวิธีการปรับตัว การแก้ปัญหา
หาวนเด็กอาจติดตัวเด็ก (Fixation) กลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพเมื่อโต นำเปลี่ยนใน
ตามประสบการณ์และวุฒิภาวะ

เมื่อพิจารณาชีวิตในวัยเด็กของแอร์ตัน ที่เติบโตมาในครอบครัวที่มีปัญหา ดังที่
เนลล์พูดว่า "I could not half tell what an infernal house we had..."
(Bronte. 1980 : 59) มารดาคลอดเขาได้ประมาณหนึ่งเดือนก็เสียชีวิต จากการป่วยเป็นวัณ
โรคที่เรื้อรังมานาน เนลล์จึงเป็นผู้ดูแลเขาตั้งแต่แรกเกิด ส่วนฮินส์วู้ เป็นบิดาที่อาจรับตัวรับ
ใจต่อการสูญเสียภรรยา ประพฤติตัวตกต่ำเป็นเหตุของอบายมุข เหมือน ๆ ที่ในมหาสุกีสล้วนแต่
เป็นนักเลงสุราและการพนัน คนรับใช้ไม่สามารถทนต่อความเกี้ยวพาราศย์ของ เขาจึงลาออกหมด
เหลือแต่ เนลล์และเจเซฟเท่านั้น แอร์ตันต้องเผชิญกับอารมณ์อันบ้าคลั่งของบิดา ถ้าเขาอารมณ์ดีก็
จะถูกกอดจูบอย่างรุนแรง หากอารมณ์ร้ายก็อาจถูกโยนใส่ไฟหรือจับกระแทกฝา นอกจากนี้เนลล์-
ตันต้องเผชิญกับแคเธอรีนผู้เป็นอาที่อารมณ์ร้ายเช่นกัน เธอเคยจับเขาเซย์ เจนหน้าเขียว เมื่อ
เขายังเล็ก เพิ่งจะหักเค้นเท่านั้น

เหตุการณ์ที่น่าที่ร้ายแรงมากสำหรับจิตใจของเด็ก เล็ก เช่นแอร์ตัน เกิดขึ้นเมื่อ
เย็นวันหนึ่งขณะที่ฮินส์วู้กลับบ้านด้วยความเมามาย เขาส่งเสียงคำหอนด้วยคำหยาบคายในบ้าน และ เมื่อ
เห็นเนลล์กำลังพาลูกชายหลบนอนก็เกิดนึกพอใจว่าเอาตัวแอร์ตันไปข่มขู่และสั่งให้จูบเขา เมื่อลูก
นังปฏิบัติตาม ฮินส์วู้พูดด้วยความภยันตรายว่าจะหักคอเด็กบ้าคนนี้ แอร์ตันผู้นำส่งสารก็ร้องก๊อญ่า
อ้อมแขน ขณะที่ถูกอุ้มเดินขึ้นชั้นบนแล้วชูไว้เหนือราวบันได ขณะเดียวกันฮินส์วู้ได้ยินเสียงคนเปิด
ประตูเข้ามาในบ้านก็ชะงักงัน ซึ่งเป็นขณะเดียวกับที่แอร์ตันก็เข็นจึงหล่นลงข้างล่าง เคชะนุกที่
อิทธิพลเดินเข้ามาพอดี ด้วยสัญชาตญาณเขาจึงรับไว้ ฮินส์วู้ใจสลดซัดแต่กลับโทษเนลล์ที่ไม่พา
แอร์ตันไปกักขังตัวเขา เมื่อลงบันข้างล่างจับตัวลูก แอร์ตันก็ร้องก๊อญ่าด้วยความกลัวซัดคางขอม
ให้คนตัว "...At the first finger his father laid on him, however,
he s'plicked again louder than before, and struggle as if he would go
into convulsions." (Bronte. 1980 : 68)

เมื่อแคเธอรีนแต่งงานกับเอ็ดการ์ เนลลี่ต้องตามภรรยาไปที่บ้านธรรมาศกรอส แกรนจ์ แשרตันจึงอยู่ในความดูแลของบิดาที่ซอเทมเพลล์ เล่นการพนันเป็นประจำกับเจเซฟคนงานแก่ ๆ หลังจากนั้นประมาณสิบเดือน อีตคลิฟผู้หายสาบสูญจากหมู่บ้านกิมเมอร์ตันสามปีว่าได้กลับมาอยู่ที่บ้านเวเธอร์ริงไฮท์สโดยการศึกษาของฮินส์ ซึ่งเห็นว่าเขามีเงินใช้จ่ายมากมาย แשרตันจึงตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของอีตคลิฟตั้งแต่อายุได้ประมาณห้าขวบ โดยที่ฮินส์ไม่อาจจัดการอะไรได้ แม้แต่การที่อีตคลิฟสั่งห้ามไม่ให้บาทหลวงมาสอนหนังสือให้แשרตันอีกต่อไป ดังคำพูดของแשרตันว่า "... I was told the curate should have his - teeth dashed down his - throat, if he stepped over the threshold - Heathcliff has promised that !" (Bronte. 1980 : 101) และต่อมาเมื่อฮินส์เสียชีวิต แשרตันก็กลายเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของอีตคลิฟ อยู่ในบ้านของตนเองในฐานะคนรับใช้ที่ไม่ให้เงินค่าจ้าง ปล่อยให้รับการศึกษา

จะเห็นว่าประสบการณ์วัยเด็กของแשרตันได้รับความกดดันจากบิดาผู้มีบุคลิกภาพอ่อนแอสร้างควมวิตกกังวลต่อเขามาก อันมีผลกระทบต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเขาในระยะแรก ๆ และเมื่ออีตคลิฟเข้ามามีอิทธิพลในการเลี้ยงดู อีตคลิฟซึ่งเป็นคนใจทร้าย พยายามทำลาย จึงมีผลต่อการพัฒนาจิตใจของแשרตันมาก ทำให้เป็นคนมีปัญหาด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพ ดังได้กล่าวไว้

3.3.2 จากทฤษฎีจิตสังคมของวิกอร์สัน ที่เห็นว่า สังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาการแต่ละขั้นจะเป็นผลผลิตของประสบการณ์ การปะทะสังสรรค์ระหว่างเด็กกับโลกของเขา จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของแשרตันตั้งแต่เล็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ปรากฏว่า

แรกเกิด - 4 ปี เติบโตขึ้นมากในครอบครัวที่มีปัญหา เนื่องจากบิดาได้แต่เฝ้าตรอกเสวราและค้นเค้นใจที่สูญเสียภรรยา จึงประพฤติตัวตกต่ำ ต้มสุรา เล่นการพนัน และก้าวร้าวรุนแรงต่อสมาชิกภายในบ้าน ปล่อยให้แม่เลี้ยงดูชายตัวเอง แשרตันจึงอยู่ในความดูแลของ เนลลี่ ผู้พยายามหลีกเลี่ยง เขาให้พ้นจากความบ้ำคั่งของบิดา

5 - 6 ปี อยู่กับบิดาตามลาท์ โดยมิเจเซฟคนงานเก่าแก่ประจำบ้านเวเธอร์ริงไฮท์สเป็นผู้ดูแล และมีบาทหลวงมาสอนอ่านเขียนที่บ้าน ขณะที่อายุได้เกือบ 6 ปี อีตคลิฟได้เข้ามามีอิทธิพลในการเลี้ยงดูร่วมด้วย และถืออำนาจสั่งห้ามไม่ให้บาทหลวงเข้ามาบ้านเวเธอร์ริงไฮท์สอีกต่อไป

7 - 18 ปี บิดาเสียชีวิตเมื่อแฮร์ตันอายุประมาณ 7 ปี เขาจึงกลายเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของฮิตคลิฟ อาศัยอยู่ในบ้านตัวเองในฐานะคนรับใช้ที่นำได้รับเงินค่าจ้าง และพบโอกาสทางการศึกษาโดยสิ้นเชิง เขาคงเป็นเหยื่อของฮิตคลิฟที่คิดแก่แค็นฮินส์ ในวันพิธีฝังศพฮินส์เขากล่าวกับแฮร์ตันว่า "Now, my bonny lad, you are mine ! And we'll see if one tree won't grow as crooked as another, with the same wind to twist it !" (Bronte. 1980 : 171-172)

18 - 20 ปี เกิดเจ็บเป็นหมู่รูปร่างลำสันโบทันจากการทำงานหนักในไร่ ทำทางเงอะงะทั้งภริยาและวาจาเนื่องจากขาดการศึกษาและอบรม "Hareton, during the discussion, stood with his hands in his pockets, too awkward to speak..." (Bronte. 1980 : 178) นิสัยที่โหดเหี้ยมไม่สร้างความเคียดแค้นให้ฮิตคลิฟแล้ว เขาจะนำมารับค่าคักเดือนหรือห้าปีแฮร์ตันไม่เคยได้รับการชักชวนให้ระหาคความดีหรือหลีกเลี่ยงความชั่ว จงเซฟเป็นอีกคนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความประพฤติที่โหดของแฮร์ตัน จงเซฟเป็นคนที่มิจิตใจคับแคบและมีอคติ เขาพยายามสร้างความตึงเครียดระหว่างฮิตคลิฟกับแฮร์ตันหากสบโอกาสแฮร์ตันจึงถูกหล่อหลอมให้เป็นไปตามความพอใจของฮิตคลิฟ ดังคำกล่าวที่ว่า

"... He has satisfied my expectations ... I know what he suffers now, for instance, exactly : it is merely a beginning of what he shall suffer, though. And he'll never be able to emerge from his bathos of coarseness and ignorance..." (Bronte. 1980 : 201)

จึงสรุปได้ว่า สภาพสังคมและวัฒนธรรมตลอดจนการเลี้ยงดูชั้นแรกจากบิดาผู้มีบุคลิกภาพทร่อง และต่อมาโดยฮิตคลิฟผู้มีจิตใจเหี้ยมร้าย และมุ่งมั่นที่จะยกสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของตนรวมทั้งจงเซฟผู้มีจิตใจคับแคบและอคติ ยังผลกระทบต่อการพัฒนาการของแฮร์ตันมาก หากให้เขามีโอกาสด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพดังที่กล่าวไว้

3.3.3 จากทฤษฎีจิตวิทยารายบุคคลของแอดเลอร์ ในเรื่องความรู้สึกด้อยและการแสวงหาความเด่น ที่กล่าวว่า มนุษย์มีความพยายามเอาชนะความรู้สึกว่าตัวเองนั้นต่ำด้อย โดยการสร้างบ่มตนเพื่อลบเลือนความรู้สึกที่เป็นบงกช้อยให้หมดสิ้นไป แอดเลอร์เน้นอยู่เสมอว่ามนุษย์ทุกคนมีบงกช้อย เด็กที่นำได้รับความช่วยเหลือหรือขาดความอบอุ่น จะมีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ อันจะทำให้เป็นบงกช้อยต่อไป

จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะบุคลิกของแฮร์ตัน พบว่า เขามีบงกช้อยในเรื่อง

สถานภาพของตนเองทั้งด้านสังคมและการศึกษา แอร์ตันเติบโตมาในสภาพที่เป็นคนงานในบ้าน และท่ามกลางทรัพย์สินสมบัติที่เคยเป็นของบิดา และจึงเซพท์คอยตอกย้ำให้เขาตระหนักถึงความ เป็น เลือดเนื้อเชื้อไขของบรรพบุรุษ เขาไม่มีโอกาสทางการศึกษาและสิทธิพิเศษใด ๆ เลย เมื่อ เปรียบเทียบกับอันดับที่ร่ำรวยในบ้านเดียวกัน ความรู้สึกด้อยโถ่สะท้อนให้เห็นชัด เมื่อเขามีโอกาส พบและแคธี่ที่ไปเที่ยวตามลาฟิง และเขาได้หาเธอไปเที่ยวสารพัดต่าง ๆ แอร์ตันรู้สึกถึงและ พิศวงในความเป็นคนช่างเจรจาของเธอ ส่วนเขาโน้จะพูดจาอะไรก็ดูเคอะเขิน ตะกุกตะกัก ถูกกลืนคำและแคธี่หัวเราะเยาะและล้อเลียนหลายครั้ง แต่แอร์ตันก็มีความเพียรพยายามที่จะปรับ บรู้งตนเอง ในที่สุดเขาก็สามารถชนะใจแคธี่ผู้วิจิตรใจดี ซอบช่วยเหลือบุคคลอื่น เธอยินดีเป็นครู สอนการอ่านเขียนให้ และกลายเป็นคนรักและแต่งงานกัน อันแสดงให้เห็นว่าแอร์ตันได้พัฒนา ความรู้สึกด้อยไปในทางสร้างสรรค์จนประสบความสำเร็จในชีวิต และกอบกู้ตัวเขาเป็นคนที่มีจิต ใจดี แม้ว่าจะถูกอิทธิพลหาร้ายจิตใจมาเป็นเวลานาน เขาก็ยังคิดผูกใจเจ็บแค้น รักและภักดีต่อ อิทธิพลในฐานะที่เลี้ยงดูเขามาอย่างอบอุ่น แม้จะทราบในภายหลังว่าอิทธิพลเห็นความเจ้าเล่ห์ ทรนทรใจสมบัติในครอบครอง ดังนั้นแอร์ตันจึงเป็นคนเดียวที่เศร้าเสียใจเมื่ออิทธิพลเสียชีวิต

"..Hareton.. was the only one that really suffered much. He sat by the corpse all night, weeping in better earnest. He pressed its hand, and kissed the sarcastic, savage face that every one else shrank from contemplating; and bemoaned him with that strong grief which spring naturally from a generous heart..." (Bronte. 1980 : 306)

สรุปผลการศึกษาและท้อ เสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาของ เด็กกำพร้า ที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสามเรื่อง คือ Great Expectations ของ Charles Dickens Jane Eyre ของ Charlotte Bronte และ Wuthering Heights ของ Emily Bronte พบว่า

ผู้เขียนนวนิยายทั้งสามเรื่องนี้เป็นนักเขียนที่มีอัจฉริยะ สามารถสะท้อนภาพของปัญหา ตลอดจนแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อความอยู่รอดของ เด็กกำพร้าในลักษณะต่าง ๆ กัน เด็กกำพร้าทั้ง เจ็ดคนมีปัญหาและสาเหตุที่แตกต่างกันและคล้ายคลึงกันหลายประการ ดังที่ผู้วิจัยจะแยกสรุปให้เห็น ชัดเจนภายใต้หัวข้อลักษณะการกำพร้า ซึ่งแบ่ง เป็นสามประเภท คือ เด็กกำพร้าที่บิดาและ มารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด หมายถึง เจน แอร์ และพิพ เด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาไม่ได้เป็น ผู้เลี้ยงดู หมายถึง ฮิตคลิฟ และ เอสเทลล่า เด็กกำพร้าที่มารดาเสียชีวิตขณะที่เป็น เด็กและบิดา เข้ามามีบทบาทในลักษณะต่าง ๆ กัน หมายถึง แคลลี ลินตัน และแฮร์ตัน โดยมีการอภิปราย ถึงรายละเอียดความคล้ายคลึงกันนั้น ๆ ดังผลสรุปต่อไปนี้

1. เด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาเสียชีวิตตั้งแต่เกิด

1.1 เจน แอร์

สำหรับเจน แอร์ นั้น มีพื้นฐานการเลี้ยงดูจากสังคมของชนชั้นกลางระดับสูง มีความสะดวกสบาย แต่เธอก็ไม่มีความสุข เพราะมีป้าสะกิดที่โหดร้ายและอหิวาต์ธรรม เลี้ยงดูเธอ ครอบครัวยุติธรรมและความอบอุ่นเลย มีญาติที่คอยกลั่นแกล้ง ช่มแวง ช่วงแก หนักกว่าเธอ มีชีวิตจิตใจ และมีพี่เลี้ยงและคนใช้ในบ้านที่คอยบ่นว่าให้เธอเจ็บและทำให้อายุอยู่เสมอ จึงทำให้เธอ กลายเป็นเด็กก้าวร้าวและมีปมด้อย ชีวิตเจนที่โรงเรียนก็ไม่ค่อยมีความสุขนัก เพราะเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กกำพร้า สภาพความเป็นอยู่จึงไม่ดี โดยเฉพาะโรงนอนการที่นรกถูกต้องเพียงพอต่อ ความต้องการของร่างกาย และความขาดแคลนเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มในฤดูหนาว นอกจากนี้ยัง ต้องพบสภาพความกดดันทางจิตใจ ที่ได้รับจากกฎระเบียบที่เคร่งครัดของโรงเรียน และครูผู้เข้มงวดและดุร้าย และการที่เธอมีบุคลิกภาพหลักที่สังคมนั้น มีสาเหตุมาจากประสบการณ์อันซึมซึ้ง

ในวัยเด็ก เมื่อถูกมิสซิสต๊อลลงโทษอย่างอุกฤษฏ์ โศกนาฏในทั้งในห้องสีแดง ห้องที่ลุงเธอเสียชีวิต เจนได้รับความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจถึงกับเป็นลมหมดสติไป ทาให้เธอเกิดการคิดแน่นอนในขั้นตอนพัฒนาบุคลิกภาพ เจนจึงมีบุคลิกภาพที่สีกทึบสีเข้ม แต่เนื่องจากเธอมีคนใกล้ชิดที่ให้ความรักความอบอุ่นอยู่บ้าง โศกเฉพาะมิสเพมเปิลครูใหญ่โรงเรียนรูด และเซเลนเพื่อนรุ่นพี่ในโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งทั้งสองคนนี้มีอิทธิพลต่อความคิดที่ตึงทรมในตัวเจนมาก ทาให้เจนเป็นคนมีความมานะพยายามตั้งใจที่จะกระทำความดีและมีจิตใจที่ โศกอุทิศให้มิสซิสต๊อล นมื่อจบวิทยานิพนธ์ก็ ึ่งสามารถตีพิมพ์อุปสรรคในชีวิต และประสบความสำเร็จ ดังเช่นที่ เคทเทิล (Kettle) ักกล่าวใน The Nineteen-Century Novel : Critical Essays and Documents ว่า เมื่อเจนรู้จักความรักและพบอุปสรรค เธอต้องต่อสู้กับความรูสึกของตนเอง ระหว่างความต้องการของจิตใจ และความถูกต้องตึงทรม ในที่สุดความมีศักดิ์ศรีในตัวเองก็ เป็นสิ่งนาทางทาให้พบกับความสุขในบั้นปลาย (Kettle. 1972 : 138)

1.2 พิพ

ส่วนพิพ มีพื้นฐานการเลี้ยงดูจากสังคมชนชั้นสามัญ (The Working Class) แม้ว่าจะมีใจผู้ให้ความรักความเมตตาต่อเขาอย่างสม่ำเสมอ แต่ก็อยู่ภายใต้อิทธิพลของมิสซิสต๊อล เจอร์รี่ ผู้มีอารมณร์้าย เลี้ยงดูพิพอย่างเข้มงวด ใช้นไม้เรียวเชียนตีเขาเสมอ นมื่อเขาให้ความรักความอบอุ่น มีพร่าปนและต่อว่าพิพจน เขาารู้สึกว่าตนเองมีบาป ที่เกิดมาแล้วทาให้พ่อแม่พี่น้องอีกหลายคนต้องตายไป ชีวิตพิพในวัยเด็กจึง นมื่อมีความสุข กลายเป็นคนจิตใจอ่อนไหว ความหวาดกังวลสูง และการที่พิพมีความสับสนด้านความรู้สึกผิดชอบนั้น มีสาเหตุมาจากประสบการณ์สะเทือนขวัญในวัยเด็ก ที่ถูกข่มขู่และทารุณกรรมจากชายแปลกหน้า ที่โผล่ออกมาจากหลุมฝังศพขณะที่พิพยืนร้องไห้อยู่ในสุสาน ต่อมา ก็ถูกบังคับให้บิขณอาหารและตะไบเหล็กจากที่บ้านไปให้ชายแปลกหน้า ดังนั้นจะพบว่าอิทธิพลของพิพต้อง เผชิญกับหลังกระดานของซูเปอร์ฮีโร่ที่อยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะเขาว่าการข่มขืนนั้น เป็นสิ่ง นมื่อ จึงทาให้พิพเกิดการคิดแน่นอนในขั้นตอนพัฒนาบุคลิกภาพ ทาให้เขามีพฤติกรรมที่มีความสับสนด้านความรู้สึกผิดชอบอยู่ เสมอ

และการที่พิพมีมมด้อยใน เรื่องสถานภาพทางสังคมและทาง เศรษฐกิจ อันเกิดขึ้นจากการที่เขามีโอกาสสัมผัสกับชีวิตความเป็นอยู่ของชนชั้นกลางผู้มีฐานะร่ำรวย คือ มิสท้าวแฮม เจ้าของบ้านซาทิส โศกเฉพาะอย่างยิ่งจากอิทธิพลของ เอสเทลล่า ผู้ที่เขาทหลงรักอย่างไร เหตุผลเธอเป็นแรงบันดาลใจให้พิพมีความทะเยอทะยานในสิ่งที่ นมื่อถูกต้อง คือการ เป็นสุภาพบุรุษแต่เพียงเบลีอกนอก เมื่อเขาเชคคมีผู้นับถัมภ์ สามารถยกระดับความเป็นอยู่ของตนเองสู่สังคมชนชั้นกลาง

ที่มีเงินทองใช้จ่ายอย่างฟุ้งเฟ้อ มีชีวิตที่หรูหรา แต่ระดับจิตใจกลับต่ำลง คุณถูกเหยียดหยามสังคม ที่คนเติบโตมาวัยเด็ก อันเป็นเหตุให้ชีวิตล้มเหลว มีหนี้เงินล้านตัว หมอบุสรณ์ในการแก้ปัญหาวินัย ชีวิต จนถึงกับล้มป่วยแทบเอาชีวิตไม่รอด หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ โดยเฉพาะใจผู้รักและหวังดีต่อเธอเสมอมา พิศเขียนรู้ชีวิตด้วยความเจ็บปวด เมื่อได้ทราบว่าผู้อุ้มก้มที่แท้จริงนั้น คือนักโทษเพศคู่ที่เขาช่วยเหลือเมื่อตอนเด็ก ๆ นั้นเอง แต่เนื่องจากพิศมีใจซึ่งให้ความสำคัญความอบอุ่น พิศจึงเป็นผู้มีจิตใจดี ช่วยเหลือผู้อื่นและรู้ภัย เขามีความหวังรู้ต่อความผิดพลาดสามารถปรับปรุงบุคลิกภาพและพฤติกรรมจนเป็นที่ยอมรับของสังคมได้ และโรเบิร์ต สแตนจ์ (Robert Stange) กล่าววิจารณ์นวนิยายเรื่อง Great Expectations ว่า เปรียบเสมือนเป็นตำนานด้านศีลธรรม เป็นเรื่องการเรียนรู้ของเด็กและพัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะ (Stange, 1954 : 194)

2. เด็กกำพร้าที่บิดาและมารดาไม่ได้ เป็นผู้เลี้ยงดู

2.1 อิคคิลิฟ

อิคคิลิฟ มีพื้นฐานมาจากสังคมชนชั้นสามัญ คือ เป็นเด็กที่มีสเตอร์ เอิร์นชอร์เข้ามาจากข้างถนนในเมืองลิเวอร์พูล และได้รับการเลี้ยงดูร่วมกับบุตรชายหนึ่ง ในครอบครัวของชนชั้นกลางที่มีฐานะดี มีที่ดินในครอบครองจำนวนมาก อิคคิลิฟได้รับความรักความอบอุ่นจากมิสเตอร์ เอิร์นชอร์และแคเธอรีนผู้เป็นบุตรสาว แต่หลังจากการเสียชีวิตของมิสเตอร์เอิร์นชอร์ สถานภาพของเขาก็ตกต่ำ โดยฮินส์ผู้เป็นลูกชายซึ่งเกลียดเขาตั้งแต่แรก เพราะเหตุที่แย่งความรักจากบิดาและน้องสาวไป ฮินส์คัดลิลิฟพิเศษต่าง ๆ ที่อิคคิลิฟเคยได้รับทั้งด้านการศึกษาและการสังคม เขาต้องไปทำงานหนักในไร่ตั้งแต่เข้ามีจนกระทั่งเป็น สร้างความขมขื่นและปวดร้าวต่ออิคคิลิฟมาก แคเธอรีนไม่อยู่ในสถานะที่จะช่วยเหลือเขาได้ เพราะเป็นเด็กอยู่ในความปกครองของฮินส์เช่นกัน ประสิทธิภาพในวัยเด็กกับขงฮินส์ที่ต้องสูญเสียบุคคลที่ทำให้ความสุขความปลอคลาย ถูกลดสถานะภาพเป็นคณงาน ทลอคจนการเลี้ยงดูจากฮินส์ที่เข้มงวดและทารุณ โดยการรับเป็นประจำ ทำให้เกิดการคิดแค้นในชั้นตอนพัฒนาบุคลิกภาพ อิคคิลิฟจึงกลายเป็นบุคคลที่มีจิตใจทรร้าย มีความพยายาม และเมื่อสูญเสียความรักจากแคเธอรีน ก็ขอ เอ็มไปดิงเธอพูดว่า จะแต่งงานกับเอ็ดการ์ เพราะเขามีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมดี อิคคิลิฟจึงหนีออกจากบ้านไปและพยายามหาวิถีทางเพื่อยกระดับฐานะของตน แล้วกลับมาพบกับเอ็มแทนการแต่งงานกับเอ็ดการ์เอิร์นชอร์และตระกูล ลินตัน อันเป็นการล่อหลอมนพฤติกรรมและบุคลิกภาพ จากขมขื่นที่มีอยู่ไปในทางไม่สร้างสรรค์ เขาต้องสูญเสียเวลาอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งของชีวิต เวียนวนอยู่ในหนแห่งความพยายาม และในที่สุดก็

ตายไปอย่างโดดเดี่ยวไร้คนเห็นใจ น่าจะกล่าวได้ว่า การที่ฮิคคิลฟ์มีปัญหาค่อนข้างรุนแรงนั้น มีสาเหตุจากความกดดันที่ได้รับจากสภาพแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับพัล ซีแธม (Paul Chitham) ที่เห็นว่าการที่ฮิคคิลฟ์เป็นคนโหดร้าย อารมณ์ดั่งนั้น เป็นอิทธิพลของสังคม ฮิคคิลฟ์หรือชายตั้งแต่เด็ก ถูกทอดทิ้งเป็นเด็กข้างถนนในเมืองลิเวอร์พูล ตั้งแต่อายุแปดขวบ เจ็ดขวบ ต่อมามิสเตอร์ เอิร์นชอร์นำเขาไปเลี้ยงดูอย่างดี สร้างความหวังต่อฮิคคิลฟ์มาก ทำให้ฮิคคิลฟ์ถูกเลี้ยงดู ก่อตั้งชมเชย และสุดท้ายถูกแคเชอร์ทอดทิ้งไปรัก เอ็ดการ์ พัลท์กล่าวต่ออีกว่า นอกจากสินทรัพย์เป็นลูกชายแล้ว ฮิคคิลฟ์ต้องต่อสู้กับความกดดันจากทุก ๆ คนรอบข้าง (Chitham, 1983 : 47)

2.2 เอสเทลล่า

ส่วนเอสเทลล่าก็เช่นกันกับฮิคคิลฟ์ มีพื้นฐานมาจากสังคมชนชั้นสามัญชนเป็นนักโทษที่เข้าออกคุกหลายครั้ง ส่วนมารดาเป็นหญิงชาวฮิบซีเคยต้องโทษคดีฆ่าคนตาย แต่ได้รับความช่วยเหลือจาก เจ็ก เกอร์สผู้เป็นนายสามารถทาคดีให้เป็นการยกฟ้อง เจ็ก เกอร์สเป็นผู้นำเอสเทลล่าไปหามิสซารีแชมเลี้ยง เป็นบุตรบุญธรรม เอสเทลล่าจึงเติบโตมาในสังคมของชนชั้นกลางผู้มีฐานะร่ำรวยแต่มีจิตใจวิปริต มิสซารีแชมมีความขมขื่นและผิดหวัง จากการถูกชายคนรักบดขยี้และหลอกลวงว่าจะแต่งงานด้วย นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นางจึงใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว คัดขาดจากโลกภายนอกอยู่ท่ามกลางซากอนุสรณ์แห่งความเจ็บช้ำ อาทิเช่น ห้องที่จัดไว้สำหรับงานเลี้ยงวันเกิดทุก เรื่องหยุกที่เวลาของทนายกำหนดงาน และชุดแต่งงานซึ่งนางมักจะนำมาสวมใส่อยู่เสมอ ความผิดหวังครั้งนั้นสร้างความแค้นใจให้กับนางมาก เมื่อเอสเทลล่าเป็นเด็กสาวหน้าคานี นางจึงได้โอกาสที่จะแก้แค้นผู้ชาย โดยมุ่งมันเลี้ยงดูเอสเทลล่าให้เป็นตัวแทน ราชินีครั้งประคับประคองอันสวยงามและมีค่าเป็นสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตามความต้องการของนาง เอสเทลล่าจึงเติบโตขึ้นมา กลายเป็นหญิงสาวที่สวยงามแต่ไร้หัวใจ อนุรักษ์รักผู้อื่น และไม่มีความรู้สึกที่ดีให้กับใคร และการที่เธอมีบุคลิกก้าวร้าว ขอนแสดงความยิ่งใหญ่ขึ้น มีสาเหตุมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่ขาดความรัก ความอบอุ่น และการขอนแสดงความยิ่งใหญ่ของเธอมาเป็นเป้าหมายที่นางสร้างสรรค์ จึงทำให้ชีวิตพบกับความล้มเหลวในการแต่งงานถึงสองครั้ง และโรส เฮส ดีบนี่ (Rose H. Dabney) บอกกล่าวว่า เอสเทลล่า เป็นภาพสะท้อนความล้มเหลวของสังคมอุตสาหกรรม ที่มุ่งมันในทุก ๆวิถีทางให้ได้มาซึ่งฐานะที่ร่ำรวย เอสเทลล่าเป็นเหยื่อของผู้ใหญ่ที่มากด้วยคัมภีร์ กล่าวคือ คอมเพนซ์เงินกลางเงินจากมิสซารีแชม ทำให้นางเสียใจและหาทางแก้แค้นผู้ชาย (Dabney, 1968 : 128) และในที่สุด เอสเทลล่าจึงกลายเป็นเครื่องมือสนองคัมภีร์ของนางซารีแชม (Thomas, 1964 : 16)

3. เด็กภาพร่ำที่มารดาเสียชีวิตขณะที่เป็นเด็ก และบิดาเข้ามามีบทบาทในลักษณะต่าง ๆ กัน

3.1 แคธี่

สำหรับแคธี่ มีพื้นฐานการเลี้ยงดูจากสังคมชนชั้นกลางระดับสูง ที่ดำเนินชีวิตโดยการศึกษาจากสังคมภายนอก กล่าวคือ เอ็ดการ์ผู้เป็นบิดา หลังจากหายโรคเสีร่าต่อกรจากโบของแคเธอรีน เขาก็ได้เลี้ยงดูแคธี่อย่างทะนุถนอม แม้เคยหุดกับเธอด้วยถ้อยคำที่รุนแรงอบรมสั่งสอน และให้การศึกษาค้ำตัวเขาเอง เมื่อสูญเสียภรรยาไป เอ็ดการ์กลายเป็นคนที่เก็บตัวเงียบ หลีกเลี้ยงการสมาคมใด ๆ ในหมู่บ้าน ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่นานาณานิเวศน์บริเวณบ้านธรรุสเกรนจ์ที่มีสวนกว้างใหญ่ ดังนั้นแคธี่จึงเติบโตขึ้นมาภายในรั้วบ้านจนมีอายุได้ 13 ปี โดยที่แม่เคยออกไปนอกอาณาบริเวณบ้านตามลำพัง โบนัสเป็นสถานที่แห่งเดียวที่บิดาพาเธอไปนอกเหนือจากบริเวณชายหาด ๆ บ้าน จากการที่ถูกเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม โดยเอ็ดการ์ผู้รักเธอดุจนแก้วตาและดวงใจ กอปรกับทุกคนที่บ้านธรรุสเกรนจ์ ก็หลีกเลี่ยงการพูดหรือทำอะไรให้เธอขุ่นใจ วิธีการปรับตัวของแคธี่จึงติดอยู่กับกลวิธีอันดีตนเอง เป็นใหญ่ ทำให้เธอเป็นคนที่เอาแต่ใจตนเองและค่อนข้างหวาดคืด เมื่อมีโอกาสออกไปเผชิญกับโลกภายนอกบ้านตามลำพัง เป็นครั้งแรก เธอจึงพบกับความเสียใจอย่างมากมายที่ทุกคนอื่นปฏิบัติต่อเธออย่างก้าวร้าวโดยเฉพะแฮร์ดีน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ฝังใจเธอเป็นเวลานาน และการที่เป็นคนเอาแต่ใจตนเองนั้น ทำให้เธอไม่สามารถพัฒนาความสามารถทางสังคม มองโลกด้านเดียว คือด้านดี และไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจที่มีอยู่ในโลกนี้ จึงตกเป็นเหยื่อของฮิตคลีฟ ผู้มีใจผูกพยาบาทต่อบิดาของเธอ แต่เนื่องจากแคธี่เป็นเด็กฉลาด เรียนรู้ได้เร็วและมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษา จึงมีความรู้กว้างขวาง มากกว่าการที่ได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดาและ เนลลี่ เป็นแรงผลักดันให้เธอมีพฤติกรรมที่สร้างความสัมพันธ์อันดีกับคนอื่น และหล่อหลอมเป็นบุคลิกสร้างสรรค์ ทำให้ประสบกับความสุขในชีวิตนับปลาย

3.2 ลินตัน

ส่วนลินตันนั้น มีพื้นฐานการเลี้ยงดูจากสังคมชนชั้นกลาง โดยอิชานเบลล่าผู้เป็นมารดาซึ่งใช้ชีวิตตามลำพังในเมืองซานฟรานซิสโก หลังจากทนความโหดร้ายทารุณของฮิตคลีฟที่บ้านเวเธอร์ไฮท์สที่อานาฮัว อิชานเบลล่ายังคงติดต่อกับเอ็ดการ์ทางจดหมายอย่างสม่ำเสมอ โดยที่เธอไม่อาจกลับมาอยู่กับเขาได้ เพราะฮิตคลีฟจะต้องตามไปรังควาญอย่างแน่นนอน ลินตันจึงเรียนรู้ที่จะรัก เอ็ดการ์และแคธี่มาเป็นเวลานาน ก่อนมารดาจะป่วยและเสียชีวิต เมื่อเขามีอายุได้ประมาณ 13 ปี ลินตันคิดว่าจะใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านธรรุสเกรนจ์ ตามที่มารดาได้ฝากฝัง เขาไว้

กับเอ็ดการ์ แต่เมื่อเดินทางไปถึง อีตคลิฟก็แสดงสิทธิ์ของความ เป็นพ่อทันที อดทนถึงความจาง ว่าต้องการเอาสินค้ายไปเลี้ยงดูที่บ้านเวเธริงไฮท์ส เนื่องจาก เขาเห็นว่าสินค้ายเป็นสมบัติที่มีค่า จะเป็นผู้ครอบครองบ้านทรัพย์สินครอสเกรนจ์ในโอกาสต่อไป เพราะเอ็ดการ์นั้นมีบุตรชาย อีตคลิฟ ประกาศต่อหน้าสินค้ายและสมาชิกคนอื่น ๆ ในบ้านไฮท์สว่า เขาเตรียมสิทธิพิเศษในบ้านหลายอย่าง ไว้สำหรับสินค้าย อาทิเช่น ห้องนอนที่ตกแต่งอย่างสวยงาม มีครูมาสอนที่บ้านอาทิตย์ละสามวัน และแשרตันจะต้อง เชื้อเพลิง เขา เนื่องจากการเลี้ยงดูแบบตามใจตั้งแต่แรกโดยอิช่าเบลล่า วิธีการ บริบทตัวของสินค้ายจึงยึดติดอยู่กับภริยานีตคนเอง เป็นาหนูและ เมื่อรู้ว่าทุกคนที่บ้านเวเธริงไฮท์ส จะต้องเอาใจเขา กอปรทั้งการ เป็นเด็กที่สุขภาพแข็งแรงตั้งแต่แรก เกิด จึงหาให้สินค้ายเป็นคน ที่เอาแต่ใจตนเอง จู๊จี้ขึ้น นึกคิดที่จะช่วยเหลือตนเอง สร้างความร่ำรวยและเป็นที่ยิ่ง เกียรติ ของคนในบ้าน ยิ่งนานวันอีตคลิฟก็ยิ่งชอบหน้าเขาทั้ง ๆ ที่พยายามปกปิดไว้ เขานำมาให้ความรัก ความอบอุ่นต่อสินค้ายเลย และเมื่อเห็นว่าสุขภาพของสินค้ายทรุดโทรมมาก เขาก็ยิ่งหวังว่า แผนการณ์ของเขาที่จะครอบครองบ้านทรัพย์สินครอสเกรนจ์จะบังสัมฤทธิ์ผล จึงข่มขู่และทารุณกรรม สินค้ายด้วยความทรนักร้าย หากให้สินค้ายมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเห็นแก่ตัว หลอกส่อแค้นให้ เข้ามาในบ้าน เพื่อแต่งงานกับเขาตามแผนการณ์ของอีตคลิฟ แต่สินค้ายรักดีที่เห็นเคซี เป็นผู้มีความดี เธอจึงดูแลเขาด้วยความรักและสงสาร หลังจากที่อีตคลิฟประกาศว่าจะนำยอมเสียเงินเพื่อการ รักษาพยาบาลเขา ในที่สุดสินค้ายก็เสียชีวิตในวัยมีอายุได้ไม่ถึง 18 ปี สินค้ายจึงเป็นภรรยาห่อน ของเด็กกำพร้าอีกคนหนึ่งที่ถูกผู้ใหญ่กระทำทารุณ ซึ่งเวด ทอมป์สัน (Wade Thompson) กล่าว ว่า เด็ก ๆ ในเรื่อง *Huttering Heights* มีชีวิตคล้ายคลึงเด็กในตระกูลบรอนเต้ ที่กำพร้า มารดาตั้งแต่ยังเยาว์ จึงต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อปกป้องตัวเอง จากการกระทำอันทรนักร้ายทารุณของ ผู้ใหญ่ สินค้ายถูกอีตคลิฟผู้เป็นบิดาทรนักรวมกระทั่งเสียชีวิต เขามีบิดาที่กระทำทารุณทำลายชีวิต ของลูกชาย (O' Neill. 1968 : 95 ; citing Thompson. 1964 : 95-97)

3.3 แשרตัน

และสุดท้ายคือแשרตัน ผู้มีพื้นฐานมาจากครอบครัวในสังคมชนชั้นกลางที่มีฐานะดี แต่มีบิดาที่บุคลิกภาพอ่อนแอ ไม่สามารถบริหารบ้านเรือนรับสภาพเมื่อสูญเสียภรรยาจนประพาศิดำทก ท่าจึงตก เป็นทาสของอภายมุข เพื่อนฝูงที่สมาคมอยู่ก็ล้วน เป็นนัก เลงสุราและการพนัน คนรับใช้ไม่ สามารถทนต่อความเกเรร้ายกราดของเขาได้จึงพากันลาออกหมด เหลือแต่ เนลลี่และโจเซฟ แשרตัน จึงอยู่ในความดูแลของ เนลลี่ตั้งแต่แรก เกิด แต่เขาต้อง เผชิญกับความบ้ำคลั่งของบิดา ถ้าอารมณ์ดี ก็จะแสดงความรักอย่างรุนแรง หากอารมณ์ร้ายแשרตันอาจถูกโยนใส่ไฟหรือจับกระแทกเผา นอก

จากนั้นแคเธอรีนผู้เป็นอาวก็มีการมั่วร้ายเช่นกัน แอร์ตันเคยถูกเธอจับเข่าจมน้ำเขียว ขณะที่เขายังเล็ก เพิ่งจะหักเค้นเท่านั้น เมื่อเนลลี่ต้องติดตามมารับใช้แคเธอรีนที่บ้านรัชชครอสเกรนจ์ แอร์ตันจึงอยู่ในความดูแลของ จอห์นคนงานแก่ ๆ อดยอินลี้ให้บาทหลวงมาสอนหนังสือที่บ้าน ต่อมาอีคคิลิฟเข้ามามีส่วนร่วมการเลี้ยงดูแอร์ตัน เนื่องจากเขากลับมาอยู่บ้านเวเธอร์ริงไฮล์ หลังจากทนายสาบสูญไปเป็นเวลาสามปี อินลี้เป็นผู้ชักชวนให้เข้าร่วมสมาคมด้วย เนื่องจากเห็นว่าเขามีเงินมากมาย จากสภาพแวดล้อมเช่นนี้จึงผลต่อการพัฒนาอีโก้ของเขามาก เป็นสาเหตุให้แอร์ตันกลายเป็นคนชั่วร้าย พுகจาทยาบคาย และเมื่ออินลี้เสียชีวิต แอร์ตันก็กลายเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของอีคคิลิฟ อาศัยอยู่ในบ้านของตนเองในฐานะคนรับใช้ที่นำได้เงินค่าจ้าง นำไปรับการศึกษาเพราะอินลี้ได้นำบ้านและทรัพย์สินไปจำหน่ายไว้กับอีคคิลิฟในวงการณ์นั้น เมื่อเขาเสียชีวิตในลูกชายจึงถูกละเลยตามแผนการณ์แก่แก่นของอีคคิลิฟ แอร์ตันผู้ที่น่าจะกลายเป็นหนุ่มผู้ดีในระแวกหมู่บ้านนั้น กลับต้องทำงานหนักในไร่และไม่มีโอกาสทางการศึกษา จึงเติบโตเป็นหนุ่มที่มีร่างกายแข็งแรง บึกบึน แต่มีริยาและวาจาเงอะงะเชอซ่า อันเป็นเบาะแสรู้ที่มึนขึ้นใจของเขามาก เมื่อเปรียบเทียบกับลินตันที่เติบโตมาในบ้านเดียวกัน แต่มีลัทธิพิเศษมากมาย อดยเฉพาะจอห์นเป็นผู้คอยตอกย้ำ ให้แอร์ตันตระหนักถึงความ เป็นเลือกเนื้อเชื้อไขของบรรพบุรุษผู้เคยครอบครองทรัพย์สินสมบัติอันมากมาย แต่ธรรมชาติของแอร์ตันเป็นผู้มีจิตใจดี รักและจงรักภักดีต่ออีคคิลิฟ แม้จะทรานภายหลังว่าถูกโกงเอาทรัพย์สินสมบัติไป ก็ยังรู้จักอภัยให้ แอร์ตันมีความเพียรพยายามที่จะปรับปรุงตนเอง อันแสดงให้เห็นว่าเขาได้พัฒนาความรู้สึกค่อยไปในทางสร้างสรรค์จนประสบความสำเร็จในชีวิตร

จะเห็นว่าปัญหาของ เด็กภาพร่า นั้นมีหนทางที่จะแก้ไขได้ การเป็นเด็กภาพร่าหาใช้อุปสรรคของการต่อสู้ที่ร่นาให้มีชีวิตที่คงาม หากเขาเหล่านั้นได้รับความรักความอบอุ่น และการเลี้ยงดูที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการ เด็กภาพร่าก็สามารถหันฝ่าอุปสรรคและพบกับความสำเร็จ และก็เช่นเดียวกับเด็กทั่วไป ที่การเลี้ยงดูนั้นมีอิทธิพล ต่อชีวิตานอนาคตของเขา ซึ่งก็เป็นอนาคตของชาตินั่นเอง จึงสมควรที่จะให้การเลี้ยงดูและพัฒนาให้เป็นประชาชนที่มีคุณภาพ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติสืบไป และขอยกเอาวาหะ เกี่ยวกับการเลี้ยงดู อบรมเด็กไว้ให้ผู้อ่านได้คิดดังนี้

Children Learn What They Live

If a child lives with criticism,

He learns to condemn.

If a child lives with hostility,
He learns to fight.

If a child lives with ridicule,
He learns to be shy.

If a child lives with shame,
He learns to feel guilty.

If a child lives with tolerance,
He learns to be patient.

If a child lives with encouragement,
He learns confidence.

If a child lives with praise,
He learns to appreciate.

If a child lives with fairness,
He learns justice.

If a child lives with security,
He learns to have faith.

If a child lives with approval,
He learns to like himself.

If a child lives with acceptance and friendship,
He learns to find love in world.

หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง การตีเคียน	เขาย่อมรู้จัก การรักปรานีผู้อื่น
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง การมุงร้าย	เขาย่อมรู้จัก การต่อสู้
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง การเย้ยหยัน	เขาย่อมรู้จัก ความขลาด
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง ความละอามใจ	เขาย่อมรู้จัก ความสำนึกผิด
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง ความอดกลั้น	เขาย่อมรู้จัก ความอดทน
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง การรำหว่าสัจใจ	เขาย่อมรู้จัก ความมั่นใจ
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง การยกย่อง	เขาย่อมรู้จัก ความสำนึกในคุณค่า
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง ความเที่ยงตรง	เขาย่อมรู้จัก ความยุติธรรม

หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง ความมั่นคง	เขาย่อมรู้จัก ความเชื่อถือว่าว่างใจ
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง การยอมรับ	เขาย่อมรู้จัก ความพึงพอใจในตนเอง
หาก เด็ก เติบโตท่ามกลาง ความเป็นมิตร	เขาย่อมรู้จัก การรักผู้อื่น

(ฉวีวรรณ กีนาวงศ์, 2533 : บทนำ)

ข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้าที่ปรากฏในนวนิยายอังกฤษสมัยวิคตอเรียที่ ผู้วิจัยเชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจปัญหาเกี่ยวกับเด็ก ทั้งในอดีตและปัจจุบัน รวมทั้งผู้สนใจอาจหาการวิจัยในขอบเขตที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. ควรจะมีการวิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้าที่ปรากฏในนวนิยายของนักเขียนอเมริกัน ในสมัยศตวรรษที่ 19 ที่สะท้อนปัญหาได้อย่างชัดเจน อาทิเช่น นาทาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) มาร์ค ทเวิน (Mark Twain) และเฮนรี เจมส์ (Henry James) ในเรื่อง The Scarlet Letter, The Adventures of Tom Sawyer, The Adventures of Huckleberry Finn, What Maisie Knew, The Turn of the Screw และ The Awkward Age

2. ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาเด็กกำพร้า ที่ปรากฏในนวนิยายอังกฤษและนวนิยายอเมริกัน ในศตวรรษที่ 19 ว่ามีความเหมือน และแตกต่างกันในแง่มุมใดบ้าง

3. ควรจะมีการวิเคราะห์ปัญหาเด็กกำพร้า ที่ปรากฏในนวนิยายชิ้นสำคัญอื่น ๆ ของชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) อาทิเช่น Oliver Twist, Bleak House และ Little Dorrit

4. ควรจะมีการศึกษาชีวประวัติของนักเขียนทั้งสาม อันหมายถึง ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ ชาร์ลอตต์ บรอนเต และอิมิลี บรอนเต อย่างละเอียด เพื่อเปรียบเทียบกันแนวความคิด ความเชื่อ และจินตนาการ ที่สะท้อนออกมาในงานเขียนของ เขา เพื่อจะค้นหาที่เป็นจริงที่สุด เกี่ยวกับปัญหาเด็กในสมัยวิคตอเรีย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กันยา สุวรรณแสง. การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บางสาส์น, 2533.
- จิตนา นนทะแปกรยะ. แนวทางและการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือและพัฒนาเด็กภาพช้า.
กรุงเทพฯ : สหทัยมูลนิธิ, 2530.
- จิระวิภา ทวีสวัสดิ์. เปรียบเทียบตัวละครเอกหนึ่งกับผู้หญิงในชีวิตจริงของทอมัส ฮาดี และ
ผู้หญิงสมัยวิศวะเรียม. ปรินทิพินันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- เจือ สกเวทิน. ศิลปะการประพันธ์. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2510.
- ชลธิรา สักยาวัดมา. การบอววรรณคดีวิจารณ์แผนใหม่แบบตะวันตกมาใช้กับวรรณคดีไทย.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513. อัดสำเนา.
- ชลลัทธกา สุขเจริญ. การวิเคราะห์ตัวละครหญิงในบทละครของเทเนเนสซี วิลเลียมส์ ๖บทประพันธ์
ภายใต้จิตวิเคราะห์ ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์. ปรินทิพินันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ชัคสุนี สันตุสิงห์. วรรณคดีศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ชัชยศ เทนะรัชตะ. "นัยทางกฎหมายเกี่ยวกับเด็กภาพช้าแท้และเด็กภาพช้าเทียม,"
รัฐศาสตร์. 38 (7) 26; กันยายน 2533.
- เดวิท สวานานนท์. หลักคำสอนของนักจิตวิทยาคนสำคัญ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช, 2526.
- นิภา นิธยาชน. การปรับตัวและบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์,
2520.
- นวลละออ สุภาพล. ทฤษฎีบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527.
- บุษยเหลือ เทพสุวรรณ ม.ล. หัวใจของวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมนักอักษร
แห่งประเทศไทย, 2514.
- ประมวณ ทิศดิเส็น. จิตวิทยา : จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนา,
2524.
- เปลื้อง ณ นคร. บริหารคนแห่งวรรณคดีอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บางสาส์น, 2529.

- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. สุภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : เนชั่นการสารณ์, 2530.
- มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก. "เก๊าทฤษฎีคานัลเป็นนิคส์", วิทยากรณ์. 87 (7) : 11; กรกฎาคม 2532.
- วัฒนาพร วัฒนาชัยศิลป์. การศึกษาปัญหาสังคมในนวนิยายของชาร์ลส์ ดิคเกนส์. บริษัทพานิเอนซ์ ก.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อักสาเนา.
- วันเพ็ญ วาโทะสิน. รายงานการวิจัยเสริมหลักสูตร เรื่องการสังคมสงเคราะห์กับปัญหาการค้า
นอกสมรส. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528. อักสาเนา.
- วัลลภ นิยะวณิชธรรม. "หนูชั่วเพราะใคร", ไทยรัฐ. 17 กุมภาพันธ์ 2532. หน้า 2.
- ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข. การวิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของมาร์ค ทเวน. บริษัทพานิเอนซ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อักสาเนา.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. อ่านคนอ่านวรรณกรรม. กรุงเทพฯ : โอ-เอส. ฟรินดิง เฮาส์,
2529.
- _____. จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพริ้ง, 2530.
สำหรับ จิตติบัณฑิต. เด็กภาพร่า. กรุงเทพฯ : ยูนิคั่มลิเคชั่น, 2527.
- เสริมศักดิ์ รัตตลาภรณ์ และคนอื่น ๆ. สุภาพจิตเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. พิมพ์โดย :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์กลาง, 2520.
- อัจฉรา ลัทธิวิทย์. การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนความต้องการและความไม่
ต้องการบุตรของมารคานอกสมรส. วิทยานิพนธ์ สส.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2529. อักสาเนา.
- Ackroyd, Peter. Dickens. London : Sinclair Stevenson Limited, 1990.
- _____. Dickens London : An Imaginative Vision. London :
Headline Book Publishing, 1987.
- Allport, G.W. Personality and Social Encounter. Boston : Press
Books, 1964.

- Altick, Richard. Victorian People and Ideas. New York : W.W. Norton & Company INC., 1973.
- Bentley, Phyllis. The Brontes and Their World. London : Thames and Hudson Ltd., 1970.
- Bishop J. Ledford. Interpreting Personality Theories. 2nd ed. London : Harper and Row Publishers, 1970.
- Bronte, Charlotte. Jane Eyre. Oxford : Oxford University Press, 1980.
- Bronte, Emily. Wuthering Heights. New York : Bantam Doubleday Dell Publishing Group. Inc., 1989.
- Broser, Maria. "Aspects of the Orphan's Narrative," Dissertation Abstract. 45/09 A : 2862; 1983.
- Chitham, Edward and Tom Winnifreith. Bronte Facts & Bronte Problems. London : The Macmillan Press Ltd., 1983.
- Crow, Duncan. The Victorian Woman. London : Cox and Wyman Ltd., 1971.
- Dabney, Rose H. Love and Property in the Novels of Dickens. Great Britain : The Comlot Press Ltd., 1960.
- Dickens, Charles. Great Expectations. London : Pan Books Ltd., 1974.
- Dyson, A.E. Dickens. Great Britain : Western Printing Services Ltd., 1968.
- Edwards, J.R. British History, 1815-1939. London : Bell, 1970.
- Evans, Barbara and Gareth Lloyd. Everyman's Companion to the Brontes. London : J.M. Dent & Sons Ltd., 1982.

- Evans and Hilary. The Victorians at Home and at Work. Great Britain : David & Charles Ltd, 1973.
- Fielding, K.J. Charles Dickens : A Critical Introduction. 2nd ed. Bristol : Western Printing Services Ltd., 1965.
- Forster, John. The Life of Charles Dickens. 2nd ed. London : J.M. Dent & Sons Ltd., 1966.
- Fraser, Rebecca. Charlotte Bronte. London : Methuen London, 1980.
- Gellie, Christopher. Longman Companion to English Literature. Great Britain : The Chaucer Press Ltd., 1980.
- Giddings, Robert. The Changing World of Charles Dickens. London : Vision Press Limited, 1983.
- Goodridge, Frank. Emily Bronte : Wuthering Heights. London : Edward Arnold Ltd., 1964.
- Grant, James P. The State of the World's Children. U.K. : P&L Adamson, n.d.
- Hagan, J.H. "The Poor Labyrinth," in The Theme of Social Injustice in Great Expectations. London : Franus Printer, 1954.
- Hall S. Calvin. Theories of Personality. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons, 1978.
- Harrison, J.F.C. The Early Victorians. London : The Chaucer Press Ltd., 1971.
- Hearder, H. Europe in the Nineteenth Century 1830 - 1880. London : Longman, 1976.
- Hibbert, Christopher. The Illustrated London News' Social History of Victorian Britain. London : Angus and Robertson, 1975.

- Hobsbaum, Philip. A Readers' Guide to Charles Dickens. London : Thames and Hudson, 1972.
- House, Humphry. The Dickens World. 2nd ed. Oxford University Press, 1967.
- Johnson, Edgar. Charles Dickens : His Tragedy and Triumph. London : Penguin Books Ltd., 1977.
- Kettle, Arnold. The Nineteenth-Century Novel : Critical Essays and Documents. London : Heinemann Educational Books Ltd., 1972.
- Leavis, F.R. and G.D. Leavis. Dickens the Novelist. London : Chatto and Windus Ltd., 1970.
- Leavis, Queenie Dorothy. The Englishness of the English Novel. Cambridge : Cambridge University Press, 1983.
- Linder, Cynthia A. Romantic Imagery in the Novels of Charlotte Bronte. London : The Macmillan Press, 1978.
- Margetson, Stella. Victorian London. London : Macdonald, 1969.
- Maynard, John. Charlotte Bronte and Sexuality. London : Cambridge University Press, 1984.
- O' Neill, Judith. Critics on Charlotte & Emily Bronte. London : Cox & Wyman Ltd., 1968.
- Oldfield, Jenny. Jane Eyre and Wuthering Heights : study Guide. London : Heinemann Educational Books Ltd., 1976.
- Pollard, Arthur. Profiles in Literature Charlotte Bronte. Gateshead : Northumberland Press Ltd., 1968.
- Priestly, J.B. Charles Dickens and His World. Great Britain : Thames and Hudson, 1978.

- Schwarzbach, F.S. Dickens and the City. London : The Athlone Press, 1979.
- Smith, Anne. The Art of Emily Bronte. Plymouth : Clarke, Doble & Brenddon Ltd., 1976.
- Stange, Robert. The Nineteenth-Century Novel. London : Heinemann Educational Books Ltd., 1954.
- Thomas, R. George. "Great Expectations," in Charles Dickens. Great Britain : The Comlot Press Ltd., 1964.
- Tibble, Anne. The Story of English Literature. London : Peter Owen, 1974.
- Trevelyan, M. George. Illustrated English Social History. London : 1968.
- Unstead, R.J. A Century of Change. London : Edinburgh, Morrison and Gibb, Ltd., 1967.
- Williams, Merryn. Woman in the English Novel. London : The Macmillan Press Ltd., 1984.
- Williams, Raymond. The English Novel from Dickens to Lawrence. London : The Hogarth Press, 1984.
- Wilson, Angus. The World of Charles Dickens. London : Martin Seeker & Washburgh, 1970.
- Wood, Anthony. Nineteenth Century Britain 1815-1914. 2nd ed. London : Longman, 1982.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

- ชื่อ เรือเอกหญิงจุฑามาศ ชื่อสกุล ลุนธนา
- สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 999/114 หมู่ 6 ถนนวิภาวดีรังสิต 60
แขวงตลาดบางเขน เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ 10210
- หมายเลขโทรศัพท์ 579-0262 , 561-3925
- ประวัติการศึกษา มีธมศึกษาคอนเนลจากโรงเรียนห้องสอนศึกษา จังหวัดแม่ฮ่องสอน
วท.บ. (ภูมิศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การวิเคราะห์เนื้อหาของ เทคนิคการอ่านนวนิยายอังกฤษของสมัยวิคตอเรีย

บทคัดย่อ

ของ

จุฑามาศ สุคนธา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชา เอก ภาษาอังกฤษ

ปี ๒๕๓๗

บริบททุนนิยมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของเด็กกำพร้าที่ปรากฏในนวนิยายอังกฤษสมัยวิคตอเรีย 3 เรื่อง คือ Great Expectations, Jane Eyre และ Wuthering Heights โดยศึกษาถึงบุคลิกภาพวิเคราะห์เนื้อหาของเด็กกำพร้าเจ็ดคน คือ พิต เจน แอร์ อีตคลิฟ เอสเทลล่า แคธี่ ลินตัน และแฮร์ตัน ผลของการศึกษาพบว่า เด็กกำพร้าทั้งเจ็ดคนมีเป้าหมายด้านพฤติกรรมและบุคลิกภาพที่ต่างกัน โดยมีสาเหตุส่วนใหญ่เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน

อีตคลิฟและลินตัน สะท้อนให้เห็นถึงการเลี้ยงดูที่มีแต่ความกดดันจากคนรอบข้าง จึงทำให้มีลักษณะก้าวร้าว โหดร้ายและอาฆาต พิต และเจน แอร์ แม้ว่าจะกำพร้าทั้งบิดาและมารดา ได้รับความเลี้ยงดูจากญาติผู้ใหญ่ที่มุ่งให้ความรักความอบอุ่น แต่ยังมีคนใกล้ชิดที่ให้ความรักความอบอุ่น จึงสามารถประคับประคองชีวิตให้อยู่รอดอย่างมีศักดิ์ศรีได้ สำหรับแคธี่และแฮร์ตันนั้น สะท้อนภาพของเด็กกำพร้าที่ตกเป็นเหยื่อของผู้ใหญ่ที่มีความโหด อาฆาตแค้น คนสุดท้ายคือเอสเทลล่า ซึ่งถูกหล่อหลอมให้เป็นเครื่องมือในการล้างแค้นของผู้ใหญ่เช่นกัน

A STUDY ON THE ORPHANS' PROBLEMS IN VICTORIAN NOVELS

AN ABSTRACT

By

JUTHAMAS SUKONTHA

Presented in partial fulfillment of requirements for the
Master of Education degree in English
at Srinakharinwirot University

March 1994

The purpose of this study was to analyse the orphans' problems in three Victorian novels : Great Expectations, Jane Eyre and Wuthering Heights. The technique employed was based on Theories of Personality to analyse seven orphans : Pip, Jane Eyre, Heathcliff, Estella, Cathy, Linton and Hareton.

The finding was that seven orphans had behavior and personality problems. The main causes were due to the ways they were brought up and the kind of environment they were put in. They had limited chances to develop their personalities because there was no love and understanding.

Heathcliff and Linton were brought up in a bad environment which drove them to become aggressive, cruel and vengeful. Although Pip and Jane Eyre lost both parents since they were born, they were fortunate to have some people who loved them and were able to survive with dignity finally. Cathy and Hareton were victims of a vengeful adult. Estella was an orphan who was brought up and used as a means for revenge.